

Liahona

Generalkonferenstal

Joseph Smith Jr, av Grant Romney Clawson,
efter William Rogers som tros vara den ursprungliga konstnären.

President John Taylor (1808–1887) skrev följande om profeten Joseph Smith: "Joseph Smith, Herrens profet och siare, har gjort mera — Jesus allena undantagen — för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här ... Han var stor i livet och stor i döden i Guds folks ögon." (L&F 135:3)

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 176:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Vi vittnar för världen
Gordon B Hinckley
- 6 Han botar dem som bär på tunga bördor
Dallin H Oaks
- 9 Templet handlar om familjen
Richard H Winkel
- 11 Första generationen
Paul B Pieper
- 13 Tro, tjänande och ståndaktighet
David S Baxter
- 15 Tålamodets kraft
Robert C Oaks
- 17 O, var visa!
M Russell Ballard
- 20 Lärjungeskap
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 24 De heliga skrifterna: Guds kraft till vår frälsning
Robert D Hales
- 28 Det kommer en söndag
Joseph B Wirthlin
- 31 Se mot evigheten!
Elaine S Dalton
- 33 Försoningen kan rena, återvinna och heliggöra vårt liv
Shayne M Bowen
- 35 Tiondelagen
Daniel L Johnson
- 37 Det personliga vittnesbördets kraft
Dieter F Uchtdorf
- 40 Försoningen kan säkra din frid och lycka
Richard G Scott

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 43 Ett prästadsömskorum
Henry B Eyring
- 46 Låt oss vara män
D Todd Christofferson
- 49 Den stora lycksalighetsplanen
Marcus B Nash
- 51 Han litat på oss!
Stanley G Ellis

- 53 Andliga näringsämnen
James E Faust
- 56 Trogna vår plikt mot prästadömet
Thomas S Monson
- 59 Stå upp, ni Herrens män
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 62 En grundval blev lagd
Thomas S Monson
- 69 Frälsningsplanen
L Tom Perry
- 72 Tre handdukar och en tidning för 25 cent
Richard C Edgley
- 74 Sen edra små
Margaret S Liffert
- 76 "Den stora underbara kärlek"
Anthony D Perkins
- 79 Insamlingen av det skingrade Israel
Russell M Nelson
- 82 Tro till att förflytta berg
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 85 Ett försvar och en tillflykt
Boyd K Packer
- 89 Ingenting kan få dem på fall
David A Bednar
- 92 Ta emot genom Anden
A Roger Merrill
- 94 Att komma närmare honom
Craig A Cardon
- 97 Att bli redskap i Guds händer
Don R Clarke
- 99 Att de må känna dig
Keith R Edwards

- 102 Bestäm er därför i ert hjärta
Larry W Gibbons
- 104 Profeterna kommo åter i landet
Jeffrey R Holland
- 107 Avslutande ord
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 108 För evigt omsluten av hans kärlek
Bonnie D Parkin
- 111 Minns Herrens kärlek
Kathleen H Hughes
- 113 Att fästa blicken på, sträcka oss ut mot och komma till Kristus
Anne C Pingree
- 115 I hans kärleks armar
Gordon B Hinckley
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 119 Lärdomar för vår tid
- 120 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 122 Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 125 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 126 Konferensnytt

Konferensöversikt för 176:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

30 SEPTEMBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Merrill J Bateman.

Avslutningsbön: Richard J Maynes. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och John Longhurst organister: "Arise, O God, and Shine", *Hymns*, nr 265; "Vi alltid ber för dig", *Psalmer*, nr 12, arr Wilberg, opublicerat; "Each Life That Touches Ours for Good", *Hymns*, nr 293, arr Cundick, förlag Jackman; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191, arr Wilberg, opublicerat; "Israel, nu Gud dig kallar", *Psalmer*, nr 8, arr Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

30 SEPTEMBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Dale E Miller.

Avslutningsbön: Gene R Cook. Sång av en kör med missionärer från missionärsskolan i Provo, Douglas Brenchley körledare, Linda Margetts organist: "Varje steg ett steg i tro", Dayley, arr Nally, opublicerat; "Jesus, krubbans barn en gång", *Psalmer*, nr 127, arr Kasen, förlag Jackman; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181, arr Duffin, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL

30 SEPTEMBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Clate W Mask Jr.

Avslutningsbön: W Craig Zwick. Sång av en kör med prästadömsbärare från Brigham City i Utah, N Geoffrey Anderson körledare, Clay Christiansen organist: "See, the Mighty Angel Flying", *Hymns*, nr 330; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45, arr Wilberg, opublicerat; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Led, milda ljus", *Psalmer*, nr 61, arr Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

1 OKTOBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Gordon B Hinckley.

Inledningsbön: Carl B Pratt. Avslutningsbön:

W Douglas Shumway. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst organist: "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Bönen är själens längtan sann", *Psalmer*, nr 86; "Min himmelske Fader älskar mig", *Barnens sångbok*, s 16; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "How Lovely Is Thy Dwelling Place", Brahms, bearbetad av Jessop; "Höj, Guds folk, en tacksam sång", *Psalmer*, nr 54, arr Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

1 OKTOBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: Jay E Jensen.

Avslutningsbön: Donald L Staheli. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns*, nr 15, arr Wilberg, opublicerat; "Jesus, när tanken flyr till dig", *Psalmer*, nr 88, arr Wilberg, opublicerat; "Kom, Guds barn, från land och stad",

Psalmer, nr 28; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr Wilberg, opublicerat.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

LÖRDAG KVÄLL 23 SEPTEMBER 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Bonnie D Parkin.

Inledningsbön: Julie Hales. Avslutningsbön: Denise I Hales. Sång av en kör med hjälpföreningssysstrar från stavar i Salt Lake City i Utah, Elizabeth Ballantyne körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70, arr Wilberg, opublicerat; "When I Feel His Love", Perry, förlag Prime Recordings (solo: Melinda Lockwood); "Beautiful Savior", *Children's Songbook*, nr 62, arr Wilberg, opublicerat (flöjt: Jeannine Goeckeritz; engelskt horn: Bonnie Schroeder); "O Holy Jesus", Willcocks, förlag Sacred Music Press (harpa: Tamara Oswald).

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT BESTÄLLA

Inspelningar av konferenssessioner finns att beställa på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Kristus med pojke, av Carl Heinrich Bloch.

KONFERENSFOTON

Foton under generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Amber Clawson, Rod Boam, Emily Leishman, Geoffrey McAllister och Dustin Fife; på Bahamas av Bookie Joseph; i Brasilien av Lauren Fochetto; i Kambodja av Trevor Wright; i Mexico av Cristian Barragan och Israel Gutiérrez; i Filippinerna av Danny Soleta och L Carvel Whiting; i Ryssland av Vladimir Egorov; i Skottland av Mark Finch Hedengren och i Tonga av Mele Nau.

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melvin Leavitt, Melissa Merrill, Michael R Morris, Sally J
Odekirr, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Richard M
Romney, Jennifer Rose, Don L Searle, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberley Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Randall J
Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlöf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningsjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumerering är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kinbati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

November 2006 Vol. 130 No. 11. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Post Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Ballard, M Russell, 17
Baxter, David S, 13
Bednar, David A, 89
Bowen, Shayne M, 33
Cardon, Craig A, 94
Christofferson, D Todd, 46
Clarke, Don R, 97
Dalton, Elaine S, 31
Edgley, Richard C, 72
Edwards, Keith R, 99
Ellis, Stanley G, 51
Eyring, Henry B, 43
Faust, James E, 20, 53
Gibbons, Larry W, 102
Hales, Robert D, 24
Hinckley, Gordon B, 4, 59,
82, 107, 115
Holland, Jeffrey R, 104
Hughes, Kathleen H, 111
Johnson, Daniel L, 35
Lifferth, Margaret S, 74
Merrill, A Roger, 92
Monson, Thomas S, 23,
56, 62
Nash, Marcus B, 49
Nelson, Russell M, 79
Oaks, Dallin H, 6
Oaks, Robert C, 15
Packer, Boyd K, 85
Parker, Bonnie D, 108
Perkins, Anthony D, 76
Perry, L Tom, 69
Pieper, Paul B, 11
Pingree, Anne C, 113
Scott, Richard G, 40
Uchtdorf, Dieter F, 37
Winkel, Richard H, 9
Wirthlin, Joseph B, 28

ÄMNESREGISTER

Andlighet, 53
Ansvar, 46
Attraktion till samma kön, 6
Avfall, 79
Barmhärtighet, 108
Barn, 74
Bud, 102
Bön, 62, 82
Döden, 28
Enighet, 43
Exempel, 11
Familjen, 9, 85
Frestelse, 49
Fri vilja, 89
Frid, 40, 107, 111
Frälsningsplanen, 49, 69
Förbund, 51, 79
Förlåtelse, 33, 76, 89
Förolämpning, 89
Förordningar, 11, 94
Försoningen, 6, 33, 40, 99
Generalkonferensen, 104,
107
Gudomlig natur, 76
Helande, 6
Helige Anden, den, 37, 92,
97, 111
Hjälpföreningen, 115
Hopp, 28, 76
Inläring, 92
Israels insamling, 79
Jesus Kristus, 6, 15, 24, 28,
46, 69, 76, 113
Jordelivet, 102
Kristlig kärlek, 15, 97, 113
Kyrkans tillväxt, 4
Kärlek, 9, 74, 108, 115
Lycka, 40, 49
Lydnad, 11, 20, 40, 97
Lärjungeskap, 20
Manlighet, 46
Missionsarbete, 4, 69
Mormons bok, 24
Motgångar, 6, 13, 85, 99
Normer, 85, 102
Oberoende, 115
Offer, 20, 82
Omvändelse, 31, 33, 40,
49, 113
Personligt värde, 76
Pionjärer, 82
Plikt, 56
Pornografi, 6, 59
Profeter, 104
Prästadömet, 43, 51, 53, 56,
59, 94
Redbarhet, 46, 72
Renhet, 31
Rättfärdighet, 94
Skrifterna, 24, 53, 62, 92, 111
Skydd, 74
Ståndaktighet, 13
Systemskap, 108
Tempel, 4, 9, 31
Tillit, 56
Tionde, 35
Tjänande, 13, 17, 43, 53,
56, 62
Tro, 13, 35, 53, 62, 82, 115
Tålmod, 15, 89
Uppståndelsen, 28
Utbildning, 59, 115
Uthållighet, 99
Visdom, 17
Vittnesbörd, 37, 62, 104
Välsignelser, 35
Värdighet, 31, 51, 53, 56, 59
Återställelsen, 79
Ämbeten, 17
Ärlighet, 72

Vi vittnar för världen

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Herren välsignar rikligen sin kyrka, och vår plikt är att göra allt vi kan för att föra den framåt.

Mina bröder och systrar, när vi nu samlas till ännu en generalkonferens kan jag med glädje rapportera att kyrkan fortsätter att växa i styrka och inflytande. År 1982, för nästan 24 år sedan, skrev jag följande i min dagbok: "Under oktoberkonferensen kommer det att finns mer än 300 mottagare i vårt satellitsystem. Det innebär att vi har 300 stavscentrer över hela nationen där vårt folk kan samlas och delta i konferensen."

Jag har nu fått veta att kyrkan idag äger 6 066 satellitmottagare i 83 länder. Så tacksam jag är att det i takt med att vi växer i antal också finns ökade möjligheter att nå ut till och kommunicera med sista dagars

heliga över hela världen.

Vi skulle kunna önska oss fler dop i Förenta staterna och Canada, men samma sak kan sägas om resten av världen. Ändå är skörden stor, med medlemmar i omkring 160 nationer. Där det för inte så länge sedan fanns ytterst få sista dagars heliga finns det i dag starka församlingar och stavar, med trofasta och dugliga män och kvinnor i ledande ställning.

Även om vi har begränsade möjligheter att resa dit vi vill, kompenseras detta av att första presidentskapet och medlemmarna i de tolv rådet och i de sjuttios kvarum kan tala via satellit till ett stort antal stavar över hela världen.

Omständigheterna förändras, men vårt budskap förändras inte. Vi bär vittne för världen om att himlarna har öppnats, att Gud vår evige Fader och hans Son, den uppståndne Herren, har visat sig och talat till oss. Vi vittnar högtidligen om att prästadömet har återställts med nycklarna och myndigheten till eviga välsignelser.

Vi invigde nyligen ett nytt tempel i Sacramento i Kalifornien, det sjunde i denna stat och det 123:e i världen. Vi tog också första spadtaget till ännu ett tempel i Salt Lakeområdet.

Vi gläder oss åt att kunna berätta

att renoveringen av tabernaklet i Salt Lake City fortskrider som planerat och att denna unika och underbara byggnad nästa vår åter kommer att kunna användas för Tabernakelkörens veckoutsändningar.

Kyrkan företar ett mycket stort

utvecklingsprojekt i avsikt att skydda omgivningarna kring Temple Square. Kostnaderna blir bli stora, men pengarna tas inte ur tiondemedel.

Vårt folks trofasthet fortsätter att visa sig i betalandet av tionde och offergåvor.

Sammanfattningsvis kan jag bara rapportera att Herren rikligen välsignar sin kyrka, och att vår plikt är att göra allt vi kan för att föra den framåt.

Nu, bröder och systrar, ska vi sedan kören sjungit lyssna till tal

från våra bröder och systrar. När vi fortsätter denna härliga konferens, må Herrens Ande leda allt som görs och sägs, och må våra hjärtan och sinnen vara fyllda så att de flödar över är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Han botar dem som bär på tunga bördor

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Herren Jesu Kristi behande kraft ... är tillgänglig för alla slags lidande i dödligheten.

Frälsaren sade: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila." (Matt 11:28)

Det finns många som bär på tunga bördor. Några har mist en älskad som dött eller tar hand om någon som är handikappad. Några har sårats av en skilsmässa. Andra längtar efter ett evigt äktenskap. Några fastnar i beroendeframkallande ämnens grepp eller använder alkohol, tobak, droger eller pornografi. Andra har förlamande fysiska eller mentala brister. Några kämpar med sin dragning till personer

av samma kön. Några känner sig fruktansvärt deprimerade eller otillräckliga. Det är många som på ett eller annat sätt bär på tunga bördor.

Till var och en av oss ger Frälsaren denna kärleksfulla inbjudan:

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt." (Matt 11:28–30)

Skrifterna innehåller många berättelser om hur Frälsaren botade dem som bar på tunga bördor. Han lät de blinda se och döva höra, återställde de lama, förtvinade eller lemlästade, renade spetälska och drev ut orena andar. Ofta läser vi att de som botades från dessa fysiska sjukdomar blev friska. (Se Matt 14:36; 15:28; Mark 6:56; 10:52; Luk 17:19; Joh 5:9.)

Jesus botade många från fysiska sjukdomar men han nekade inte att hela dem som sökte bot för andra åkommor. Matteus skriver att han botade alla sjukdomar och krämpor bland folket. (Se Matt 4:23, 9:35.) Stora skaror följde honom och han "botade dem alla". (Matt 12:15) Säkert

innebar detta att han också botade dem vars sjukdomar var av känslomässigt, mentalt eller andligt slag. Han botade dem alla.

I sin tidiga predikan i synagogan läste Jesus högt ur följande profeta av Jesaja: "Han har smort mig till att predika glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig för att ropa ut frihet för de fångna och syn för de blinda, för att ge de betryckta frihet." (Luk 4:18) När Jesus förkunnade att han kommit för att uppfylla denna profeta, bekräftade han uttryckligen att han skulle bota dem som hade fysiska sjukdomar och han skulle också lösgöra de fångna, befria de betryckta och hela de förkrossade.

Lukas evangelium innehåller många exempel på att han gjorde detta. Där berättas om den gången när "stora skaror samlades för att lyssna på [Jesus] och bli botade från sina sjukdomar". (Luk 5:15) Vid andra tillfällen står det att Jesus "botade ... många från sjukdomar" (Luk 7:21), och att han "botade dem som behövde hjälp". (Luk 9:11) Där beskrivs också hur mycket folk från hela Judéen och Jerusalem och från kuststräckan vid Tyrus kom ner till slätten "för att höra honom och bli botade". (Luk 6:17)

När Frälsaren visade sig för de rättfärdiga i den nya världen kallade på dem som var lama eller blinda eller hade andra fysiska sjukdomar. Han gav samma inbjudan till dem som "på något ... sätt [är] lidande". (3 Nephi 17:7) "Fören dem då hit", sade han, "så vill jag bota dem" (v 7). Mormons bok berättar hur de församlade förde fram "alla dem som på något sätt voro behäftade med sjukdomar" (v 9). Detta måste ha inbegripit dem som hade alla slags fysiska eller känslomässiga eller mentala sjukdomar, och skrifterna vittnar om att Jesus "botade dem alla" (v 9).

Frälsaren lär att vi kommer att ha prövningar här i världen, men vi ska "var[a] vid gott mod" eftersom han

har "övervunnit världen". (Joh 16:33) Hans försoning når ut och är mäktig att inte bara betala priset för synder utan också att bota varje jordiskt lidande. I Mormons bok står det: "Han skall gå ut och lida plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag, och detta på det ordet skall uppfyllas, vilket säger: Han skall påtaga sig sitt folks plågor och sjukdomar." (Alma 7:11; se också 2 Nephi 9:21.)

Han känner till våra kval, och han finns där för oss. När han finner oss sårade vid väggkanten förbinder han våra sår och sköter om oss, liksom den barmhärtige samariten i liknelsen. (Se Luk 10:34.) Bröder och systor, hans försonings helande makt är till för er, för oss, för alla.

Hans försonings allomfattande makt söks i de bedjande orden i vår psalm "Mästare, hör hur det stormar":

*Herre, bedrövad i anden
och modfälld i dag jag är:*

*Jag beder: o räck mig blott banden!
O vakna, mig hjälp beskär!
Stormar av synder och ängslan
plågar min arma själ.
O jag sjunker, jag sjunker, o Herre,
mig rädda och allt gör väl.
(Psalmer, nr 66)*

Vi kan bli botade genom melkise-dekska prästadömetts myndighet. Jesus gav sina tolv apostlar makt "att bota alla slags sjukdomar och krämpor" (Matt 10:1; se också Mark 3:15; Luk 9:1–2), och de gick ut och "predikade överallt evangeliet och botade sjuka". (Luk 9:6; se också Mark 6:13; Apg 5:16.) De sjuttio sändes också ut för att med kraft och befallning bota de sjuka. (Se Luk 10:9; Apg 8:6–7.)

Även om Frälsaren kunde bota alla som han ville bota, gäller detta inte dem som bär hans prästadömes myndighet. Det jordiska utövandet av denna myndighet begränsas av

hans vilja vars prästadöme det är. Därför har det sagts oss att en del som äldsterna välsignar inte blir botade eftersom det är bestämt att de ska dö. (Se L&F 42:48.) Likadant var det när aposteln Paulus försökte bli botad från den "törntagg i köttet" som slog honom. (2 Kor 12:7) Herren nekade att bota honom. Paulus skrev senare att Herren förklarade: "Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet" (v 9). Paulus svarade lydigt: "Jag [vill] hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig ... Ty när jag är svag, då är jag stark" (v 9–10).

Välsignelsen av att bli botad kommer på många sätt, var och en anpassad efter våra enskilda behov, som är kända av honom som älskar oss mest. Ibland "botas" vi genom att vår sjukdom läker eller våra bördor lyfts. Men ibland "botas" vi genom att vi får kraft eller förstånd eller tålmod att bära

de bördor som läggs på oss.

Folket som följde Alma var i trældom under orättfärdiga förtryckare. När de bad om lindring sade Herren att han till slut skulle befria dem, men under tiden skulle han lätta deras bördor ”så att I ej ens skolen känna dem tynga edra ryggar så länge I ären i trældom. Detta vill jag göra, på det I mån stå som vittnen ... att jag, Herren Gud, besöker mitt folk i deras lidanden”. (Mosiah 24:14) I detta fall fick inte folket sina bördor borttagna, men Herren stärkte dem så att ”de kunde bära upp sina bördor med lätthet, och de underkastade sig glada och med tålmod allt vad Herren ville” (v 15).

Samma löfte och resultat gäller er: ni mödrar som är änkor eller frånskilda, ni ensamstående som känner er ensamma, ni vårdare som är tyngda, ni som är missbrukare och oss alla, vilken börda vi än bär på. ”Kommen till Kristus”, säger profeten, ”och varden fullkomnade i honom”. (Moroni 10:32)

Ibland kan vi misströsta för att våra bördor är för tunga. När det tycks som om en storm rasar i vårt liv kan vi känna oss övergivna och liksom lärjungarna ropa i stormen: ”Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?” (Mark 4:38) Vid sådana tillfällen bör vi minnas hans svar: ”Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?” (v 40).

Herren Jesu Kristi helande kraft — vare sig den lyfter våra bördor eller stärker oss så att vi kan uthärda och leva med dem liksom aposteln Paulus gjorde — är tillgänglig för alla slags lidande i dödligheten.

Efter att under en generalkonferens ha talat om pornografins ondska (se ”Pornografi”, *Liabona*, maj 2005, s 87–90) fick jag många brev från personer som tyngdes av detta beroende. En del av dessa brev var från män som hade övervunnit pornografin. En man skrev:

”Jag har lärt mig flera läxor av det

jag upplevde när jag kom ut ur syndens mörker, ett mörker som helt dominerar dem som är fångade i det: (1) Detta är ett stort problem som är otroligt svårt att övervinna ... (2) Den viktigaste källan till stöd och kraft i omvändelseprocessen är Frälsaren ... (3) Intensiva, dagliga skriftstudier, regelbunden tillbedjan i templet och att allvarsamt och med eftertanke ta del av sakramentets förordning — allt detta är nödvändiga delar av en sann omvändelseprocess. Jag tror det är så för att alla dessa strävanden syftar till att fördjupa och stärka vårt förhållande till Frälsaren, vår kunskap om hans försoningsoffer och vår tro på hans helande kraft.” (Brev daterat 24 okt 2005)

”Kom till mig”, sade Frälsaren, ”då skall ni finna ro för era själar”. (Matt 11:28–29) Mannen som bar på tunga bördor vände sig till Frälsaren och likadant kan var och en av oss göra.

En kvinna vars äktenskap hotades av hennes makes beroende av pornografi skrev om hur hon stod vid hans sida i fem smärtsamma år tills, som hon sade, ”den gåva som vår älskade Frälsares underbara försoning utgör, och det han lärde mig om förlåtelse, slutligen befriade [min make] — och

mig också.” I egenskap av en som inte behövde renas från synd, utan bara strävade efter att en älskad make skulle bli fri från fångenskap, skrev hon:

”Samtala med Herren i bön ... han är din bästa vän! Han känner din smärta eftersom han redan har känt den för din skull. Han är redo att bära denna börda. Lita tillräckligt på honom för att lägga den vid hans fötter och låta honom bära den åt dig. Då kan du få din ångest ersatt med frid i djupet av din själ.” (Brev daterat 18 apr 2005)

En man skrev till en generalauktoritet om hur försoningens kraft hade hjälpt honom med hans problem som bestod i hans dragnings till personer av hans eget kön. Han hade blivit utesluten på grund av allvarliga överträdelser som vanhelgade hans förbund i templet och hans ansvar mot sina barn. Han var tvungen att välja mellan att försöka leva efter evangeliet eller fortsätta i en riktning som stred mot dess lärdomar.

”Jag visste att det skulle bli svårt”, skrev han, ”men jag insåg inte vad jag skulle behöva gå igenom.” Hans brev beskriver tomheten och ensamheten och den ofattbara smärta han upplevde i djupet av sin själ när han försökte komma tillbaka. Han bad innerligt om förlåtelse, ibland i timmar i sträck. Han fick stöd genom att läsa skrifterna, av en kärleksfull biskops sällskap och genom prästedomsvälsignelser. Men det som slutligen blev avgörande var hjälpen han fick av Frälsaren. Han förklarade:

”Det var endast genom honom och hans försoning ... Jag känner nu en överväldigande tacksamhet. Mitt lidande har ibland varit nästan mer än jag kunnat uthärda, och ändå var det så litet jämfört med vad han led. Där det en gång fanns mörker i mitt liv, finns nu kärlek och tacksamhet.”

Han fortsätter: ”En del påstår att förändring är möjlig och att terapi är enda lösningen. De är mycket

kunniga i ämnet och har mycket att erbjuda dem som kämpar ... men jag är rädd att de glömmer ta med vår himmelske Fader i processen. Om det ska ske en förändring, så sker den enligt Guds vilja. Jag oroar mig också för att många människor fokuserar sig på orsakerna till [denna dragnings till personer av samma kön] ... Det finns ingen anledning att fastställa varför jag har [denna kamp]. Jag vet inte om jag föddes med den, eller om miljöfaktorer bidrog till den. Faktum är att jag har detta att kämpa med i livet, och vad jag gör med det från och med nu är det som betyder något." (Brev daterat 25 mars 2006)

De som skrev dessa brev vet att Jesu Kristi försoning och den läkedom den erbjuder kan ge oss så mycket mer än bara en möjlighet till omvändelse från synden. Försoningen ger oss också styrkan att uthärda "plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag", eftersom vår Frälsare också tog på sig "sitt folks plågor och sjukdomar". (Alma 7:11) Bröder och systrar, om er tro och era böner och prästadörets kraft inte botar er kommer utan tvivel försoningens kraft att ge er styrkan att bära er börda.

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor", sade Frälsaren, "så skall jag ge er vila ... för era själar." (Matt 11:28–29)

Medan vi kämpar med jordiska utmaningar ber jag för var och en av oss, liksom profeten Mormon bad för sin son Moroni: "Måtte Kristus upplyfta dig och måtte hans lidande och död ... samt hans barmhärtighet och långmodighet och hoppet om hans härlighet och om evigt liv stilla alla farhågor i ditt sinne evinnerligen." (Moroni 9:25)

Jag vittnar om Jesus Kristus, vår Frälsare, som inbjuder oss alla att komma till honom och bli fullkomnade i honom. Han kommer att förbinda våra sår och bota dem som bär på tunga bördor. I Jesu Kristi namn. Amen. ■

Templet handlar om familjen

ÄLDSTE RICHARD H WINKEL

i de sjuttios kворum

När du besöker templet känner du en större och djupare kärlek till din familj än du någonsin känt tidigare.

Som president Hinckley just nämnde har det 123:e templet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga nyligen invigts av president Hinckley i Sacramento i Kalifornien. Detta vackra tempel betjänar mer än 80 000 underbara och ivriga medlemmar i Sacramento med omgivning. Över 168 000 människor visades genom templet under öppet hus. De fick veta att kyrkans medlemmar kan komma närmare Frälsaren Jesus Kristus i dessa enastående byggnader än på någon annan plats i världen. Våra medlemmar vet att de genom Jesus Kristus kan finna frid och hopp som stödjer dem och deras familj i dagens oroliga värld.

När du besöker templet känner du en större och djupare kärlek till din familj än du någonsin känt tidigare. Templet handlar om familjen. När min hustru Karen och jag började tjäna oftare i templet så stärktes vår kärlek till varandra och till våra barn. Och den stannar inte där. Den omfattar föräldrar, syskon, mosttrar, fasttrar, far- och morbröder, kusiner, förfäder och särskilt barnbarn! Detta är Elias ande, som är släktforskningens ande, och när den inspireras av den Helige Anden vänder den fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till fäderna. Genom prästadömet beseglas män och hustrur till varandra och barn beseglas till sina föräldrar för evigt, så familjen är evig och kan inte åtskiljas av döden.

När min hustru och jag var unga föräldrar med små barn i hemmet, uppmanade vi barnen att lära sig trosartiklarna utantill. När de kunde dem utantill var priset, eller belöningen, att få gå ut en kväll med pappa. Det glädde oss att de tre äldsta barnen följde uppmaningen. När vår sjuårige son först lärde sig alla trosartiklarna utantill satte vi oss ner för att välja en kväll och vad vi skulle göra tillsammans. Jag hade så mycket att göra på jobbet, med sociala aktiviteter och ansvarsuppdrag i kyrkan att jag inte hade en ledig kväll att ge min son på

ungefär två veckor. Han var djupt besviken. Men jag upptäckte att staden där vi bodde hade en bowlinghall som var öppen dygnet runt. Vi valde genast en dag och beslöt att börja vår aktivitet klockan fem på morgonen. Planen var att stiga upp klockan fyra, äta frukost och åka in till centrum.

När dagen kom kände jag att någon ruskade på mig mycket tidigt på morgonen. När jag försökte öppna ögonen hörde jag min son säga: "Pappa, är det dags?" Jag plirade på väckarklockan och den var bara två på morgonen!

"Gå och sov lite mer", sade jag, "det är inte dags än."

En timme senare hände samma sak: "Pappa, pappa, är det dags nu?" När jag för andra gången hade sänt honom tillbaks till sängs, kunde jag inte låta bli att känna samma iver och förväntan.

När klockan var fyra steg vi upp, åt frukost och åkte iväg till bowlinghallen. Vi hade mycket roligt.

Jag önskar jag kunde säga att jag hade *regelbundna* och minnesrika sådana aktiviteter med alla mina barn, men det kan jag inte. Jag är en av de föräldrar som ofta önskar att de kunde gå tillbaka i tiden och göra om en del saker.

Liksom ni vill jag inte förlora något

av mina barn. Jag vill vara tillsammans med hela min familj i all evighet. Templet ger oss alla extra hopp om att dessa relationer fortsätter och kan förbättras även efter det här livet.

Beseglingar i templet utlovar ytterligare välsignelser.

"Profeten Joseph Smith förklarade, och han undervisade aldrig om en mer tröstande lära, att trofasta föräldrars eviga beseglingar och eviga löften till dem för deras ståndaktiga tjänande i sanningens tjänst ska frälsa inte bara dem själva utan även deras avkomma. Även om några av fåren kanske går vilse, har Herden ögonen på dem, och förr eller senare kommer de att känna den gudomliga försynens långa arm sträcka sig efter dem och föra dem tillbaka till fällan. Antingen i detta liv eller i nästa, kommer de tillbaka. De måste betala sin skuld till rättvisan; de får lida för sina synder och kanske vandra på en törnbeströdd stig. Men om den till sist leder dem, liksom den ångerfulla förlorade sonen, till en kärleksfull och förlåtande fars hjärta och hem, kommer den smärtsamma upplevelsen inte att ha varit förgäves."¹

Är inte dessa ord uppmuntrande nyheter för de föräldrar vilkas barn är beseglade till dem?

Låt oss titta på några andra välsignelser som templet ger oss. Herrens hus är en tillflykt undan världen. Medlemmarna i Sacramento sade följande till gästerna under öppet hus: "Ibland är vi så ansatta av problem och svårigheter och sådant som gör anspråk på vår uppmärksamhet att vi inte kan se eller tänka klart. I templet tycks förvirringens moln skingras, dimman tycks lyfta och vi kan 'se' sådant som vi inte tidigare kunde se."²

Särskilt det celestials rummet i templet är en plats av frid, stillhet och skönhet. Det är en fridfull tillflyktsort där man kan reflektera, begrunda, be, meditera och känna vår himmelske Faders och Frälsarens kärlek. När vi begrundar och mediterar i templet riktas våra tankar automatiskt på

medlemmarna i vår familj.

I Andra Samuelsboken 22:7 läser vi Davids ord: ”I min nöd åkallade jag HERREN, till min Gud ropade jag. Från sitt tempel hörde han min röst, mitt rop nådde hans öron.” Templet är en plats för personlig uppenbarelse som välsignar oss i vårt förvalterskap.

President Hinckley har sagt: ”Liksom vår Frälsare gav sitt liv som ställföreträdande offer för hela mänskligheten och därigenom blev vår Frälsare, kan också vi, i liten skala och när vi utför ställföreträdande arbete i templet, bli som frälsare för dem på andra sidan som inte har möjlighet att gå framåt om inte något görs för deras räkning av dem som är på jorden.”³

Detta är ett meningsfullt tjänande som vi gör och våra avlidna bröder och systrar blir bokstavligen mer bundna till oss.

Templet är en plats där vi lär känna Fadern och Sonen. Det är en plats där vi upplever gudomlig närhet. Profeten Joseph Smith vädjade: ”Jag uppmanar alla att ... forska djupare och djupare i gudaktighetens hemligheter.”⁴ Och var ska vi söka? I Guds hus.

Låt oss bli ett folk som besöker templet och älskar templet. Jag bär vittnesbörd om att templet handlar om familjen. Jag vittnar också om att allt i templet vittnar om Jesus Kristus. Vi kan känna hans föredöme i kärlek och tjänande där. Templet är hans heliga hus. Jag vet att han är Guds Son, vår Frälsare, vår Återlösare, vår Medlare och vår Förespråkare hos Fadern. Han älskar oss och vill att vår familj ska vara lycklig och vara tillsammans för evigt. Han vill att vi alla ska vara verksamma i hans tempel.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Orson F Whitney, Conference Report, apr 1929, s 110.
2. Boyd K Packer, ”Det heliga templet”, *Nordstjärnan*, jun 1992, s 23.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), s 265.
4. *History of the Church*, 6:363.

Första generationen

ÄLDSTE PAUL B PIEPER

i de sjuttios kворum

Som den första i er släkt som tagit emot evangeliet är ni den första generationen, en utvald generation genom vilken forna, nuvarande och framtida generationer kan välsignas.

För en tid sedan pratade vår familj om att hålla tal medan vi satt och åt. Vår trettonåriga dotter Clarissa förberedde ett tal inför ett sakramentsmöte i vår gren i Moskva och var lite nervös. Jag försäkrade henne om att allt skulle gå bra och avslöjade viss egen oro när jag sade att hon åtminstone inte behövde tala inför tusentals människor under generalkonferensen. Clarissa gav mig ett eget råd: ”Det kommer att gå bra pappa. Låtsas bara att det är en stor gren.” Bröder och systrar, ni är verkligen en mycket stor gren.

Jag har valt att denna morgon tala

till första generationens medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ni är de första i er släkt som har hört och tagit emot budskapet att Jesu Kristi evangelium har återställts till jorden i vår tid med levande profeter, siare och uppenbarare. Ni ödmjukade er, utövade tro och omvände er från alla era synder genom att ta på er Jesu Kristi namn genom nedsänkingsdop och ta emot den Helige Anden.¹ Som den första i er släkt som tagit emot evangeliet är ni den första generationen, en utvald generation genom vilken forna, nuvarande och framtida generationer kan välsignas.²

Det är inte alltid lätt att vara en första generationens medlem i kyrkan. Ni går där ingen i er släkt har gått tidigare. Förhållandena omkring er kan vara svåra. Det kanske finns få vänner eller släktingar som förstår och stöder er. Ibland kan ni miss-trösta och undra om det är värt det. Min avsikt denna morgon är att försäkra er att det är värt det.

Första generationens medlemmar har en särskild och viktig plats i kyrkan och i sin släkt. Visste ni att mer än hälften av medlemmarna i kyrkan utgörs av första generationens medlemmar?³ Den första generationens medlemmar har nog inte utgjort en så

En familj anländer till sitt möteshus i Filippinerna.

stor del av medlemmarna i kyrkan sedan kyrkans första tid. Er tro och ert vittnesbörd är till stor styrka och välsignelse för andra. Genom er får vi större kunskap om evangeliets principer och vårt vittnesbörd stärks.

Ni stärker kyrkan när ni med hjälp av ert vittnesbörd, era talanger, er förmåga och er energi bygger upp riket i era församlingar och grenar. Ni är goda exempel när det gäller att sprida evangeliet, verka som missionärer, sända ut barn som missionärer och hälsa nya medlemmar välkomna. Ni visar er vänlighet mot andra omkring er och lyfter upp och välsignar dem genom ert inspirerade tjänande. Så mycket av det som görs i kyrkan idag skulle inte kunna göras utan era ansträngningar.

Ännu viktigare är att ni som första

generationens medlemmar intar en viktig plats i er släkt. Ni är föredömen för er familj som sanna Jesu Kristi lärjungar. Vare sig de är medlemmar i kyrkan eller inte, när ni efterlever evangeliet i hemmet känner de som finns omkring er Frälsarens kärlek genom er. De vet att ni är engagerade i något gott även om de inte förstår det eller har tillräckligt med tro för att acceptera det. Var tålmodiga och vänliga, be varje dag att få veta hur ni kan tjäna dem, så hjälper och välsignar Herren er att ha ett gott inflytande på dem. Genom att alltid vara goda och trofasta upprättar ni mönster av trofasthet och rättfärdighet. Dessa mönster formar ert liv, men ännu viktigare är att de blir till en norm för er familj och era efterkommande.

Som första generationens

medlemmar utgör ni också nyckeln till att göra Herrens välsignelser tillgängliga för släktingar som har dött utan att få höra evangeliet eller ta emot de frälsande förordningarna. Ni har den unika möjligheten och förmånen att påbörja detta arbete för dem. De väntar ivrigt på att ni ska ta reda på deras namn och hjälper er i ert sökande efter uppteckningar om dem. När ni väl har hittat dem så kan ni tack vare er värdighet besöka templet och utföra de viktiga förordningarna för dem. Dessa förordningar binder er samman med era förfäder och ger er stor andlig styrka.

Eftersom ni är första generationens medlemmar är varje val ni gör viktigt. Till synes små och obetydliga beslut påverkar både tidigare och framtida generationer och ert eget liv. Chris, en ung första generationens medlem, blev erbjuden alkohol på jobbet dagen efter sitt dop. Alla hans vänner var där och drack. Grupptricket var ansenligt. Ingen annan visste att han dagen innan hade döpts och gett löften till Herren. Han fattade beslutet att inte dricka och behandlades illa. Med tanke på denna händelse skrev han senare: "Det är nu fyrtio år sedan jag gav dessa [dop]löften och jag kan uppriktigt säga att jag har ... följt visdomsordet ... Jag tror att om jag hade tackat ja till den där drinken, så skulle jag kanske aldrig ha klarat av att hålla visdomsordet."⁴

Men Chris höll sina doplöften. Senare träffade han och gifte sig med en trofast medlem. Tillsammans fostrade de åtta barn i evangeliet. Nu, sex generationer senare, har han hundratals trofasta efterkommande. Dussintals har verkat som missionärer och presenterat evangeliet för andra. Hans släktforskningsarbete gjorde evangeliets välsignelser tillgängliga för hundratals fler. Ett litet beslut av en första generationens medlem har påverkat tusentals.

Inser ni nu varför den första generationen är så viktig? Förstår ni vilken viktig plats ni har och vilket gott inflytande ni kan ha på andra? Underskatta aldrig vilka ni är eller kraften ni har att påverka andra. Satan förstår vilka ni är och gör allt i sin makt för att locka er att göra felaktiga val. Ibland gör vi misstag, trots att vi gör vårt bästa. Lyckligtvis har vår himmelske Fader förberett ett sätt för oss att övervinna dem när vi omvänder oss och förtrostar på hans Sons försoning. Bli inte missmodiga om ni gör ett misstag. Att omvända sig och fortsätta sträva framåt är kanske det viktigaste mönstret man kan följa som en första generationens medlem. Var tålmodiga och sträva framåt i lydnad.

I kyrkan läser och talar vi mycket om pionjärerna i kyrkans tidiga historia. De var första generationens medlemmar, precis som ni. Varje dag stod de inför utmaningar som gällde familj, arbete och tro. De levde goda, vanliga liv och var trofasta, de verkade i kyrkan och välsignade sin familj. När de föll tog de sig upp igen och fortsatte vidare. Nu ser vi som är deras efterkommande tillbaka med vördnad och tacksamhet för deras trofasthet.

Deras arv kan bli ert som första generationens medlemmar. Var trofasta, tjäna er nästa, välsigna er familj och gör rätta val. Ni är första generationens medlemmar, en utvald generation som ska välsigna tidigare, nuvarande och framtida generationer. Vi hedrar er. Tidigare och framtida generationer hedrar er. Men viktigast av allt är att Gud hedrar er som är trofasta i den första generationen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Trosart 1:4; L&F 20:37.
2. Se 1 Petr 2:9.
3. Enligt kyrkans avdelning för medlemsuppteckningar och statistik utgjorde första generationens medlemmar 64 procent av kyrkans totala medlemsantal i juli 2006.
4. *History of Heinrich Friedrich Christian Pieper and Emma Frieda Alber and Their Family* (1987), s 29.

Tro, tjänande och ståndaktighet

ÄLDSTE DAVID S BAXTER

i de sjuttios kворum

När vi utvecklar vår tro, växer genom tjänande och förblir ståndaktiga och trofasta så kommer vi, vad som än händer, att känna Frälsarens kärlek.

För trettionio år sedan knackade två av Herrens missionärer på vår dörr i Glasgow i Skottland. Deras glädje, deras ödmjukhet och deras tro gjorde djupt intryck på oss. Närhelst de var i vårt hem kände vi kärlek och frid. Det var en känsla av ren godhet.

De undervisade personligt, uppriktigt och ledigt. Vi kände helt enkelt att det var sant. Några veckor senare döptes vi och konfirmerades, och vi omslötts genast av vänskap och omtanke från medlemmar och ledare i vår nya kyrkofamilj.

Så började en resa i evangeliet som har berikat och välsignat varje aspekt

av vårt liv och fört med sig en djup, bestående och lugn känsla av meningsfullhet och vägledning. I förhoppning om att det kan vara till hjälp för kyrkans nya medlemmar vill jag i dag berätta om tre grundläggande principer i evangeliet som jag lärt mig längs vägen.

Den första är den motiverande, förändrande kraften i tron på Jesus Kristus. En sådan tro är som andligt syre. När vi låter tron flöda fritt inom oss väcker och upplivar den våra andliga sinnen. Den blåser liv i själva vår själ.

När tron flödar blir vi mer lyhörda för Andens viskningar. Vårt sinne blir upplyst, vår andliga puls ökar, vårt hjärta berörs.

Tron ger bränsle åt hoppet. Vårt perspektiv ändras, vår vision blir klarare. Vi börjar söka efter det bästa, inte det värsta, i livet och hos andra. Vi får en djupare känsla för avsikten och meningen med livet. Förtvivlan ger vika för glädje.

En sådan tro är en himmelsk gåva, men den kan sökas och utvecklas. Som det står i Bible Dictionary: "Tron väcks ofta genom att man lyssnar till vittnesbörd från dem som har tro."¹ Tron får alltså näring när vi tillåter oss själva att tro. Liksom med alla andra dygder stärks tron när vi utövar den,

när vi lever och handlar som om vår tro redan var stark. Tro är produkten av en rättfärdig önskan, övertygelse och lydnad.

Detta ser vi exempel på i Mormons bok när kung Lamoni far, som hört Arons vittnesbörd, var så villig att tro och handla att han inspirerades att säga i ödmjuk bön: "Om det finnes en Gud, och om du är Gud, vill du då giva dig tillkänna för mig, så vill jag avstå från alla mina synder, på det jag må känna dig."²

Detta kan hända när vi tillåter oss att beröras av Andens vittnesbörd, när vi utövar tro, när vi har en önskan, när vi begrundar och söker — när vi utvecklar vår tro.

För det andra så växer vi när vi tjänar. President George Albert Smith lärde: "Det är inte vad vi får som berikar vårt liv, det är vad vi ger."³

Osjälviskt tjänande är ett underbart motgift mot de sjukdomar som kommer av njutningslystnadens världsomfattande epidemi. En del blir bittra eller ängsliga när det tycks som om de inte får tillräckligt med uppmärksamhet, när deras liv skulle bli så mycket rikare om de bara ägnade

mer uppmärksamhet åt andras behov.

Lösningen är att bidra till att lösa andras problem i vår omgivning i stället för att oroa oss för våra egna, att lyfta andras bördor när vi själva känner oss nedtyngda, att sätta vår skuldra till hjulet i stället för att klaga över att livets vagnar tycks passera förbi oss.

Att tänja vår själ i tjänande hjälper oss att höja oss över våra bekymmer, vår oro och våra prövningar. När vi ägnar vår kraft åt att lyfta andras bördor så händer något förunderligt. Våra egna bördor blir lättare. Vi blir gladare. Vårt liv berikas.

För det tredje garanterar inte lärjungskapet att vi befrias från livets stormar. Även när vi styr våra steg noggrant och trofast längs den raka och smala stigen stöter vi på hinder och svårigheter. Det finns dagar, kanske även månader och år, när livet är riktigt svårt. Vi upplever vår beskärda del av motgångar, sorger, ensamhet, smärta och sorg — ibland verkar det som om vi får mer än vår beskärda del.

Vad gör vi när motgångar drabbar oss? Det finns bara en sak att göra.

Hålla oss lugna och ta oss igenom dem. Vara orubbliga, ståndaktiga och trofasta. Den verkliga tragedin i livets stormar infinner sig när vi låter dem blåsa oss bort från vår rätta kurs.

När kriser och svårigheter uppstår väljer en del att överge tron, just när den behövs som mest. Bönen ignoreras i samma stund som den behöver intensifieras. Dygden kastas sorglöst åt sidan när den i stället behöver vårdas. Gud överges i den alltför mänskliga, men felaktiga, rädslan för att han har övergett oss.

Sanningen är att vår enda räddning, vår enda trygghet, vårt enda hopp är att hålla fast vid det goda. När mörkrets töcken samlas kring oss kan vi bara gå vilse om vi väljer att släppa taget om ledstången av järn, som är Guds ord.

Frälsarens liknelse om den förståndige mannen som byggde sitt hus på klippan stämmer exakt, eftersom den visar att livets svårigheter även drabbar den förståndige. Regnet öste ner, vindarna blåste, störtfloden kom. Ändå överlevde han allt detta eftersom han hade byggt sitt hus på en säker grund och, vilket är avgörande, han stannade

kvar där när ovädret kom.

John Bunyan beskrev en kristens, eller en lärjunges, utveckling med dessa ord:

*Den som vill se verkligt mod,
låt honom komma hit!
Här är en som förblir trogen.
Kom vindar, kom oväder.
Ingen modlöshet skall få
honom att en enda gång slappna
i sin först uttalade avsikt
att vara en kristen.⁴*

Aposteln Paulus uppmanade koloserna att stå fasta och väl grundade i tron och inte låta sig rubbas från hoppet i det evangelium som de hade hört.⁵

Till folket i Korint kom detta kraftfulla vittnesbörd:

”Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna.”⁶

Vad gav dem ett sådant perspektiv? Paulus gav förklaringen: ”Ty Gud som sade: ’Ljus skall lysa fram ur mörkret’, han har låtit ljus lysa upp våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall sprida sitt sken.”⁷

Det är mitt vittnesbörd att när vi utvecklar vår tro, växer genom tjänande och förblir ståndaktiga och trofasta så ska vi, vad som än händer, känna Frälsarens kärlek. Vi försätter oss i ett läge där vi kan få tillgång till hela bredden och djupet av försoningens välsignelser. Vårt medlemskap förvandlas till lärjungeskap. Vi stärks, renas, får nya krafter och blir andligt och känslomässigt helade.

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Bible Dictionary, ”Faith”, s 669.
2. Alma 22:18.
3. Conference Report, apr 1935, s 46.
4. *The Pilgrim’s Progress* (1997), s 295.
5. Se Kol 1:23.
6. 2 Kor 4:8–9.
7. 2 Kor 4:6.

Tålmodets kraft

ÄLDSTE ROBERT C OAKS

i de sjuttios presidentskap

Tålmod kan med rätta anses vara en inkörsport till andra dygder, det stärker tillväxten och kraften i de närbesläktade dygderna förlåtelse, tolerans och tro.

Jag är så tacksam för det sentida skrifter lär om väsentliga kristna värderingar.

Mormons bok ger oss insikt om sambandet mellan tålmod och kristlig kärlek. Mormon påpekar att om människan ”icke har kärlek, så är hon intet. Därför måste hon med nödvändighet hava kärlek”. Därefter går han vidare och nämner de tretton beståndsdelarna i Kristi rena kärlek. Det är mycket intressant att fyra av de tretton beståndsdelarna i denna värdering som vi måste ha har med tålmod att göra. (Se Moroni 7:44–45.)

För det första, ”kärleken är tålig”. Det handlar om att utstå med tålmod.

Kärleken ”förtörnas icke lätt” är en annan aspekt av denna egenskap, liksom kärleken ”fördrager allt”. Och slutligen, att kärleken ”uthärdar allt” innebär verkligen tålmod. (Moroni 7:45) Från dessa beskrivande beståndsdelar kan vi tydligt se att om vi inte har tålmod så har vi långt att gå innan vi har en kristuslik karaktär.

I Bibeln är Job det klassiska exemplet på tålmod. När han förlorade allt han hade, inklusive sina barn, kunde han, tack vare sin osvikliga tro, utropa: ”HERREN gav och HERREN tog. Lovat vare HERRENS namn!” Under alla sina prövningar och sitt lidande ”syndade inte Job, han kom inte med någon anklagelse mot Gud”. (Job 1:21–22)

Hur ofta hör vi inte betryckta själar oförståndigt fråga: ”Varför straffar Gud mig på det här sättet?” när de egentligen borde be om styrka att ”fördraga” och ”uthärda” allt.

Det största exemplet i skrifterna på tålmod kan hämtas från Kristi liv. Hans långmodighet och uthållighet är mycket tydlig under den oerhört smärtfyllda kvällen i Getsemane när han under försoningens vanda sade: ”Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.” (Matt 26:39) Han var verkligen tålig

och fördrog och uthärdade allt.

När Kristus var fastspikad på korset på Golgata fortsatte han visa ett fullkomligt exempel genom att säga: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör." (Luk 23:34)

Dessa exempel på tålmod får större betydelse för oss när vi begrundar den krävande uppfordran i 3 Nephi: "Vad slags män bören I då ... vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Nephi 27:27)

Flera skriftställen betonar hur viktig tålmodets dygd är. Låt mig nämna några:

"En människa skall vara snar att höra och sen att tala och sen till vrede." (Jak 1:19)

"Dock finner Herren det tjänligt att luttra sitt folk, ja, han provar deras tålmod och tro." (Mosiah 23:21)

I Mosiah lär kung Benjamin oss att vi av naturen förblir fiender till Gud

tills vi ger efter för den Helige Andens maningar i tålmod och genom andra dygder. (Se Mosiah 3:19.)

Joseph Smith sade: "Tålmod är en himmelsk dygd." (*History of the Church*, 6:427)

Är tålmod viktigt och värt att begrundas och sträva efter? Det är det verkligen om vi vill undvika den nedbrytande stämpeln "intet" som ges dem som inte har kärlek. Det är det om vi i mindre utsträckning vill vara en naturlig fiende till Gud. Det är det om vi vill bli himmelska. Det är det om vi söker att bli lika Kristus.

Den otåliga, naturliga människan finns runt omkring oss. Vi ser henne när nyheterna rapporterar om föräldrar som i sin ilska misshandlar ett barn, ibland till döds. På våra vägar resulterar bilförarens aggressiva beteende i våldsamma olyckor och ibland i dödsfall.

På en mindre dramatisk men mycket vanligare nivå kan vi nämna ett ilsket humör och hårda ord som yttras på grund av långsamma köer i affärer, ändlösa telefonförsäljare eller barn som inte vill lyssna på det vi säger. Låter något av detta bekant?

Som tur är finns det andra berättelser som sällan berättas men som visar på stort tålmod. Jag var nyligen med på en livslång väns begravning. Hans son skildrade en vacker berättelse om en förälders tålmod. När sonen var ung ägde hans far en motorcykelaffär. En dag fick de in en sändning glänsande nya motorcyklar, och de radade upp dem i affären. Pojken gjorde vad alla pojkar skulle vilja göra och satte sig på den som stod närmast. Han startade den till och med. Sedan tänkte han att han hade nått gränsen för vad som var tillåtet och hoppade ner. Till sin bestörtning fick han samtidigt den första motorcykeln att falla omkull. Och som dominobrickor föll de alla, en efter en. Hans far hörde oväsendet och tittade fram bakom skiljeväggen till området där han arbetade. Han log sakta och sade: "Tja, pojken min, det är nog bäst vi lagar en och säljer den så att vi kan betala för de andra."

Min väns svar personifierar för mig en förälders tålmod.

Tålmod kan med rätta anses vara en inkörsport till andra dygder, det stärker tillväxten och kraften i de närbesläktade dygderna förlåtelse, tolerans och tro. När Petrus frågade Kristus hur många gånger han borde förlåta sin broder svarade Kristus "sjuttio gånger sju" istället för de sju gånger som Petrus tyckte räckte. (Se Matt 18:21–22.) Att förlåta någon sjuttio gånger sju gånger kräver verkligen stort tålmod.

Äldste Neal A Maxwell kopplade samman tålmod och tro när han lärde: "Tålmod är mycket närbesläktat med tron på vår himmelske Fader. Faktum är att när vi är otillbörligt otåliga så antyder vi att vi vet bäst —

bättre än Gud. Eller åtminstone så hävdar vi att vår tidsplan är bättre än hans." ("Patience", *Ensign*, okt 1980, s 28)

Vi kan inte tillväxa i tro förrän vi är villiga att vänta tålmodigt på att Guds syften och mönster ska visa sig i vårt liv, enligt hans tidsplan.

Eftersom otålighet är så naturligt, hur kan vi då utveckla tålmodets gudomliga dygd? Hur kan vi gå från att vara en naturlig fiende till Gud till att vara som vårt tålmodiga, fullkomliga föredöme, Jesus Kristus?

För det första så måste vi inse att det är nödvändigt för att vi till fullo ska kunna njuta av det återställda evangeliets välsignelser. En sådan insikt motiverar oss till att:

1. Läs skriftställen som handlar om tålmod och begrunda Kristi exempel på tålmod.

2. Utvärdera oss själva för att avgöra var vi står efter tålmodets måttstock. Hur mycket mer tålmod behöver vi för att bli mer kristuslika? Denna självrannsakan är svår att göra. Vi kan be vår maka eller någon annan i familjen om hjälp.

3. Lägga märke till exempel på tålmod och otålighet som finns omkring oss varje dag. Vi bör sträva efter att likna dem som vi tycker är tålmodiga.

4. Sträva varje dag efter att bli mer tålmodiga och fortsätta be vår utvalda familjemedlem om hjälp med vårt tålmodprojekt.

Det låter som om det krävs mycket arbete, men om man ska nå ett eftersträvansvärt mål så krävs det hårt arbete. Och att övervinna den naturliga människan och arbeta på att bli mer kristuslik i vårt tålmod är ett mycket lämpligt mål. Det är min bön att vi söker nå detta mål med flit och hängivenhet.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus och att han leder denna kyrka, att han vägleder oss genom en levande profet och välsignar alla våra ansträngningar att bli mer kristuslika. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

O, var visa!

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Må vi inrikta oss på de enkla sätt varpå vi kan tjäna i Guds rike och alltid sträva efter att förändra liv, däribland vårt eget.

Bröder och systrar, när jag nyligen studerade Mormons bok lade jag märke till något som profeten Jakob undervisade om. Som ni minns var Jakob en av två söner som föddes åt fader Lehi i ödemarken efter det att familjen hade lämnat Jerusalem. Med egna ögon bevittnade han underverk, och han såg sin familj splittras genom olydnad och uppror. Jakob kände och älskade Laman och Lemuel liksom han kände och älskade Nephi, och osämjan dem emellan påverkade honom på ett personligt plan. För Jakobs del handlade det inte om ideologi, filosofi eller ens teologi. Det handlade om familjen.

Det är tydligt hur bedrövad i själen Jakob var när han ger uttryck för sin stora oro över att hans folk ska "förkasta profeternas ord"

angående Kristus och "förneka ... Guds kraft och den Helige Andens gåva ... samt förhåna återlösningensplanen". (Jakob 6:8)

Och sedan, just innan han tar farväl, uttalar han åtta enkla ord vilka utgör grundtexten i mitt budskap denna morgon. Jakobs vädjan var: "O, varen visa! Vad mera kan jag säga?" (Jakob 6:12)

De av er som är föräldrar och far- eller morföräldrar anar vad Jakob måste ha känt i den stunden. Han älskade sitt folk, delvis eftersom de också var hans släktingar. Han hade undervisat dem så tydligt han kunde och med hela sin själs kraft. Han talade i klarspråk och varnade dem för vad som skulle hända om de valde att inte "[gå] in genom den trånga porten samt [fortsätta] på den väg, som är smal". (Jakob 6:11) Han kunde inte komma på något annat att säga för att varna, att mana, att inspirera, att motivera. Så han sade enkelt och grundläggande: "O, varen visa! Vad mera kan jag säga?"

Jag har träffat medlemmar i kyrkan i många av världens nationer. Jag är imponerad av det livsmod och den energi som så många av våra medlemmar har. Hjärtan berörs och liv välsignas. Verket går kraftfullt framåt, och detta är jag djupt tacksam för. Men jag ser många sätt varpå vi som kyrkans medlemmar måste vara mycket visa i allt vad vi gör.

Herren har i sin oändliga visdom

Medlemmarna i första presidentskapet i väntan på att en konferenssession ska börja: President Gordon B Hinckley (mitten), president Thomas S Monson, förste rådgivare (höger) och president James E Faust, andre rådgivare (vänster).

bestämt att hans kyrka ska verka genom lekmannaskap. Det innebär att vi har blivit ålagda att vaka över varandra och att tjäna varandra. Vi ska älska varandra liksom vår Fader i himlen och Herren Jesus Kristus älskar oss. Våra ämbeten och omständigheter förändras då och då, och förser oss på så sätt med olika och unika tillfällen att tjäna och att växa. De flesta av ledarna och lärarna i kyrkan verkar med iver för att uppfylla sina förpliktelser. Det är sant att några är mindre effektiva än andra, men nästan alltid arbetar man uppriktigt på att kunna tjäna meningsfullt i evangeliet.

Då och då ser vi människor som blivit så energiska i sitt tjänande i kyrkan att deras liv blir obalanserade. De börjar tro att programmen de följer är viktigare än människorna de tjänar. De komplicerar sitt tjänande med onödiga tillägg som tar upp för mycket tid, kostar för mycket pengar och tar för mycket energi. De vägrar att delegera eller att låta andra växa inom sina respektive ansvarsområden.

Då de inriktar för mycket tid och energi på sitt tjänande i kyrkan kan eviga familjeförhållanden försämrats.

Prestationen på arbetsplatsen kan bli lidande. Detta är inte sunt, varken andligt eller på något annat sätt. Emellanåt kan det finnas tillfällen då våra ämbeten i kyrkan kräver en mer intensiv insats och fokus utöver det vanliga, men vi behöver sträva efter att ha rätt balans på saker och ting. Vi bör aldrig låta vårt tjänande ersätta den omsorg som andra viktiga prioriteter i våra liv behöver. Kom ihåg konung Benjamins råd: "Sen till att allt detta göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår." (Mosiah 4:27)

Får jag föreslå sex sätt varpå vi kan tjäna både vist och väl?

För det första, fokusera på människor och principer — inte på program. En av de viktigaste sakerna vi gör genom Jesu Kristi evangelium är att bygga upp människor. Det krävs ansträngning för att kunna tjäna andra på ett lämpligt sätt så att man kan förstå dem som individer — deras personlighet, deras starka sidor, deras bekymmer, deras förhoppningar och drömmar — så att vi kan bistå med rätt hjälp och stöd. Ärligt talat är det

mycket lättare att bara följa program än att förstå och verkligen tjäna människor. Det huvudsakliga syftet med kyrkans ledarskapsmöten bör vara att samtala om hur vi ska betjäna människor. Det mesta av den rutinmässiga informationen och samordningen kan nu hanteras genom telefonsamtal, e-post eller vanlig post så att dagordningarna för rådsmöten och presidentskapsmöten kan fokusera på människors behov.

Vårt mål bör alltid vara att använda kyrkans program som medel att lyfta, stärka, hjälpa, undervisa, älska och förbättra människor. "Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon." (L&F 18:10) Program är verktyg. Att genomföra dem och förse dem med ämbetsmän får inte gå före behoven hos de människor de är ämnade att välsigna och betjäna.

För det andra, var nytänkande. När vi arbetar på att ära vårt ämbete bör vi söka Andens inspiration för att lösa problem på de sätt som bäst hjälper de människor vi tjänar. Vi har handböcker med anvisningar och deras riktlinjer bör följas. Men inom de ramarna har vi stora möjligheter

att tänka, att vara kreativa och att använda personliga talanger. Påbudet att ära våra ämbeten är inte en befallning att utbrodera och komplicera dem. Att vara nytänkande betyder inte nödvändigtvis att vidareutveckla, mycket ofta betyder det snarare att förenkla.

Eftersom den eviga principen handlingsfrihet ger oss frihet att välja och tänka själva, borde vi bli bättre och bättre på att lösa problem. Vi kanske gör tillfälliga misstag, men så länge vi följer evangeliets principer och riktlinjer kan vi lära oss av dessa misstag och få ökad förståelse för andra och effektivare kunna tjäna dem.

Att vara nytänkande innebär även att vi inte behöver bli tillsagda om allt vi bör göra. Herren sade: "Det är icke lämpligt att jag skall befalla i allt, ty den som skall tvingas i allt är en lat och oförståndig tjänare." (L&F 58:26) Vi litar på att ni, bröder och systrar, använder er av inspiration. Vi litar på att ni gör det inom ramarna för kyrkans riktlinjer och principer. Vi litar på att ni är visa när ni samråder för att hjälpa till att bygga tro och vittnesbörd hos dem som ni tjänar.

För det tredje, dela upp arbetet och delegera ansvar. Det är skillnad mellan att vara ansvarig för att få arbetet utfört och att göra arbetet själv. Till exempel borde den tiden vara över då presidenten för äldstevoromet anser att han personligen bör göra de hemlärarbesök som andra har försummat. Detsamma gäller hjälpföreningspresidenter med avseende på besökslärarverksamheten. Detta är inte endast oförståndigt, det är inte heller hemundervisning. Hemundervisning handlar inte om siffror eller om att rapportera besök till ett hem. Besök och siffror är endast en måttstock. Hemundervisning handlar om kärlek till människor, att betjäna och visa omsorg om vår himmelske Faders barn.

Uppdrag bör ges, ansvar bör

delegeras och medlemmar bör få tillfälle att sköta sina förvaltarskap så gott de kan. Vägled, ge råd, truga, motivera — men gör inte arbetet åt dem. Ge andra tillfälle att gå framåt och växa, även om det innebär att man ibland får resultat på rapporterna som kunde varit bättre.

För det fjärde, undvik skuld känslor. Jag hoppas att det är självklart att skuld känslor inte är en lämplig motivationsteknik för ledare och lärare i Jesu Kristi evangelium. Vi ska alltid motivera genom kärlek och uppriktig uppskattning, och inte genom att skapa skuld känslor. Jag tycker om tanken på att "komma på andra med att göra något rätt".

Ändå finns det de som upplever vissa skuld känslor som en följd av sitt tjänande i kyrkan. Dessa känslor kan komma när vår tid och uppmärksamhet slits mellan konkurrerande krav och prioriteringar. Som dödliga kan vi helt enkelt inte göra allting på en gång. Därför måste vi göra allting "med visdom och ordning." (Mosiah 4:27) Det innebär ofta att tillfälligt skjuta upp en prioritet för att kunna ta hand om en annan. Ibland kräver familjen din fulla uppmärksamhet. Andra gånger kommer yrkets plikter först. Och det finns tillfällen då kyrkans ämbeten kommer först. God

balans uppstår genom att vi gör saker i rätt tid och inte skjuter upp vår förberedelse eller väntar med att uppfylla våra ansvar till sista minuten.

Utöver detta måste vi komma ihåg att Kristus kom för att ta bort skulden genom att förlåta dem som omvänder sig. (Se Alma 24:10.) Han kom för att gjuta frid i den bedrövade själen. "Frid lämnar jag efter mig åt er", sade han. "Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh 14:27) Genom den förunderliga försoningen manar han oss: "Ta på er mitt ok ... Då skall ni finna ro för era själar." (Matt 11:29)

När försoningens kraft börjar verka i vårt liv får vi insikt om att Frälsaren redan har burit bördan av vår skuld. O, att vi måtte vara visa nog att förstå, att omvända oss så som det är nödvändigt och att släppa våra skuld känslor.

För det femte, behöver vi tänka efter när vi fördelar våra tidresurser, vår inkomst och vår energi. Jag skulle vilja inviga er i en liten hemlighet. Några av er känner redan till den. Om ni inte gör det är det hög tid. Vad er familj än har för behov eller vilka ansvar ni än har i kyrkan så finns det inget som heter att vara "färdig". Det finns alltid mer att göra. Det finns alltid ännu en familjeangelägenhet som behöver ombesörjas, ännu en lektion att förbereda, ännu en intervju att utföra, ännu ett möte att närvara vid. Vi behöver bara vara kloka när det gäller att bevara vår hälsa och följa det råd som president Hinckley ofta har gett oss att helt enkelt göra det bästa vi kan.

Nyckeln, som jag ser det, är att känna till och förstå sina egna förmågor och begränsningar och att sedan ange sin egen takt och fördela och prioritera sin tid, sin uppmärksamhet och sina tillgångar så att man med vishet kan hjälpa andra, sin familj inberäknad, i deras sökande efter evigt liv.

För det sjätte, ett ord till er ledare

om att ge ansvar till medlemmar, speciellt till nyomvända. President Hinckley har sagt att varje ny medlem i kyrkan behöver en uppgift. Oavsett vilka uppgifter de ges får dessa inte överväldiga nya medlemmar, utan bör ge dem rikliga möjligheter att finna sig tillrätta i kyrkan genom att ta till sig dess lära och umgås med vänliga medlemmar. Det bör förankra dem i det återupprättade evangeliet genom att stärka deras vittnesbörd och ge meningsfullt tjänande.

Bröder och systrar, må vi inrikta oss på de enkla sätt varpå vi kan tjäna i Guds rike och alltid sträva efter att förändra liv, däribland vårt eget. Det som är av största vikt vad gäller våra ansvar i kyrkan är inte den statistik som rapporteras eller mötena som hålls, utan om var och en av dessa människor — som vi betjänat en i taget liksom Frälsaren gjorde — har blivit upplyft och stärkt och slutligen förändrats. Vår uppgift är att hjälpa andra finna den frid och glädje som endast evangeliet kan ge dem. Med tio ord sammanfattade Jesus hur vi kan uppnå detta. Han sade: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Joh 14:15)

Denna tid liknar på många sätt Jakobs tid. Mitt råd, liksom hans, är att ni ska ”omvända eder och med uppriktiga hjärtan komma och hålla eder till Gud, såsom han håller sig till eder”. (Jakob 6:5) Bröder och systrar, var visa med era familjer. Var visa när ni uppfyller era ämbeten i kyrkan. Var visa med er tid. Var visa när ni balanserar alla era ansvar. O, varen visa, mina älskade bröder och systrar. Vad mera kan jag säga?

Må Gud välsigna oss med visdom att älska hans Son Jesus Kristus och med visdom hjälpa honom att fullborda sitt verk. Jag vittnar om att han lever. Detta är hans kyrka. Vi utför hans verk. Må Herrens frid vara med oss. Och må vi med vishet utföra våra ansvar, är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Lärjungeskap

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

En av de största välsignelserna i livet och evigbeten är att räknas som en av Herren Jesu Kristi hängivna lärjungar.

En stor skara följde Frälsaren när han predikade vid stranden av Galileiska sjön. För att fler skulle kunna höra honom steg han ombord på Petrus fiskebåt och bad honom föra honom ett stycke ut från land. När han slutat tala sade han till Petrus, som hade fiskat hela natten utan att få något, att fara ut på sjön och lägga ut näten på djupt vatten. Petrus lydde och fick så mycket fisk att näten gick sönder. Petrus vinkade åt sina kamrater, Jakob och Johannes, att komma och hjälpa till. Alla förundrades över hur mycket fisk de fångat. Jesus sade till Petrus: ”Frukta inte. Härefter skall du fånga människor.” Lukas berättar: ”Och de drog upp båtar på land, lämnade allt och följde honom.”¹ De blev Herrens lärjungar.

Det engelska ordet för lärjunge, *disciple*, och ordet disciplin kommer från samma latinska ursprung — *discipulus*, som betyder elev. Det betonar övning och träning. Självdisciplin och självkontroll är genomgående och ständiga egenskaper hos Jesu efterföljare, som Petrus, Jakob och Johannes är exempel på. De lämnade verkligen allt och följde honom.

Vad är lärjungeskap? Det innebär först och främst att lyda Frälsaren. Lärjungeskap innefattar många saker. Det är kyskhet. Det är tionde. Det är hemaftnar. Det är att hålla alla buden. Det är att överge allt som inte är bra för oss. Allt i livet har ett pris. Med tanke på Frälsarens underbara löfte om frid i det här livet och evigt liv i det kommande, är lärjungeskapet ett pris som är värt att betala. Det är ett pris som vi inte har råd att *inte* betala. Lärjungeskapets fordringar är mycket, mycket små, jämfört med de utlovade välsignelserna.

Kristi lärjungar får en uppfordran att inte bara överge jakten på världsliga ting, utan att dagligen bära sitt kors. Att bära sitt kors betyder att följa hans bud och bygga upp hans kyrka på jorden. Det betyder också självbehärskning. Som Jesus från Nasaret lärde oss: ”Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig.”² ”Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge.”³

Orden i en älskad primärsång klingar för alla som följer Mästaren:

*Jag vill gärna likna Jesus,
jag vill i hans fotspår gå.
Jag vill vara god och vänlig, hans
kärlek i hjärtat få.⁴*

Låt oss fundera över sådant som Jesus gjorde som vi alla kan ta efter.

1. Jesus "gick omkring och gjorde gott".⁵ Vi kan alla göra något gott varje dag — mot någon i vår familj, en vän

och även mot dem vi inte känner — om vi söker efter sådana tillfällen.

2. Jesus var den gode herden som vakade över sina får och bekymrade sig för dem som gått vilse.⁶ Vi kan söka upp de ensamma och dem som är mindre aktiva och bli deras vän.

3. Jesus visade medlidande med många, även en fattig spetälsk.⁷ Vi kan också visa medlidande. Vi påminns i Mormons bok om att vi ska "sörja med dem som sörja".⁸

4. Jesus bar vittne om sin gudomliga

uppgift och om sin Faders underbara verk. Vi, för vår del, kan alla "stå såsom vittnen om Gud under alla tider".⁹

5. Jesus sade: "Låt barnen komma till mig."¹⁰ Våra barn behöver vår uppmärksamhet och kärlek lika mycket som de behöver vår omvårdnad.

Frälsarens sanna efterföljare bör vara beredda att lägga ner sitt liv, och en del har fått förmånen att göra det. Läran och förbunden råder oss:

"Ingen frukte för att giva sitt liv för min skull, ty den som giver sitt liv för min skull skall finna det.

Den som icke vill giva sitt liv för min skull är icke min lärjunge."¹¹

Vi läser i Apostlagärningarna om lärjungen Stefanus som "var fylld av nåd och kraft och gjorde stora tecken och under bland folket".¹² Stefanus mötte en fientlig skara i Jerusalem som falskt anklagade honom för hädelse trots att han förvandlades inför dem. Stefanus vittnade om Frälsarens gudomlighet och när han kallade dem till omvändelse var det flera i kretsen som vände sig mot honom. "Men uppfylld av den helige Ande såg han upp mot himlen och fick se Guds härlighet och Jesus som stod på Guds högra sida."¹³ I den stund när Stefanus stenades till döds, var de sista orden som kom över hans läppar: "Herre, ställ dem inte till svars för denna synd."¹⁴

När kyrkan var ny i Mexico blev två trofasta ledare, som var Kristi lärjungar, martyrer på grund av sin tro. De två som miste livet var Rafael Monroy och Vicente Morales.

Under den mexikanska revolutionen presiderade Rafael Monroy över den lilla grenen i San Marcos och Vicente Morales var hans förste rådgivare. Den 17 juli 1915 greps de av zapatisterna. Man sade att de skulle skonas om de lämnade ifrån sig sina vapen och förnekade sin underliga religion. Broder Monroy berättade för sina tillfångatagare att han inte hade några vapen. Han tog upp sin bibel

och Mormons bok ur fickan. Han sade: "Mina herrar, detta är de enda vapen jag någonsin bär, de är sannin- gens vapen mot missuppfattningar."

När man inte fann några vapen utsattes bröderna för grym tortyr för att fås att avslöja var vapnen fanns gömda. Men det fanns inga vapen. De togs då under bevakning till utkanten av den lilla staden, där deras tillfångata- gare ställde dem vid ett stort träd framför en exekutionspatrull. Den ansvarige officeren erbjöd dem frihe- ten om de övergav sin religion och anslöt sig till zapatisterna, men broder Monroy svarade: "Min religion bety- der mer för mig än mitt liv, och jag kan inte överge den."

De fick då veta att de skulle skjutas och tillfrågades om de hade en sista önskan. Broder Rafael önskade att han skulle få lov att be innan han avrättades. Där, inför dem som skulle avrätta honom, knäböjde han och med en röst som alla kunde höra bad han att Gud skulle välsigna och bevara hans nära och kära och ta hand om den lilla kämpande grenen som skulle bli utan ledare. När han avslutade sin bön använde han Frälsarens ord när denne hängde på korset och bad för sina bödlar: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁵ Därefter sköt exekutionspatrullen både broder Monroy och broder Morales.¹⁶

För några år sedan åkte jag till Mexico för att omorganisera ett stavs- presidentskap. Medan jag höll inter- vjuerna fick jag förmånen att bekanta mig med en av Rafael Monroys ätt- lingar. Jag var mycket imponerad över djupet i denne mans vittnesbörd och över hans hängivenhet mot evange- liet. När jag frågade honom vad som hänt med resten av broder Monroys ättlingar sade han att många av dem har varit ute som missionärer och fortsätter vara trofasta i kyrkan.

Under kyrkans första tid var det andra lärjungar, förutom Joseph Smith och Hyrum Smith, som lade ner sitt liv för Jesu Kristi evangelium.

Den trofasthet som Edward Partridge, kyrkans första biskop, visade omtalas i Läran och förbunden.¹⁷ Den 20 juli 1833 satt Edward i sitt hem med sin bräckliga hustru som just hade fött barn. Tre män av pöbeln bröt sig in och drog ut honom till tumultet på gatan och sedan till torget dit de redan tagit Charles Allen. En pöbel på omkring 300 man krävde genom sin talesman att Edward och Charles antingen förnekade sin tro på Mormons bok eller lämnade trakten. Edward Partridge svarade: "Om jag måste lida för min religion är det inte mer än vad andra har gjort före mig. Jag vet inte med mig att jag har skadat någon här i trakten och därför går jag inte med på att ge mig av. Jag har inte gjort något för att förarga någon. Om ni bär hand på mig så skadar ni en oskyldig man." Då smetade pöbeln in Edward och Charles från topp till tå med het tjära som innehöll pottaska, en frätande syra, och sedan kastade de fjädrar över dem som fastnade i den heta tjäran.¹⁸

Profeten Joseph Smith beskrev hur Edward dog några år senare, 46 år gammal, med följande ord: "Han dog på grund av förföljelserna i Missouri, och han är en av dem vars blod kommer att utkrävas av deras händer."¹⁹ Edward Partridge lämnade ett arv av tro som lever vidare i en stor och rätt- färdig avkomma.

Av de flesta av oss krävs det emel- lertid inte att vi *dör* för kyrkan, utan att vi *lever* för den. För många kan det vara ännu svårare att leva ett kristus- likt liv varje dag än att lägga ner sitt liv. Jag lärde mig under krigstiden att många män var kapabla till stora osjäl- viska handlingar, hjältmod och ädel- het, utan tanke på sitt eget liv. Men när kriget var över och de kom hem kunde de inte hålla sig uppräta under livets vanliga, dagliga bördor utan blev slavar under tobak, alkohol, droger och utsvävningar, vilket till slut gjorde att de slösade bort sitt liv.

Några kanske säger: "Jag är bara en

enkel människa. Jag betyder inget och har ingen ställning. Jag är ny i kyr- kan. Mina talanger och förmågor är begränsade. Jag kan bidra med så lite." Eller så kanske de säger: "Jag är för gammal för att ändra mig. Jag har redan levt mitt liv. Varför skulle jag för- söka?" Det är aldrig för sent att ändra sig. Lärjungeskap kommer inte av framstående ställningar, rikedomar eller hög utbildning. Jesu lärjungar kom ur alla samhällsgrupper. Men ett lärjungeskap kräver att vi överger onda överträdelse och får del av vad president Spencer W Kimball kallade "förlåtelsens under".²⁰ Detta kan vi endast få genom omvändelse, som betyder att vi överger synden och fortsätter att dag för dag vara sanning- ens och rättfärdighetens efterföljare. Som Jesus lärde: "Vad slags män bören I då ... vara! Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är."²¹

Många finner lärjungeskapets pris alltför kostsamt och alltför betung- ande. För somliga innebär det att ge upp alltför mycket. Men korset är inte så tungt som det tycks vara. Genom lyd- nad får vi mycket större kraft att bära det.

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."²²

Vi kan med rätta göra anspråk på att vara lärjungar när vi med säkerhet kan säga att hans vägar har blivit våra vägar.

Lärjungeskapets välsignelser finns lätt tillgängliga för alla som är villiga att betala priset. Lärjungeskapet skänker mening åt livet så att vi i stället för att vandra planlöst går stadigt på den raka och smala väg som för oss tillbaka till vår himmelske Fader. Lärjungeskap ger tröst i tider av sorg, samvetsfrid samt glädje i tjänande — allt detta hjälper oss att bli mer lika Jesus.

Genom att vara Frälsarens lärjungar lär vi känna och börjar tro i våra hjärtan och sinnen på de frälsande principerna och förordningarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Genom vårt lärjungeskap lär vi oss uppskatta profeten Joseph Smiths mäktiga uppgift att återställa dessa frälsande principer i vår tid. Vi gläder oss åt att prästadömet's nycklar och dess myndighet har överförts genom kyrkans presidenter från profeten Joseph Smith till vår nuvarande profet, president Gordon B Hinckley.

Vi är tacksamma över att vi som lärjungar till Frälsaren får del av hans löfte om "frid i denna världen"²³ med tillfredsställelse, glädje och självförverkligande. Genom vårt lärjungeskap kan vi få den andliga kraft vi behöver för att klara av livets utmaningar.

En av de största välsignelserna i livet och evigheten är att räknas som en av Herren Jesu Kristi hängivna lärjungar. Jag har ett djupt grundat vittnesbörd om denna sanning, och jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Luk 5:1–11.
2. Luk 9:23.
3. Luk 14:27.
4. "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40–41.
5. Apg 10:38.
6. Se Matt 15:24; Joh 10:1–12.
8. Se Mark 1:40–42.
8. Mosiah 18:9.
9. Mosiah 18:9.
10. Mark 10:14.
11. L&F 103:27–28.
12. Apg 6:8.
13. Apg 7:55.
14. Apg 7:60.
15. Luk 23:34.
16. Se Rey L Pratt, "A Latter-day Martyr", *Improvement Era*, jun 1918, s 720–726.
17. Se L&F 124:19.
18. Se B H Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:333; Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 band (1901–1936), 1:220.
19. *History of the Church*, 4:132.
20. Se *Förlätelsens under*, s 305.
21. 3 Nephi 27:27.
22. Matt 11:28–30.
23. L&F 59:23.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Sådan vacker sång. Jag hoppas ni lade märke till att alla hade missionärsbricka, de lämnar snart missionärsskolan för att påbörja sin

mission över hela världen. Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdes-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det.

Den som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf och David A Bednar.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Vi avlöser äldsterna Ronald T Halverson, Dale E Miller, H Bryan Richards, Donald L Staheli, David R Stone, H Bruce Stucki, Robert J Whetten och Richard H Winkel som medlemmar i de sjuttios andra kворum.

Alla som med oss vill visa dessa bröder sin uppskattning, var vänliga visa det.

Med uppskattning avlöser vi också César A S Milder, Hyae-Kee Min och Masayuki Nakano som områdessjuttio.

Alla som med oss vill göra detta, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Erich W Kopischke som ny områdessjuttio.

Alla som instämmer kan visa det.

De som är emot kan visa det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig, president Hinckley.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

De heliga skrifterna: Guds kraft till vår frälsning

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Heliga uppteckningar bär vittnesbörd om Frälsaren och leder oss till honom.

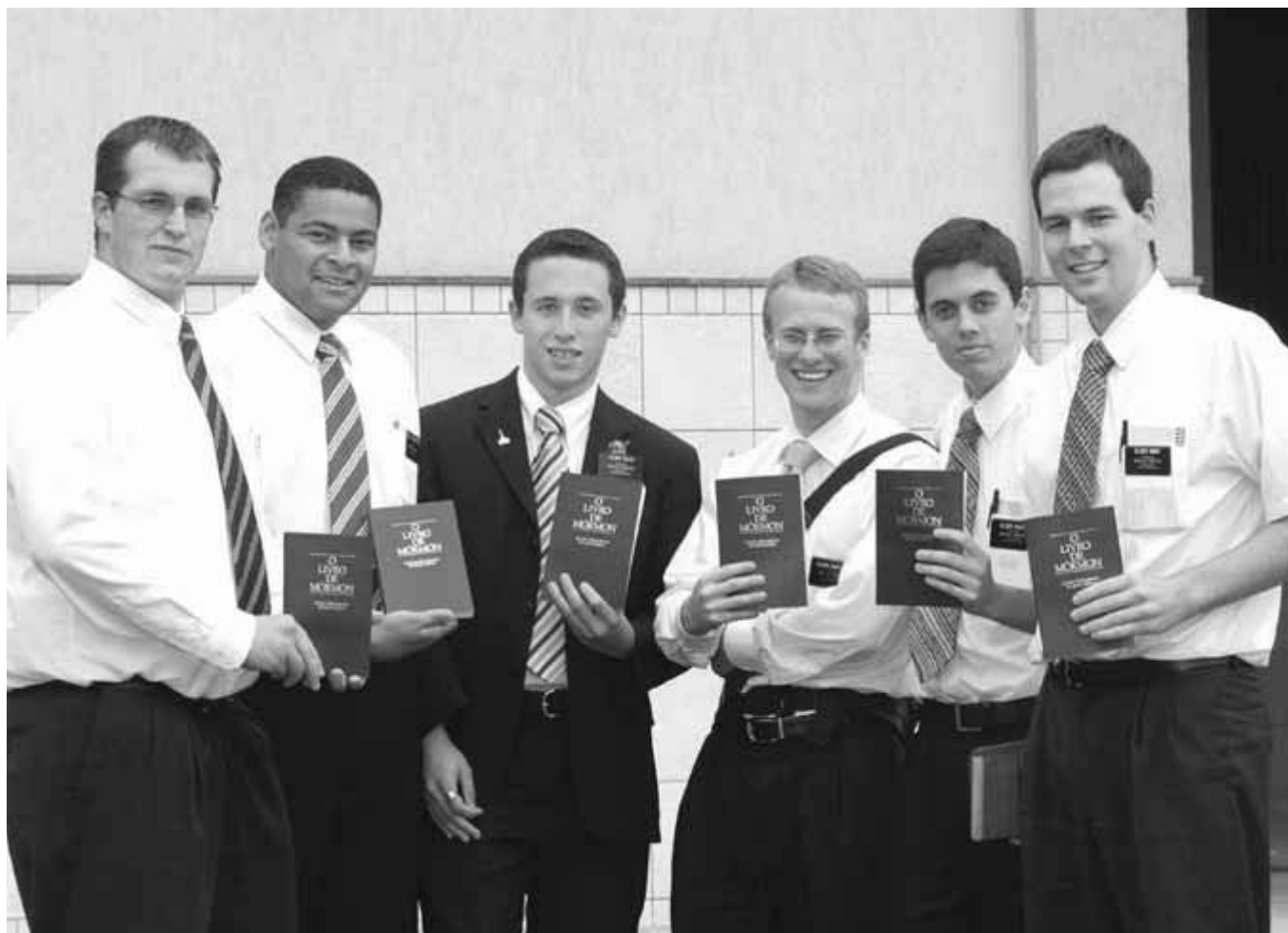

De heliga skrifterna är Guds ord som getts oss till vår frälsning. Skrifterna spelar en stor roll när det gäller att få ett vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangelium. Skrifterna som Gud gett oss i dessa sista dagar är Gamla testamentet, Nya testamentet, Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Dessa heliga uppteckningar bär vittnesbörd om Frälsaren och leder oss

till honom. Det är därför som stora profeter som Enos ropade till Herren i tro om att bevara skrifterna.

Vill du slå upp Mormons bok tillsammans med mig? Gå till titelbladet. Där kan vi läsa att den är ”skriven på befallning genom profetians och uppenbarelsens ande”. Den har kommit fram ”genom Guds gåva och kraft” och den översattes ”genom Guds gåva” — genom den Helige Anden. Den visar ”vilka stora ting Herren har gjort” och har gett oss för att vi ska få ”kännedom om Herrens förbund” så att vi inte blir ”förskjutna för evigt”. Framför allt skrevs den för att överbevisa oss om ”att Jesus är Kristus, den evige Guden”.

Bläddra till nästa sida, till inledningen. Här får vi veta att denna profetiska uppteckning är ”helig skrift, jämförbar med Bibeln”. Den innehåller ”det eviga evangeliets fullhet ... redogör för frälsningsplanen, och visar vad [vi] måste göra för att få frid i detta liv och frälsning i det tillkommande”. Den lovar var och en av oss att ”alla som kommer till [Frälsaren] och lyder de

Missionärer i São Paulo i Brasilien visar sina exemplar av Mormons bok.

lagar och förordningar som hör till hans evangelium kan bli frälsta”.

Vilken viktig roll har denna heliga bok i våra dagar? Vad är dess budskap om ändamålet med all helig skrift?

På sidan ett i Första Nephi — den första boken i Mormons bok — läser vi att Gud omkring 600 f Kr befallde Lehi att fly med sin familj ut i ödemarken. Men Lehi hann inte särskilt långt förrän Herren befallde honom att sända tillbaka sina söner. Varför? För att hämta skrifterna, mässingsplåtarna, som var så viktiga att Lehis söner riskerade livet och blev av med alla sina världsliga ägodelar för att få tag på dem! Slutligen var det tack vare Herrens hjälp och Nephis tro som mässingsplåtarna på ett förunderligt sätt överlämnades i Nephis händer. När Nephi och hans bröder återvände, glädde sig deras fader Lehi. Han började undersöka de heliga

skrifterna ”från begynnelsen” och fann ”att de voro värdefulla, ja, att de hade stort värde ... emedan [Lehi och hans efterkommande] nu kunde bevara Herrens bud för [sina] barn”.¹

Ja, på mässingsplåtarna fanns en uppteckning över Lehis anfäder, deras språk, släktlinje och viktigast av allt, evangeliet som Guds heliga profeter undervisat om. När Lehi undersökte plåtarna lärde han det som vi alla lär genom att studera skrifterna:

- Vilka vi är.
- Vad vi kan bli.
- Profetior för oss och för våra efterkommande.
- De bud, lagar, förordningar och förbund vi måste efterleva för att få evigt liv.
- Och hur vi måste leva för att kunna hålla ut intill slutet och återvända till vår himmelske Fader med heder.

Så viktiga är dessa sanningar att vår himmelske Fader gav både Lehi och Nephi syner som på ett åskådlig sätt liknade Guds ord vid en ledstång av järn. Både far och son lärde sig att det *enda* sättet att hålla sig kvar på den raka och smala stigen som leder till vår Frälsare är att hålla fast vid denna starka, orubbliga och ytterst pålitliga vägledare.

Flera kapitel i Mormons bok ägnas åt hur Lehi och Nephi tillämpar denna lärdom — att utforska skrifterna och citera från dem. Det är tydligt att de ville att deras familj och vår ska förstå vikten av skrifterna, särskilt Jesajas profetior om evangeliets återställelse och framkomsten av *deras* uppteckning — Mormons bok — i vår tid.

Mormons bok skildrar hur ett antal civilisationer värderade eller ringaktade skrifterna och den börjar med Lehis egen familj. Herren befallde

Lehi att fly från Jerusalem eftersom staden skulle falla i babiloniernas händer och att sedan segla över havet till det förlovade landet i en båt byggd efter gudomlig vägledning. Men Lehis barn splittrades på ett bittert sätt upp i två grupper. De som följde den rättfärdige Nephi — nephiterna — tog med sig skrifterna när de lämnade lamaniterna och deras själar upplystes av Guds eviga ords ljus.²

Men Laman och Lemuel — och deras efterkommande, lamaniterna — förkastade skrifterna och fick vandra i okunnighetens, osämjans och förgörelsens mörker. Omkring 400 e Kr förkastade också nephiterna Guds ord, nedsjönk i otro och gick under, och så slutade omkring 1 000 år av nephitisk civilisation.

I Ethers bok berättas det om Jarediterna, en civilisation som lämnade den gamla världen vid tiden för Babels torn, omkring 2 200 f Kr. Herren ledde dem över havet till det förlovade landet i båtar som formgetts genom gudomliga anvisningar. När Jarediterna var rättfärdiga välsignades de, men när de förkastade Herrens ord och väg-

rade omvända sig upphörde Herrens Ande att sträva med dem. Så småningom avvek de från Herrens vägar och förgjorde varandra omkring 600 f Kr, och så slutade omkring 1 600 år av Jareditisk civilisation.

Lehi anlände till det förlovade landet ungefär vid tiden för Jarediternas undergång. Några år senare kom ytterligare en civilisation, Mulek och hans efterföljare, till det förlovade landet. De upptäckte den sista överlevande Jarediten enligt uppteckningarna, en kung som hette Coriantumr. Mulekiterna förde inte med sig några skrifter, så omkring 400 år senare, när Mosiah och nephiterna hittade dem, var mulekiternas språk obegripligt och de hade förlorat tron på sin Skapare. De visste inte vilka de var. När mulekiterna fick veta att Herren hade sört för att nephiterna hade mässingsplåtarna, vilka innehöll Judarnas bibliska historia, gladdes de sig och anslöt sig till den nephitiska civilisationen.

Dessa civilisationers öde, upptecknade i skrifterna, vittnar för hela världen: Om vi inte har Guds ord, eller

om vi inte håller fast vid och följer Guds ord, kommer vi att vandra på främmande stigar och gå förlorade som individer, familjer och nationer.

Liksom röster ur stoftet ropar Herrens profeter till oss på jorden idag — håll fast vid skrifterna! Klamra er fast vid dem, låt dem leda er, lev efter dem, gläds över dem och mätta er med dem. Smååt inte. De är ”Guds kraft till frälsning”³ som leder oss tillbaka till vår Frälsare, Jesus Kristus.

Om Frälsaren levde ibland oss idag så skulle han undervisa oss ur skrifterna som han gjorde när han levde på jorden. I synagogan i Nasaret ”räckte [man] honom profeten Jesajas bokrulle ... Då började han tala till dem: 'I dag har detta skriftställe gått i uppfyllelse inför er som lyssnar.'”⁴ Senare när sadduceerna och fariseerna ställde en svår fråga, ”[svarade] Jesus ... dem: 'Ni tar fel och förstår varken Skriften eller Guds makt.'”⁵ Och efter Jesu uppståndelse, på vägen till Emmaus ”sade [hans lärjungar] till varandra: 'Brann inte våra hjärtan när han talade med oss på vägen och öppnade Skrifterna för oss?’”⁶ För hans lärjungar då och nu genljuder hans ord: ”[Forska] i Skrifterna ... det är dessa som vittnar om mig”⁷ — ett vittnesbörd från den Helige Anden, för ”genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning”.⁸

Bröder och systrar, jag vittnar om att skrifterna har ”[förvarats åt oss] av Herrens hand ... i en viss avsikt, som han har”.⁹ Lehi profeterade: ”Dessa mässingsplåtar [skulle] aldrig förstöras, ej heller skulle de mera göras otydliga genom tidens lopp.”¹⁰ Herren lovade Enos att han skulle bevara och föra fram skrifterna ”i sin egen bestämda tid”.¹¹ Profeten Moroni sade om Mormons bok att den var ”förseglad och gömd åt Herren, att den icke måtte bli förstörd”.¹² Skrifterna som vi har innehåller profetior och löften och de har gått i fullbordan i *vår* tid.

Vilken härlig välsignelse! För när vi

vill tala till Gud så ber vi. Och när vi vill att han ska tala till oss, rannsakar vi skrifterna, för hans ord uttalas genom hans profeter. Då undervisar han oss när vi lyssnar till den Helige Andes maningar.

Om du inte har hört honom tala till dig på sistone, återvänd då med nya ögon och nya öron till skrifterna. De är vår andliga livlina. I mörkret bakom järnridån överlevde de heliga tack vare att de hörde hans röst genom skrifterna. I andra delar av världen, när kyrkans medlemmar inte kunde gå i kyrkan under en tid, fortsatte de att tillbe Gud eftersom de hörde hans röst genom skrifterna. Under alla krig i det gångna århundradet och under de konflikter som rasar idag, överlever sista dagars heliga tack vare att de hör hans röst genom skrifterna. Ty Herren har sagt: "Skrifterna skola givas ... till frälsning för mina utvalda, ty de skola höra min röst och se mig, och de skola icke sova. De skola bestå på min tillkommelses dag, ty de skola bli rena såsom jag är ren."¹³

För mer än två tusen år sedan skrev Jesaja Guds ord: "Gå nu och skriv detta på en tavla inför dem och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande dagar, alltid och för evigt."¹⁴ Dessa dagar är våra dagar. Den här världen behöver skrifterna idag. Innan Frälsaren kom var det nödvändigt för alla Guds barn att få undervisning om Moses förberedande lag, som tillät "öga för öga och tand för tand".¹⁵ Många i den här världen lever fortfarande efter denna skrämmande lag och vi ser bevis på detta runt omkring oss.

Vi förkunnar frimodigt att lösningen på terrorism, förgörelse och även folkmord i dessa sista dagar finns i skrifterna. Evangeliet i Gamla testamentet har uppfyllts i Nya testamentet. Profetiorna i Bibeln blev uppfyllda i Mormons bok. Läran och Förbunden och Den Kostbara Pärlan bär vittne om evangeliets fullhet som nu finns på jorden.

Från Första Moseboken till Malaki och från Moses till Abraham profeterades det att Frälsaren skulle komma. Från Matteusevangeliet till Uppenbarelsboken, från Nephi till Moroni och från Joseph Smith till vår älskade levande profet president Gordon B Hinckley vittnar alla profeterna om att Jesus Kristus, den länge emotsedde Messias, har kommit och ska komma tillbaka. I honom är "det gamla ... förgånget, och allt har blivit nytt".¹⁶ Genom de heliga skrifterna förkunnar hans nya och eviga evangelium: "Du skall älska din nästa som dig själv."¹⁷ "Älsken edra ovänner, välsignen dem som förbanna eder, gören väl mot dem som hata eder och bedjen för dem som visa eder illvilja och förfölja eder."¹⁸ "Av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor."¹⁹ För detta är evangelium från vår Frälsare, han som smorts att förbinda dem som har ett förkrossat hjärta, "att ropa ut frihet för de fångna och ... ge de betryckta frihet".²⁰

I slutet av Mormons bok ser Moroni bildligt talat ut över återstoden av sitt folk. Han visste att deras

undergång kunde ha undvikits om de inte hade glömt Guds heliga ord och förlorat Herrens ande. Är det att undra på att Moroni personligen skriver till oss, till dig och till mig, och vädjar om att vi ska göra anspråk på skrifternas välsignelser?

"Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder, genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning."²¹

Vi lever i de sista dagarna, bröder och systrar, i tidernas fullbordan. Vi måste komma ihåg att vi har kontroll över vilka vi är hur svårt det än blir i världen. Liksom människorna i Första Nephi, kommer de lojala och trofasta att motstå den ondes glödande pilar när han släpps lös på den här jorden.²² När Frälsaren kommer till sitt tempel, liksom han gjorde i Mormons bok, kommer alla som är lojala och trofasta att vara där, trots allt tumult i världen. Måtte vi alla befinna oss bland dem, är min bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 5:10, 21.
2. Se Alma 5:7.
3. L&F 68:4.
4. Luk 4:17, 21.
5. Matt 22:29.
6. Luk 24:32.
7. Joh 5:39.
8. Moroni 10:5.
9. Alma 37:4, 14; se även 1 Nephi 9:5; Mormons ord 1:7.
10. 1 Nephi 5:19.
11. Enos 1:16.
12. Mormons boks titelblad.
13. L&F 35:20–21.
14. Jes 30:8.
15. Matt 5:38; se även 3 Nephi 12:38.
16. 3 Nephi 12:47.
17. Matt 22:39.
18. 3 Nephi 12:44; se också Matt 5:44.
19. L&F 64:10.
20. Luk 4:18.
21. Moroni 10:4–5; kursivering tillagd.
22. Se 1 Nephi 15:24.

Det kommer en söndag

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

Tack vare världens Frälsares liv och offer ska vi återförenas med dem vi älskat.

Jag är tacksam att få vara med er i dag och hämta kraft ur era vittnesbörd. Jag kan inte i ord uttrycka min tacksamhet för era uppmuntrande ord, er kärleksfulla omtanke och era böner.

I dag skulle jag vilja ägna tid åt några personliga minnen.

Jag är född av goda föräldrar. Av min far Joseph L. Wirthlin lärde jag mig värdet av hårt arbete och medkänsla. Han var biskop i vår församling under den stora depressionen. Han hade sann omtanke om nödställda. Han tog sig an dem som var i nöd, inte för att det var hans plikt utan för att det var hans uppriktiga önskan.

Han vårdade sig outtröttligt om många nödlidande och var till stor välsignelse för dem. I mina ögon var han en idealisk biskop.

De som kände min far visste hur flitig han var. Någon sade en gång till mig att min far kunde arbeta för tre. Han slog sällan av på takten. År 1938 drev han en framgångsrik affärsrörelse då han fick ett telefonsamtal från kyrkans president Heber J. Grant.

President Grant berättade att de skulle ombilda presiderande biskopsrådet den dagen och ville att min far skulle verka som rådgivare åt LeGrand Richards. Detta överraskade min far, och han frågade om han kunde be om saken först.

President Grant sade: "Broder Wirthlin, det är bara en halvtimme till nästa konferenssession och jag vill vila mig lite. Vad säger du?"

Naturligtvis samtyckte min far. Han verkade i tjugotre år, nio av dem som kyrkans presiderande biskop.

Min far var 69 år när han dog. Jag råkade vara tillsammans med honom när han plötsligt segnade ned. Kort därefter var han borta.

Jag tänker ofta på min far. Jag saknar honom.

En annan som hade stort inflytande på mitt liv var min mor Madeline Bitner. I sin ungdom var hon en duktig idrottare och framstående sprinter.

Hon var alltid vänlig och kärleksfull, men hennes tempo var ansträngande. Hon sade ofta: "Skynda på!" Och när hon sade det ökade vi takten. Kanske det var ett av skälen till att jag var bra på att accelerera när jag spelade amerikansk fotboll.

Min mor hade stora förväntningar på sina barn och förväntade sig att de gjorde sitt bästa. Jag minns fortfarande hur hon brukade säga: "Var inte en slashes! Du måste göra bättre ifrån dig!" En slashes var för henne någon som var slö och inte förverkligade sina inneboende möjligheter.

Min mor dog när hon var 87 år och jag tänker ofta på henne och saknar henne mer än jag kan säga.

Min yngre syster Judith var författare, tonsättare och pedagog. Hon älskade många saker, däribland evangeliet, musik och arkeologi. Judith fyllde år några dagar före mig. Varje år gav jag henne en ny, ovikt endolarsedel i födelsedagspresent. Tre dagar senare fick jag femtio cent i födelsedagspresent av henne.

Judith avled för några år sedan. Jag saknar henne och tänker ofta på henne.

Det för mig till min hustru Elisa. Jag minns den första gången jag träffade henne. En vän hade bett mig om en tjänst och jag kom till hennes hem för att hämta hennes syster Frances. Elisa öppnade dörren och åtminstone för mig var det kärlek vid första ögonkastet.

Hon måste ha också ha känt någonting, för de första ord jag minns henne säga var: "Jag visste vem du är."

Elisas huvudämne var engelska.

Än i dag bevarar jag dessa fem ord i minnet som några av de vackraste ord en människa kan säga.

Hon älskade att spela tennis och hade en blixtrande serve. Jag försökte spela tennis med henne men gav slutligen upp efter att ha insett att jag inte kunde träffa det jag inte ens såg.

Hon var min styrka och min glädje.

Tack vare henne blev jag en bättre man, make och far. Vi gifte oss, fick åtta barn och vandrade tillsammans i 65 år.

Jag har min hustru att tacka för mer än jag kan säga. Jag vet inte om det någonsin funnits ett fulländat äktenskap, men från min synvinkel menar jag, att vårt äktenskap var det.

När president Hinckley talade vid syster Wirthlins begravning sade han att det är förödande och förtärande att förlora någon man älskar. Det tär på ens själ.

Han hade rätt. Elisa var min stora glädje i livet, nu är hennes bortgång min stora sorg.

Under ensamma timmar har jag tillbringat mycket tid med att tänka på eviga ting. Jag har begrundat den tröstrika läran om evigt liv.

Under min livstid har jag hört många predikningar om uppståndelsen. Jag kan liksom ni återge händelserna den första påsksöndagen. I mina skrifter har jag markerat skriftställen som handlar om uppståndelsen och har inom räckhåll många av de viktiga ord som nutida profeter sagt om detta ämne.

Vi vet vad uppståndelsen är — andens återförening med kroppen i dess fullkomliga form.¹

President Joseph F Smith sade ”att de som vi måste skiljas från här kommer vi att möta igen och se dem sådana de är. Vi kommer att möta samma personlighet som vi umgicks med här i köttet.”²

President Spencer W Kimball betonade detta med orden: ”Jag är säker på att om vi kunde föreställa oss oss själva när vi är som allra bäst, fysiskt, psykiskt, andligt, är det så vi ska återvända.”³

Uppståndelsen innebär ”att denna dödliga lekamen uppstår till en odödlig lekamen ... icke mera kunna [vi] dö”.⁴

Kan ni föreställa er det? Ett liv i våra bästa år? Aldrig vara sjuk, aldrig ha ont, aldrig vara nedtyngd av de motgångar som vi så ofta ansätts av i jordelivet?

Uppståndelsen är det centrala i vår tro som kristna. Utan den är vår tro meningslös. Aposteln Paulus sade: ”Om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och [vår] tro meningslös.”⁵

I världshistorien har det funnits många stora och visa själar, och många av dem gjorde anspråk på att ha särskild kunskap om Gud. Men när Frälsaren uppstod från graven gjorde han det ingen någonsin hade gjort.

Han gjorde vad ingen annan kunde göra. Han krossade dödens bojar, inte bara för egen del utan också för alla som någonsin levt — rättfärdiga och orättfärdiga.⁶

När Kristus uppstod från graven som uppståndelsens förstling gjorde han denna gåva tillgänglig för alla. Och med denna storslagna handling mildrade han den förödande och förtärande sorg som gnager i själen hos dem som har förlorat älskade nära och kära.

Jag tänker på hur mörk den fredag var när Kristus lyftes upp på korset.

Denna fasansfulla fredag bävade jorden och mörknade. Hemska stormar piskade jorden.

De onda människor som hade traktat efter hans liv jublade. Nu när Jesus inte längre fanns till skulle de som följde honom säkerligen skingras. Den dagen var triumfen deras.

Den dagen brast förlåten i templet.

Maria från Magdala och Jesu mor Maria var utom sig av sorg och förtviflan. Den enastående man de hade älskat och ärat hängde livlös på korset.

Den fredagen var apostlarna förkrossade. Jesus, deras Frälsare — han som hade gått på vattnet och uppväckt de döda — var själv i ogudaktiga människors våld. De såg hjälplöst på

när han övervanns av sina fiender.

Den fredagen blev människoslåktets Frälsare förödmjukad, slagen och smäddad.

Det var en fredag som var uppfylld av den förödande och förtärande sorg som gnagde i själen hos dem som älskade och ärade Guds Son.

Jag tror att den fredagen var den mörkaste av alla dagar sedan jordens skapelse.

Men den hopplöshet som rådde denna dag bestod inte.

Deras förtvivlan varade inte, för på söndagen krossade den uppståndne Herren dödens bojar. Han uppsteg ur graven och visade sig i härlig triumf som hela människoslåktets Frälsare.

Genast torkade tårarna som hade runnit oupphörligt. De läppar som hade viskat kvalfulla och sorgtyngda böner fyllde nu luften med underbar lovprisning, för Jesus Kristus, den levande Gudens Son, stod framför dem som uppståndelsens förstling, beviset på att döden bara är en början på en ny och underbar tillvaro.

Vi kommer alla att ha våra fredagar — dessa dagar när själva universum tycks ha gått i kras och spillrorna av vår värld ligger strödda runtomkring oss. Vi kommer alla att få uppleva tider när vi är trasiga, när det tycks som om vi aldrig kan bli hela igen. Vi kommer alla att ha våra fredagar.

Men jag vittnar för er i hans namn som besegrade döden — det kommer en söndag! I vår sorgs mörker — det kommer en söndag!

Oavsett vår förtvivlan, trots vår bedrövelse kommer det en söndag. Här i livet eller i livet efter detta: Det kommer en söndag.

Jag betygar för er att uppståndelsen inte är en myt. Vi har deras personliga vittnesbörd som såg honom. Tusenden i Gamla och Nya världen såg den uppståndne Frälsaren. De rörde vid såren i hans händer, fötter och sida. De göt tårar av ohämmad glädje när de omfamnade honom.

Efter uppståndelsen förnyades

lärjungarna. De färdades runt om i världen och predikade evangeliets strålande nyhet.

Om de hade velat kunde de ha försvunnit och gått tillbaka till tidigare liv och yrke. Efter en tid skulle deras umgänge med Herren ha glömts bort.

De kunde ha förnekat Kristi gudomlighet. Men det gjorde de inte. Trots faror, förlöjligande och hot om död besökte de olika platser, gick in i tempel och synagogor och predikade djärvt om Jesus Kristus, den levande Gudens uppståndne Son.

Många av dem gav sitt eget dyrbara liv som ett sista vittnesbörd. De dog som martyrer med vittnesbördet om den uppståndne Kristus på sina läppar.

Uppståndelsen förvandlade dem som bevittnade den. Borde den inte förvandla oss?

Vi ska alla uppstå från graven. Den dagen ska min far omfamna min mor. Den dagen ska jag återigen få hålla min älskade Elisa i mina armar.

Tack vare världens Frälsares liv och offer ska vi återförenas med dem vi älskat.

Den dagen ska vi veta hurdan vår himmelske Faders kärlek är. Den dagen ska vi jubla över att Messias övervann allt så att vi kunde få leva för evigt.

Genom de heliga förordningarna som vi tar emot i helgade tempel, kan inte vår bortgång från denna korta jordiska tillvaro länge åtskilja det som har knutits samman av heliga band.

Det är mitt högtidliga vittnesbörd att döden inte är slutet på tillvaron. ”Om vi i detta livet [endast] sätter vårt hopp ... till Kristus ... då är vi de mest beklagansvärda av alla människor.”⁷ Tack vare den uppståndne Kristus är ”döden ... uppslukad och segern vunnen”.⁸

Tack vare vår älskade Återlösare kan vi höja vår röst mitt i den mörkaste fredag och förkunna: ”Du död, var är din seger? Du död, var är din udd?”⁹

När president Hinckley talade om hur fruktansvärt ensamma de blir som förlorar någon de älskar lovade han också att i nattens stillhet en mild och ljudlös röst ska viska frid i vår själ och säga: ”Allt är väl.”

Jag är oändligt tacksam för evangeliets upphöjda, sanna lära och för den Helige Andens gåva som i min själ viskat de trösterika och fridfulla ord som vår älskade profet utlovade.

I djupet av min sorg har jag fröjdats över evangeliets härlighet. Jag gläds åt att profeten Joseph Smith blev utvald att återställa evangeliet till jorden i denna sista tidsutdelning. Jag gläds åt att vi har en profet, president Gordon B Hinckley, som leder Herrens kyrka i vår tid.

Må vi förstå och leva i tacksamhet för de oskattbara gåvor en kärleksfull himmelsk Fader ger oss som sina söner och döttrar och för löftet om den strålande dag då vi alla i triumf ska uppstå från graven.

Att vi alltid må veta att hur mörk vår fredag än är, så kommer det en söndag, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Alma 11:43.
2. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s 91.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, sammanst av Edward L Kimball (1982), s 45.
4. Alma 11:45.
5. 1 Kor 15:14.
6. Se Joh 5:28–29.
7. 1 Kor 15:19.
8. 1 Kor 15:54.
9. 1 Kor 15:55.

Se mot evigheten!

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Förstår du varför det är så viktigt att vara ren och fläckfri?

När vårt första barnbarn föddes rusade hela familjen iväg till sjukhuset. Det var en härlig upplevelse för mig att se vår äldste son Matthew hålla upp denna dyrbara lilla pojke. Då vi stod vid fönstret på spädbarnsavdelningen tillsammans med vår yngste son Chad, såg vi denna nya lilla ande i ögonen — så ren, så obefläckad, så nyligen nedkommen från himlen. Tiden verkade stå stilla och under ett kort ögonblick såg vi den stora eviga planen. Livets helighet blev kristallklar och jag viskade till Chad: "Förstår du varför det är så viktigt att vara ren och fläckfri?" Han svarade vördnadsfullt: "O, ja, mamma, jag fattar."

Stunden var så mäktig att jag önskar att varje ung man och kvinna, varje ung vuxen, ja, var och en av oss, ska få känna och veta hur viktigt det är att leva ett värdigt och rent liv. Det är vår värdighet som kvalificerar oss till att uppfylla vår egen jordiska mission.

Vår personliga mission började långt innan vi kom till jorden. I förtullvaron blev vi "kallade och beredda" till att leva på jorden under en tid när frestelserna och utmaningarna skulle vara som störst. Detta skedde "på grund av [vår] mycket stora tro och [våra] goda gärningar" och "emedan [vi] valde det goda".¹ Vi förstod vår Faders plan och visste att den var god. Vi inte bara valde den, utan vi försvarade den. Vi visste att vår jordiska mission skulle präglas av frestelser, utmaningar och prövningar, men vi visste också att vi skulle välsignas med evangeliets fullhet, levande profeter och den Helige Andens vägledning. Vi visste och förstod att vår framgång här på jorden skulle avgöras av vår värdighet och renhet.

Vad innebär det att vara värdig? I Mormons bok värdjade Lamonis far: "Vad skall jag göra, att jag må hava detta eviga liv, varom du har talat?"² Därefter slöt kungen ett förbund med Herren genom att säga: "Jag

[vill] avstå från alla mina synder, på det jag må känna dig."³ Så snart Lamonis far förstod vem han var och den stora plan han var en del av, blev värdighet hans hjärtas önskan.

För att bli värdiga fattar vi beslut som gör det möjligt för oss att återvända till vår himmelske Faders närhet. Vi väljer det som berättigar oss att göra anspråk på alla de välsignelser han har i beredskap för oss. Det är därför vi är här på jorden — "för att se, om [vi] vilja göra allt vad Herren ... befaller [oss]".⁴ Det är genom vår tro på Herren Jesus Kristus som vi kan motstå frestelser.⁵ Vår tro gör det möjligt för oss att sky det onda. Det blir motbudande för oss eftersom "ljus förenar sig med ljus" och "dygd älskar dygd".⁶

Att bli obesmittad av världen kräver inte bara tro, utan också omvändelse och lydnad. Vi måste leva efter evangeliets normer och göra det som berättigar oss till den Helige Andens ständiga sällskap och vägledning — för Anden kan inte bo i oheliga tempel.⁷

En ung man jag känner sade: "Det är bara för svårt. Att följa normerna i min värld är inte realistiskt. Det är bara för svårt." Men eftersom vi vet att vi är Guds söner och döttrar måste vi sträva efter att vara värdiga. En annan grupp ungdomar antog mottot: "Jag kan göra det som är svårt." De förstår sin identitet, sin mission, sin källa till vägledning, och de får styrka genom att hålla sina förbund. De förstår också att när de begår ett misstag så kan de omvända sig! Satan vill att alla ska tro att det är omöjligt att omvända sig. Detta är absolut inte sant. Frälsaren har lovat oss förlåtelse.⁸ Varje vecka när vi värdigt tar del av sakramentet är det möjligt för var och en av oss att bli ren och fläckfri när vi lovar att "alltid minnas [Frälsaren] samt hålla [hans] bud".⁹ Jesu Kristi evangelium är ett enkelt evangelium — och vi har fått

redskapen som gör stigen rak och smal. Vägen är tydlig: ”Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt.”¹⁰

För trettioåttio år sedan vigdes min man och jag i Salt Lake-templet av president Gordon B Hinckley. Det råd och den vägledning han gav oss den dagen blev en ledstjärna för våra liv. När vi gick ut ur templet som man och hustru gick vi till en park nära tempelplatsen och skrev ner i en dagbok de visdomsord vi hade fått. Han rådde oss att alltid komma ihåg att be morgon och kväll, att be som par och som familj. Han rådde oss att alltid betala ett fullt och ärligt tionde. Han rådde oss att läsa skrifterna varje dag och att tillämpa principerna i vårt liv. Och han rådde oss att vara värdiga.

Han sade: ”Lev alltid så att när ni behöver Herrens välsignelser ni kan be till honom och få dem tack vare att ni är värdiga.” Han sade: ”Det kommer stunder i livet när ni behöver omedelbara välsignelser. Ni måste leva på ett sådant sätt att de beviljas — inte på grund av barmhärtighet, utan för att ni är värdiga.” Jag förstod inte först vad det betydde, men under de 38 år som gått har vi bitt vår himmelske Fader om många ”omedelbara välsignelser”. Dessa heliga och rättfärdiga vanor har hjälpt oss vandra stadigt på vägen som leder tillbaka till vår Faders närhet. Och idag säger jag: ”Tack, Gud, att profeter du sänder, som leda oss fram i ditt ljus.”¹¹

Personlig värdighet är absolut

nödvändig för att komma in i hans heliga tempel och för att slutligen bli arvingar till ”allt vad [vår] Fader har”.¹² Herren har sagt: ”Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud.”¹³ När vi gör detta, kan vi med tillförsikt besöka Guds heliga tempel med insikten att vi är tillräckligt värdiga för att gå dit där Herren själv går. När vi är värdiga kan vi inte bara *gå in i* templet utan templet kan också *gå in i* oss. Herrens löften om frälsning och glädje blir *våra* — och vår jordiska mission blir *hans*.

För bara en månad sedan gick vår yngste son Chad in i templet med en vacker och värdig ung kvinna för att bli vigd för tid och all evighet. När han tog hennes hand och knäböjde vid altaret, såg jag in i speglarna på båda sidorna och återigen ville jag viska: ”Förstår du varför det är så viktigt att vara ren och fläckfri?” Men den här gången behövde jag inte påminna honom för Anden viskade själv.

Till alla ungdomar av ädel härkomst säger jag: Se in i evighetens fönster! Föreställ er i Herrens heliga tempel. Se er själva leva värdiga och rena liv. Framtida släkten är beroende av er! Jag bär vittne om att det är möjligt att vara värdig tack vare den återlösande och möjliggörande kraften i Jesu Kristi försoning. Det är min bön att det må sägas om var och en av oss: ”De skall vandra tillsammans med mig i vita kläder, ty de är värdiga.”¹⁴ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Alma 13:3.
2. Alma 22:15.
3. Alma 22:18.
4. Abraham 3:25.
5. Se Alma 37:33; 3 Nephi 7:18.
6. Se L&F 88:40.
7. Se Helaman 4:24.
8. Se *Vägledning för de unga*, s 30.
9. Moroni 4:3.
10. Matt 11:30.
11. ”Tack, Gud, att profeter du sänder”, *Psalmer*, nr 10.
12. L&F 84:38; se också v 35–37.
13. L&F 121:45.
14. Upp 3:4; se också v 5.

Försoningen kan rena, återvinna och heliggöra vårt liv

ÄLDSTE SHAYNE M BOWEN

i de sjuttios kvorum

*Jesu Kristi försoning är tillgänglig för var och en av oss.
Hans försoning är gränslös.*

Idaho Falls i Idaho har en vacker flygplats. Det är en av de största flygplatserna i regionen och därifrån går det lätt att flyga till Snake River-dalen. Jag minns när jag som ung man kom hem från Chile till just den här flygplatsen och möttes av min familj efter två års tjänande som missionär. Liknande scener har ägt rum tusentals gånger på den här flygplatsen då trofasta heliga har tackat

ja till kallelsen att tjäna. Den är en mycket användbar och viktig del av staden och regionen.

I närheten av flygplatsen ligger en annan mycket användbar och vacker del av staden — Freeman Park. Snakefloden rinner längs den här parken i mer än tre kilometer. Det finns en gångstig genom parken som går längs floden i flera kilometer.

Freeman Park har tunnland efter tunnland av grönt gräs med massor av baseball- och softballplaner, gungor för barnen, skyddade platser för släkträffarnas picknickar, vackra gångvägar med träd och buskar för romantiska promenader för förälskade par. Tittar man nedåt floden från parken kan man se det majestätiska templet i Idaho Falls som vitt och rent står på en kulle. Ljudet av Snake-flodens forsende vatten när floden ringlar fram genom naturens lavaformationer gör den här parken mycket attraktiv. Det är en av de platser dit jag helst går med min käresta Lynette, kopplar av, funderar och mediterar. Det är en mycket fridfull och inspirerande plats.

Varför talar jag om den regionala flygplatsen och om Freeman Park i Idaho Falls? Därför att båda är byggda på samma slags mark, båda dessa vackra och användbara platser var en gång soptippar.

På en soptipp begraver man sopor mellan olika jordlager. Webster's Dictionarys definition av en soptipp är "ett system för hantering av skräp och sopor där avfallet begravs mellan olika jordlager för att höja en låg marknivå". (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11 uppl [2003], s 699)

En annan definition av soptipp är "en plats där sopor begravs och marken återvinns". Definitionen av att återvinna är "att återkalla från ett felaktigt eller orätt uppträdande, att rädda från ett oönskat tillstånd" (s 1039).

Jag har bott i Idaho Falls i nästan hela mitt liv. Jag har bidragit med mycket skräp till dessa soptippar i över 50 år.

Vad skulle stadens fäder tänka om jag en dag dök upp på en av startbanorna på Idaho Falls flygplats eller mitt på ett av de gräsbevuxna fälten i Freeman Park med en grävsropa och började gräva upp stora hål? Om de frågade mig vad jag höll på med skulle jag svara att jag ville gräva upp de gamla sopor som jag bidragit med under årens lopp.

Jag kan tänka mig att de skulle berätta att det inte fanns något sätt att identifiera mina privata sopor, och att de hade återvunnits och begravts för länge sedan. Jag är säker på att de skulle säga att jag inte hade någon rätt att gräva upp skräpet, och att jag förstörde något mycket vackert och användbart som de hade gjort av mina sopor. Kort sagt tror jag inte att de skulle tycka om det jag gjorde. Jag antar att de skulle undra över varför någon skulle vilja förstöra något så vackert och användbart i ett försök att gräva upp gammalt skräp.

Är det möjligt att återvinna ett liv som genom vårdslös nonchalans har blivit så översållat av skräp att det verkar som om personen ifråga aldrig kan bli förlåten? Eller hur är det med den som ärligt anstränger sig, men som fallit tillbaka i synd så många gånger att han har en känsla av att det inte finns någon möjlighet att bryta ett till synes ändlöst mönster? Eller hur är det med den som har ändrat sitt liv men som helt enkelt inte kan förlåta sig själv?

Med Jesu Kristi försoning i åtanke undervisade Alma folket i Gideon:

”Han skall gå ut och lida plågor, bedrövelse och frestelser av alla slag, och detta på det ordet skall uppfyllas, vilket säger: Han skall påtaga sig sitt folks plågor och sjukdomar.

Han skall påtaga sig döden, på det han må lossa dödens bojar, vilka fjättra hans folk. Han skall påtaga sig deras skröpligheter, på det hans inre må bli fyllt med barmhärtighet enligt köttet, så att han enligt köttet må kunna bistå sitt folk i deras skröpligheter.

Anden vet allting. Dock lider Guds Son enligt köttet, på det han må kunna

påtaga sig sitt folks synder och utplåna deras överträdelser i kraft av sitt befrielseverk, och se, detta är det vittnesbörd, som jag har.” (Alma 7:11–13)

Det var också om försoningen som Jakob, Nephis bror, undervisade: ”Därför måste försoningen vara gränslös. Om det icke vore en gränslös försoning, kunde icke denna förgänglighet ikläda sig oförgänglighet, och därför skulle den första domen, som fälldes över människan, nödvändigtvis hava förblivit evigt bestående. I så fall måste denna köttliga lekamen bli nedlagd till att förruttna och förvandlas till stoft i dess moders, jordens, sköte och aldrig mer uppstå.” (2 Nephi 9:7)

Jesu Kristi försoning är tillgänglig för var och en av oss. Hans försoning är gränslös. Den gäller alla, även dig. Den kan rena, återvinna och heliggöra även dig. Det är vad gränslös betyder — total, fullständig, helt och hållet, för evigt. President Boyd K Packer har sagt: ”Det finns ingen vana, inget uppror, ingen överträdelse och inget brott som är undantaget från löftet om fullständig förlåtelse. Detta är löftet i Kristi försoning.” (”Förlåtelsens strålande morgon”, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 19.)

Liksom soptippen kräver hängivet arbete och uppmärksamhet och att man mödosamt lägger lager på lager av fyllning för att återvinna den lågt liggande marken, kräver våra liv också samma vaksamhet, att vi ständigt lägger lager på lager av omvändelsens helande gåva.

Liksom stadens fäder i Idaho Falls skulle tycka illa om att man försöker gräva upp sina gamla sopor, känner sig vår himmelske Fader och hans son Jesus Kristus ledsna när vi väljer att förbli i vår synd trots att omvändelsens gåva som möjliggjordes genom försoningen kan rena, återvinna och heliggöra våra liv.

När vi med tacksamhet tar emot och använder oss av denna dyrbara gåva kan vi njuta av hur sköna och användbara våra liv är, som Gud har återvunnit genom sin gränslöse kärlek och sin sons och vår broders, Jesu Kristi, försoning.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus, den levande Gudens son, att hans försoning är verklig och att han genom förlåtelsens under kan göra var och en av oss rena igen. Även dig. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Tiondelagen

ÄLDSTE DANIEL L JOHNSON

i de sjuttios kvorum

Jag inbjuder er att förlita er på Herren, för han sade själv: "Pröven mig härmed."

Mitt tal i eftermiddag är avsett som en inbjudan till dem som ännu inte fått ett personligt vittnesbörd om att betala ett fullt tionde. Ursäktorna för att inte betala tionde är många, till exempel sjukdom, skulder, bil- eller husreparationer, skolutgifter och försäkringskostnader. Sådana ursäkter och andra liknande dem är realiteter och utmaningar som de flesta av oss kämpar med varje dag. De anstränger våra ekonomiska tillgångar och om vi inte förvaltar dessa tillgångar på ett förnuftigt sätt kan det innebära att vi inte förmår uppfylla vår skyldighet mot Herren att betala tionde. Brist på lydnad mot denna heliga lag är inget vi ska ta lätt på. Det kan inte bara allvarligt skada vår andliga tillväxt och utveckling utan också begränsa de fysiska och timliga välsignelser vi annars kunde få.

Som president Spencer W Kimball sade vid ett tillfälle: "Herren klagör här att tionde är hans lag och att det krävs att alla hans efterföljare åttlyder den. Det är vår heder och förmån, vår trygghet och vårt löfte, vår stora välsignelse att efterleva denna Guds lag. Om vi försummar att betala ett fullt tionde förnekar vi oss löfena och utsluter något av mycket stor vikt. Det är en överträdelse, inte ett obetydligt förbiseende."¹

Vad är då tionde? Herren har gett oss sin definition: "Detta är början på den tionde, som mitt folk skall betala. Därefter skola de som sålunda hava betalt tionde giva en tiondel av sin årliga inkomst. Detta skall vara den för dem gällande lagen evinnerligen."² Lägga märke till att tionde inte är vilket frivilligt offer som helst, inte heller är det en tjugondel eller någon annan bråkdelen av vår årliga inkomst.

President Howard W Hunter uttryckte det så här: "Lagen beskrivs enkelt som 'en tiondel av [vår] årliga inkomst'. Inkomst betyder vinst, ersättning eller lön. Det innebär lön vi får som anställd, vinst från affärsverksamhet, inkomst från odling eller tillverkning eller inkomst från all annan verksamhet. Herren har sagt att detta är den gällande lagen 'evinnerligen', liksom den gällde tidigare."³

Hur används tiondet? Kyrkans trofasta medlemmar betalar sitt tionde till en medlem i grenspresidentskapet eller biskopsrådet. Under Herrens

profets ledning samlas därefter dessa medel in och används för kyrkans tillväxt och utveckling runt om i världen. Exempel på användning av tiondemedel är tempelbyggande, finansiering av det världsomfattande missionsarbetet, uppförande och underhåll av möteshus och andra värdiga ändamål.

Varför kräver Herren att hans folk betalar tionde? Herren är vår Fader och som vår Fader älskar han oss. Eftersom Gud älskar oss vill han välsigna oss både timligen och andligen. Lyssna till några av hans ord i skrifterna: "Lyssna och hören, o I, mitt folk, säger Herren, eder Gud, I, som jag finner välbehag i att välsigna med de största av alla välsignelser!"⁴ Och ytterligare ett: "Ty så säger Herren: Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som frukta mig och fröjdas mig över att ära dem som tjäna mig i rättfärdighet och sanning intill änden."⁵

För att kunna skänka sina barn välsignelser på ett rättvist och skäligt sätt, har Herren instiftat lagar som styr de välsignelser som han vill att vi alla ska få del av. Han har uppenbarat lagarnas princip för sin återställelses profet: "Det finnes en lag, oåterkalleligen proklamerad i himmelen, förrän denna världens grundvalar voro lagda, enligt vilken alla välsignelser äro utlovade, och när vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad."⁶ Och vidare: "Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte."⁷

Herren visste från begynnelsen att vi, hans barn, skulle ställas inför timliga och andliga motgångar under det här jordelivet. Ja, dessa motgångar är en viktig del av vår jordiska provotid. Han visste att vi skulle behöva hans välsignelser under hela livet för att inte bara klara av personliga prövningar, utan också för att kunna åtnjuta viss bekvämlighet och välstånd.

Därför har vi fått tiondelagen som instiftades från begynnelsen. Vi vet från skrifterna att Abraham välsignades när han åttlydde denna lag och vi har nu exakt samma lag som Frälsaren förkunnade då han besökte invånarna på västra halvklotet för nära två tusen år sedan:

”Fören all tionde till förrådshuset, så att det finnes mat i mitt hus, och pröven mig härmed, säger Härskarornas Herre, och se, om jag icke vill öppna himmelens fönster för eder och utgjuta en välsignelse över eder, så att det icke skall finnas plats nog att mottaga den.

Jag skall näpsa gräshoppan för eder, så att den icke skall fördärva frukterna på eder mark, ej heller skall eder vinranka låta sin frukt falla till marken innan tiden är inne, säger Härskarornas Herre.

Alla folk skola kalla eder lyckliga emedan I haven ett ljuvligt land, säger Härskarornas Herre.”⁸

Vilken härlig lag! Han, som inte bara har makten och medlen att välsigna sina barn timligen och andligen utan också en önskan att göra det, har gett oss nyckeln till dessa välsignelser som vi både behöver och vill ha. Denna nyckel är tiondelagen. Ja,

som president James E Faust uttryckte det: ”En del tycker kanske att de inte har råd att betala tionde, men Herren har lovat att han ska bereda en utväg för oss att hålla alla hans bud. I början krävs det ett språng i tro för att betala tionde . . . Vi lär oss om tionde genom att betala det. Jag tror verkligen att det är möjligt att ta sig ur fattigdom genom att ha tro nog att till Herren ge tillbaka en del av det lilla vi har.”⁹ Mina bröder och systrar, allt vi behöver göra är att åttlyda lagen.

Nu till min inbjudan: Till er som inte betalar fullt tionde än: Jag inbjuder er att börja idag med att betala Herren ett fullt tionde genom era lokala prästadömsledare. Jag inbjuder er att betala tionde till Herren först, innan ni tar hand om andra ekonomiska skyldigheter. Jag inbjuder er att lita på Herren, för han sade själv: ”Pröven mig härmed.”¹⁰ När ni gör det och när ni prioriterar att betala tionde till Herren före alla andra ekonomiska skyldigheter, då kommer ni i sanning att få bevittna Herrens enastående makt när han öppnar himlens fönster och låter en välsignelse utgutas ”så att det icke skall finnas plats nog att mottaga den”.¹¹ Då kommer ni att ha

fått ert eget vittnesbörd om denna mycket heliga tiondelag, och när ni fortsätter att åttlyda denna lag kommer ni ständigt att närma er Herren.

Till er som redan betalar fullt tionde: Jag lovordar er för er trofasthet. Ni är redan vittnen och har fått ert eget vittnesbörd om uppfyllelsen av Herrens löften till dem som åttlyder denna befallning, och varje gång ni betalar ert tionde stärks ni i er hängivenhet mot Herren.

Jag bär mitt eget vittnesbörd för er om tiondelagen och hur sanna löftena är som Herren har gett som rör denna lag. Jag vet av personlig erfarenhet att välsignelserna verkligen kommer och jag är så tacksam för detta. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”Det gjorde han av allt sitt hjärta, och det lyckades honom väl”, *Nordstjärnan*, aug 1981, s 3.
2. L&F 119:3–4.
3. Conference Report, apr 1964, s 35.
4. L&F 41:1.
5. L&F 76:5.
6. L&F 130:20–21.
7. L&F 82:10.
8. 3 Nephi 24:10–12; se även Mal 3:10–12.
9. ”Att öppna himmelens fönster”, *Liabona*, jan 1999, s 67.
10. 3 Nephi 24:10; se även Mal 3:10.
11. 3 Nephi 24:10; se även Mal 3:10.

Det personliga vittnesbördets kraft

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kворum

Vårt fasta personliga vittnesbörd motiverar oss till att förändra oss och sedan vara till välsignelse för världen.

I Mormons bok läser vi om den unge Nephi som av Herren befalldes att bygga en båt. Han var snabb att lyda denna befallning, men hans bröder var skeptiska. ”Då mina bröder sågo, att jag stod i begrepp att bygga en båt”, skriver han, ”började de knorra emot mig, sägande: Vår broder är en dåre, ty han tror, att han kan bygga en båt. Ja, han tror även, att han kan fara över dessa stora vatten.” (1 Nephi 17:17)

Men Nephi blev inte missmodig. Han hade ingen erfarenhet av bygga båtar, men han hade ett starkt

personligt vittnesbörd om att ”Herren ... [skulle] bereda en utväg för dem att utföra det som han [befallde] dem”. (1 Nephi 3:7) Med detta kraftfulla vittnesbörd och denna motivation i hjärtat byggde Nephi en båt med vilken de färdades över de stora vattnen, trots motstånd från hans klenetrogna bröder.

Låt mig få berätta något som jag själv upplevde i min ungdom i fråga om kraften i rättfärdiga motiv.

Efter andra världskrigets kaos hamnade min familj i Östtyskland som ockuperades av Ryssland. I fjärde klass fick jag lära mig ryska som första främmande språk. Det var svårt på grund av det kyrilliska alfabetet, men med tiden gick det ganska bra.

När jag var elva var vi tvungna att brådstörtat lämna Östtyskland på grund av min fars politiska åsikter. Nu gick jag i skola i Västtyskland, som ockuperats av amerikanerna. I skolan där fick barnen lära sig engelska och inte ryska. Det hade varit svårt för mig att lära mig ryska, men engelska kändes omöjligt. Det tycktes som om min mun inte var skapad för att tala engelska. Mina lärare kämpade. Mina föräldrar led. Och jag

visste att engelska absolut inte var mitt språk.

Men så förändrades något i mitt unga liv. Nästan varje dag cyklade jag till flygplatsen och såg flygplan starta och landa. Jag läste, studerade och lärde mig allt jag kunde om flygning. Min största önskan var att bli pilot. Jag såg mig själv sitta i förarkabinen på ett trafikplan eller jaktplan. I djupet av mitt hjärta kände jag att det var där jag hörde hemma.

Så fick jag veta att för att bli pilot behövde jag kunna tala engelska. Med ens och till allas häpnad tycktes det som om min mun hade förändrats. Jag kunde lära mig engelska. Det krävdes fortfarande hårt arbete, uthållighet och tålmod, men jag kunde lära mig engelska!

Varför? Tack vare ett rättfärdigt och starkt motiv!

Våra motiv och tankar utövar det största inflytandet på våra handlingar. Vittnesbördet om att Jesu Kristi återställda evangelium är sant är den starkaste motivationen i vårt liv. Jesus betonade gång på gång den kraft som goda tankar och rätta motiv har: ”Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke.” (L&F 6:36)

Vittnesbördet om Jesus Kristus och det återställda evangeliet hjälper oss att få reda på vilken särskild plan Gud har för oss och att sedan handla därefter. Det ger oss visshet om Guds existens, sanning och godhet, om Jesu Kristi försoning och lära och om nutida profeters gudomliga kallelse. Vårt vittnesbörd motiverar oss till att leva rättfärdigt, och ett rättfärdigt liv stärker vårt vittnesbörd.

Vad är ett vittnesbörd?

En definition av *vittnesbörd* är: ”Ett högtidligt intygande av sanningen.” Det engelska ordet *testimony* kommer från latinets *testimonium* och *testis* som betyder ”vittne”. (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11 uppl [2003], ”testimony”, s 1291)

För medlemmar i Jesu Kristi Kyrka

av Sista Dagens Heliga är ordet *vittnesbörd* ett innerligt och välbekant ord i våra religiösa yttringar. Det är ömt och ljuvligt. Det känns alltid heligt på något sätt. När vi talar om vittnesbörd menar vi snarare vårt hjärtas och sinnes känslor än en samling logiska och sterila fakta. Det är en Andens gåva, den Helige Andens vittnesbörd om att vissa principer är sanna.

Ett vittnesbörd är den säkra vetenskapen eller förvisningen som den Helige Anden ger om att Herrens verk i dessa sista dagar är sant och gudomligt. Ett vittnesbörd är "en varaktig, levande, rörande *övertygelse* om de uppenbarade sanningarna i Jesu Kristi evangelium". (Marion G Romney, "Hur man erhåller ett vittnesbörd", *Nordstjärnan*, nov 1976, s 1; kursivering tillagd)

När vi bär vittnesbörd förkunnar vi evangeliets absoluta sanning. I en tid när många anser att sanning är någonting relativt, är ett tillkännagivande av absolut sanning föga populärt och ses varken som politiskt korrekt eller passande. Vittnesbörd om "tingen, såsom de verkligen äro" (MJB Jakob 4:13) är oförskräckta, sanna och livsviktiga därför att de är av evig betydelse för människosläktet. Satan skulle inte ha något emot att vi tillkännagav vår tros budskap och evangeliets lära som förhandlingsbara alltefter omständigheterna. Vår fasta övertygelse om evangeliets sanning är ett ankare i vårt liv, lika stadig och pålitlig som Polstjärnan. Ett vittnesbörd är något djupt personligt och kan skilja sig något från andras vittnesbörd, för var och en av oss är unik. Men i varje vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium ingår dessa tydliga och enkla sanningar:

- Gud lever. Han är vår kärleksfulle himmelske Fader, och vi är hans barn.
- Jesus Kristus är den levande Gudens Son och världens Frälsare.
- Joseph Smith är den Guds profet genom vilken Jesu Kristi evangelium återställdes i de sista dagarna.

- Mormons bok är Guds ord.
- President Gordon B Hinckley, hans rådgivare och medlemmarna av de tolv apostlarnas kворum är vår tids profeter, siare och uppenbarare.

När vi genom den Helige Andens kraft och gåva får djupare kunskap om dessa sanningar och om frälsningsplanen, kan vi "lära känna all sanning". (Moroni 10:5)

Hur får vi ett vittnesbörd?

Vi vet alla att det är lättare att tala om ett vittnesbörd än att få ett. Processen varigenom vi får ett vittnesbörd grundar sig på lagen om sådd och skörd: "Det människan sår skall hon också skörda." (Gal 6:7) Man får inget gott utan ansträngning och uppoffringar. Om vi måste kämpa för att få ett vittnesbörd så gör detta oss och vårt vittnesbörd ännu starkare. Och om vi delar med oss av vårt vittnesbörd så växer det.

Ett vittnesbörd är en ytterst dyrbar ägodel därför att det inte kan förvärfvas enbart med logik eller förnuft eller köpas med jordiska ägodelar eller ges i gåva eller ärvas efter våra förfäder. Vi kan inte lita till andras vittnesbörd. Vi måste veta för egen del. President Gordon B Hinckley har sagt: "Varje sista dagars helig har ansvaret att själv skaffa sig en visshet, bortom allt tvivel, om att Jesus är den levande Gudens uppståndne, levande Son." (*Liabona*, feb 2000, s 5)

Källan till denna säkra kunskap och fasta övertygelse är gudomlig uppenbarelse, "ty Jesu vittnesbörd är profetians ande". (Upp 19:10)

Vi får detta vittnesbörd när den Helige Anden talar till anden inom oss. Vi får en stilla och orubblig visshet som blir källan till vårt vittnesbörd och vår övertygelse, oavsett kultur, etnisk tillhörighet, språk eller social bakgrund. Dessa Andens ingivelser, snarare än enbart mänsklig logik, blir den sanna grunden till vårt vittnesbörd.

Kärnan i detta vittnesbörd är alltid tron på och kunskapen om Jesus Kristus och hans gudomliga kallelse, han som i skriften säger om sig själv: "Jag är vägen och sanningen och livet." (Joh 14:6)

Hur får vi då ett personligt vittnesbörd grundat på den Helige Andens vittnesbörd? Tillvägagångssättet beskrivs i skrifterna:

För det första: Önska att tro.

Mormons bok uppmanar oss: "Om I viljen vakna upp och väcka eder själsförmåga, så att I kunnen undersöka mina ord och utöva en smula tro ... även om I icke kunnen göra mera än önska att tro." (Alma 32:27)

Någon kanske säger: "Jag kan inte tro — jag är inte religiös." Men tänk bara: Gud lovar oss gudomlig hjälp även om vi bara har en önskan att tro, men det måste vara en sann och inte en låtsad önskan.

För det andra: Sök i skrifterna.

Ha frågor, utforska dem och sök i skrifterna för att finna svar. Än en gång har Mormons bok goda råd åt oss: "Om I given rum, så att man kan så ett frö i edert hjärta" genom flitigt studium av Guds ord, kommer det goda fröet att "börja svälla i edra bröst" om ni inte motsätter er det medelst otro. Detta goda frö kommer att "utvidga [er] själ" och "upplysa [ert] förstånd". (Alma 32:28)

För det tredje: Gör Guds vilja, håll buden. Det räcker inte att ge sig in i en akademisk debatt om vi vill veta för egen del att Guds rike har återställts till jorden. Inte heller räcker ett flyktigt studium. Vi måste själva göra något, och det innebär att lära sig vad Guds vilja är och sedan handla därefter.

Vi måste komma till Kristus och handla efter hans lära. Frälsaren lärde: "Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig. Om någon *vill göra hans vilja*, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv." (Joh 7:16–17; kursivering tillagd) Och han sade: "Om ni

Efter en konferenssession ställer medlemmar och missionärer i Tecnológico stav i Chihuahua i Mexico upp för fotografering.

älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Joh 14:15)

För det fjärde: Begrunda, fasta och be. För att få kunskap från den Helige Anden måste vi be vår himmelske Fader om denna kunskap. Vi måste lita på att Gud älskar oss och hjälper oss att känna igen den Helige Andens ingivelser. Mormons bok påminner oss:

”När I läsen dessa urkunder ... kommen [då] ihåg huru barmhärtigt Herren har varit emot människornas barn ifrån Adams skapelse ända ned till den tid, då I mottagen dessa uppteckningar, och att I övervägen det i edra hjärtan ...

Frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft.” (Moroni 10:3–4)

Och profeten Alma sade:

”Jag betygar för eder, att jag

förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna. Och huru tron I, att jag blivit övertygad om sanningen i dessa ting? ...

Se, jag har fastat och bett många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar ... och ... Herren Gud har uppenbarat dem för mig genom sin Helige Ande och detta är uppenbarelsens ande.” (Alma 5:45–46.)

Mina kära bröder och systrar, Alma fick sitt vittnesbörd genom att fasta och be för över 2 000 år sedan, och vi kan få samma heliga erfarenhet i dag.

Vad är ett vittnesbörd till för?

Ett vittnesbörd ger rätt perspektiv, motivation och en säker grundval på vilken man kan bygga ett meningsfyllt liv och personlig utveckling. Det är en ständig källa till tillförsikt, en sann och trofast ledsagare i väl och ve. Ett vittnesbörd ger oss skäl att hoppas och glädjas. Det hjälper oss att vara optimistiska och lyckliga och glädjas åt naturens skönhet. Ett

vittnesbörd motiverar oss att alltid och under alla omständigheter välja det rätta. Det motiverar oss att närma oss Gud och låter honom närma sig oss. (Se Jak 4:8.)

Vårt vittnesbörd är en sköld och likt en ledstång av järn leder den oss tryggt genom mörker och förvirring.

Nephis vittnesbörd skänkte honom modet att göra sin röst hörd som en som lyder Herren. Han knotade inte, tvivlade inte, fruktade inte oavsett omständigheterna. När det blev besvärligt sade han: ”Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren ... [skall] bereda en utväg ... att utföra det.” (1 Nephi 3:7)

Precis som Herren kände Nephi, känner och älskar Gud även oss. Detta är vår tid, detta är våra dagar. Vi är där saker och ting händer. Vårt fasta personliga vittnesbörd motiverar oss att förändra oss och sedan vara till välsignelse för världen. Det vittnar jag om, och jag välsignar er såsom en Herrens apostel, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Försoningen kan säkra din frid och lycka

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Sann och varaktig lycka, tillsammans med styrka, mod och förmåga att övervinna de största svårigheter, kommer när du bygger ditt liv kring Jesus Kristus.

Vår Fader i himlen vill att vi alla ska njuta frid och lycka under jordelivet. Vår Mästare Jesus Kristus och hans profeter har lärt oss hur vi kan känna denna frid och lycka, trots att vi lever i en alltmer prövande värld, en värld med allt fler konflikter och en stark koncentration av lockande frestelser.

Jag ska visa på fel sätt att finna frid och lycka, och sedan på rätt sätt, genom en liknelse med klippklättring.

Det finns människor som väljer att klättra uppför en svår klippa med metoden "soloklättring". De klättrar ensamma, utan utrustning, medföljare eller säkerhetsanordningar. De litar till sin egen förmåga och skicklighet. De gör det för spänningen de får av att leva på gränsen med hög risk. De gör det trots sannolikheten att de med tiden kommer att falla och allvarligt skada sig eller dö. De är som många som möter livets svårigheter och frestelser utan att säkra sig vid Guds bud och den Helige Andens vägledning. I dagens svåra värld kommer de nästan tveklöst att bryta mot viktiga lagar, med smärtsamma och destruktiva följder. Gå inte "solo" genom livet. Du kommer med all sannolikhet att överträda Guds lagar.

Det finns ett mycket säkrare sätt att klättra på. När ett par klättrare ger sig på en svår klippa fäster förstemannen säkringar med en meters mellanrum medan han klättrar uppåt. Karbiner håller fast hans lina vid säkringarna. Säkerheten styrks av replagets andreman, som står på en säker

plats. Förstemannen skyddas av att andremannen säkrar, att han noga reglerar repåtgången med hjälp av en repbroms. På så sätt skyddas förstemannen medan han klättrar uppåt. Om förstemannen gör ett misstag begränsar säkringen fallet på ett säkert sätt. Andremannen säkrar inte bara förstemannen, utan uppmuntrar denne med kommentarer och signaler när de samtalar med varandra. Deras mål är att på ett säkert och stimulerande sätt övervinna en stor utmaning. De använder sig av metoder och utrustning som är beprövade och säkra. Den nödvändiga utrustningen består av en säker klättersela, en pålitlig lina, flera sorters säkringar som kan fästas i berget, kritpåsar för att förbättra greppet och rätt sorts kängor eller friktionsskor som förstemannen kan använda för att få grepp på den branta väggen.

Replaget har studerat regler och metoder för klippklättring. De har undervisats av erfarna klättrare och har tränat så att de kan röra sig fritt och vet hur man använder utrustningen. De har planerat leden och bestämt sig för hur de ska arbeta tillsammans. När förstemannen har klättrat tillräckligt långt och funnit en lämplig och mycket säker plats, säkrar han eller hon och samlar in repet medan andremannen följer "replängden" upp till standplatsen. När han når förstemannen upprepas proceduren. En säkrar medan den andre klättrar uppåt och fäster säkringar med en meters mellanrum som skydd vid eventuellt fall. Även om klippklättring kan se riskabel och farlig ut så gör dessa försiktighetsmått att det blir en stimulerande upplevelse, säkert utförd genom att man följer rätta principer.

Under jordelivet består säkringarna av Guds lagar som skyddar under alla utmaningar du kommer att ställas inför. Linan och karbinerna som håller fast linan vid säkringarna representerar lydnad mot dessa

bud. När du lär dig dessa bud, fortsätter att tillämpa dem och planerar för att undvika faror så har du säkra medel som skyddar dig mot Satans frestelser. Du utvecklar karaktärsstyrka som stärker dig mot överträdelser. Om du trampar fel kan du undvika varaktiga problem tack vare den säkring eller den hjälp som du har i omvändelsen.

Låt Frälsaren vara din "försteman". Han har sagt: "Jag är ... Himmelens Klippa ... Den som kommer in genom porten och stiger upp genom mig skall aldrig falla."¹ Frälsaren leder dig säkert över livets svåraste hinder. Hans lagar är absoluta säkringar som skyddar oss, fördrivar fruktan och tillförsäkrar oss framgång i en annars farlig värld. Ett sådant liv leder förvisso till frid och lycka.

Sann och varaktig lycka, tillsammans med styrka, mod och förmåga

att övervinna de största svårigheter, kommer när du bygger ditt liv kring Jesus Kristus. Lydnad mot hans lärdomar gör att du kan klättra säkert uppåt under livets resa. Det är svårt. Det finns ingen garanti för att du ser en omedelbar förbättring, men däremot en förvisning om att du enligt Herrens tidsplan finner lösningar och får varaktig frid och lycka.

Utmaningarna du möter, de tillfällena att växa som du ställs inför, är avsedda att vara tillfälliga akter på livets scen, där varaktig frid och lycka råder. Bekymmer, sorger och besvikelser är en del av livet. Men det är inte meningen att livet bara ska bestå av dem. Jag förringar inte hur svåra en del av dessa händelser kan vara. När det man ska lära sig är mycket viktigt kan provningar finnas under en lång tid, men de ska inte tillåtas vara medelpunkten i allt vi gör. Ditt liv

kan och bör vara underbart givande. Det är din kunskap om och tillämpning av Guds lagar som ger ditt liv ett strålende syfte medan du utvecklas och besestrar livets svårigheter. Det perspektivet håller utmaningarna på plats — som trappsteg mot vidare tillväxt och utveckling.

Herren verkar för din personliga tillväxt och utveckling. Du gör snabba framsteg när du villigt låter honom leda dig genom varje tillväxtmöjlighet som du ställs inför, oavsett om du gillar den eller inte. Lita på Herren. Be om att Anden ska hjälpa dig förstå hans vilja. Var villig att acceptera den. Då berättigas du till den största lyckan och den största behållningen av denna jordiska upplevelse.

Frid och lycka är den ljuvliga frukten av ett rättfärdigt liv. Men den kan endast fås genom Jesu

Kristi försoning. Jag ska förklara.

Vi gör alla misstag i vårt liv. Vi bryter då mot eviga lagar. Rättvisan är den del av vår himmelske Faders lycksalighetsplan som upprätthåller ordningen. Den är som tyngdkraften för en klättrare, den finns alltid där. Den är vår vän om vi lyder de eviga lagarna. Den är till vår nackdel om vi bortser från dem. Rättvisan ser till att du får välsignelserna du förtjänar genom att lyda Guds lagar. Rättvisan kräver också att varje brutna lag gottgörs. Du välsignas när du lyder Guds lagar, men du kan inte förtjäna några extra poäng som kan rädda dig från att gottgöra de lagar du bryter mot. Om de inte åtgärdas kan brutna lagar göra ditt liv bedrövligt och hindra dig från att komma tillbaka till Gud. Endast Jesu Kristi liv, lärdomar och framför allt försoning kan rädda dig från denna annars olösliga situation.

Rättvisans krav för brutna lagar kan tillfredsställas genom nåden som du förtjänar genom att ständigt omvända dig och lyda Guds lagar. Sådan omvändelse och lydnad är ytterst nödvändig för att försoningen till fullo ska kunna utföra sitt mirakel i ditt liv. Återlösaren kan göra upp din räkning med rättvisan och skänka

dig förlåtelse genom omvändelsens barmhärtiga steg. Genom detta kan du leva i en värld där rättvisan intygar att du får behålla det du förtjänar genom lydnad. Genom hans nåd kan du åtgärda följderna av brutna lagar.

Försoningen var en osjälvisk handling med oändliga, eviga följder, mödosamt förtjänad av Guds Son allena.² Genom den krossade Frälsaren dödens bojar. Den möjliggör att vi till sist kan dömas av Återlösaren. Den kan förhindra en evighet under Satans makt. Den öppnar portarna till upphöjelse för alla som berättigas till förlåtelse genom omvändelse och lydnad.

När vi begrundar försoningens majestät skapar det innerliga känslor av vördnad, oändlig tacksamhet och djup ödmjukhet. Dessa känslor kan ge dig en kraftig motivation att hålla hans bud och ständigt omvända dig från dina felsteg så att du kan känna större frid och lycka.

Jag tror att hur mycket du än försöker, så kan du inte med ditt mänskliga förstånd förstå den eviga betydelsen av försoningen eller till fullo förstå hur den kunde genomföras. Vi kan endast inse på vårt i hög grad begränsade sätt hur mycket Frälsaren utstod i smärta, ångest

och kval, och hur svårt det var för vår Fader i himlen att se sin Son uppleva försoningens ojämförliga utmaning. Trots detta bör du samvetsgrant studera försoningen för att förstå den så gott du kan. Du kan lära dig vad som krävs för att leva efter hans bud, för att njuta av frid och lycka under jordelivet. Du kan tillsammans med lydiga familjemedlemmar förtjäna rätten att leva med honom och din Fader i himlen för evigt.

Lehi undervisade sin son Jakob: ”Intet kött kan bo i Guds närhet utom genom den heliga Messias’ förtjänster, barmhärtighet och nåd.”³

Jesu Kristus hade förtjänster som ingen annan person kunde ha. Han var Gud, Jehova, innan han föddes i Betlehem. Hans älskade Fader gav honom inte bara hans andekropp, utan Jesus var hans enfödde Son i köttet. Vår Mästare levde ett fullkomligt och syndfritt liv och var därför fri från rättvisans krav. Han är fullkomlig på alla sätt, i kärlek, medlidande, tålmod, lydnad, förlåtelse och ödmjukhet. Hans *barmhärtighet* betalar vår skuld till rättvisan när vi omvänder oss och lyder honom. Eftersom vi, trots ”allt vad vi förmå göra” för att följa hans lärdomar, kommer till korta, ”är det dock av *nåd* vi äro frälsta”.⁴

Jag vittnar om att Frälsaren, genom ofattbar smärta och lidande till ett obeskrivligt pris, förtjänade rätten att vara vår Förlossare, vår Medlare, vår slutlige Domare. Jag vet att han lever och att han älskar dig. Låt honom alltid vara din ”försteman”. Hans lagars säkringar gör att du med säkerhet och framgång kan bestiga de utmaningar du ställs inför. Du faller då inte i allvarliga överträdelser. Du får då ett liv i frid och lycka med upphöjelsens krona i det celestialet riket. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Moses 7:53.
2. Se L&F 133:50; 52–53.
3. 2 Nephi 2:8; kursivering tillagd.
4. 2 Nephi 25:23; kursivering tillagd.

Ett prästadömskvorum

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kvorum

Ett kvorums styrka utgörs till stor del av hur fullständigt dess medlemmar är eniga i rättfärdighet.

Jag är tacksam att få vara här med er på detta väldiga prästadömsmöte. Vi är alla medlemmar i ett prästadömskvorum. Ni kanske inte tycker det är så märkvärdigt, men det gör jag. Jag ordinerades till diakon i aronska prästadömet i en mycket liten gren i kyrkan. Det fanns bara en familj i grenen. Vi hade inget kapell. Vi hade mötena hemma hos oss. Jag var den enda diakonen och min bror den enda läraren.

Så jag vet hur det är att utöva prästadömet ensam och inte kunna samverka med andra i ett kvorum. Jag var nöjd i den lilla grenen utan ett kvorum. Jag kunde ju inte veta vad det var som fattades. Och så flyttade min

familj tvärs över kontinenten till en plats där det fanns många prästadömsbärare och starka kvorum.

Jag har lärt mig under årens lopp att ett kvorums styrka inte beror på antalet prästadömsbärare i det. Inte heller är den en automatisk följd av medlemmarnas ålder och mognad. Istället utgörs ett kvorums styrka till stor del av hur fullständigt dess medlemmar är eniga i rättfärdighet. En sådan enighet i ett starkt prästadömskvorum liknar inget jag upplevt i ett idrottslag eller en klubb eller någon annan organisation i världen.

Almas ord, upptecknade i Mosiahs bok, är den bästa beskrivningen på den enighet jag känt i de starkaste prästadömskvorumen:

”Han befälde dem, att de icke skulle kivas med varandra utan se framåt med samma blick, då de hava en tro och ett dop samt hava sina hjärtan förenade i enighet och kärlek till varandra.”¹

Alma berättade till och med för sitt folk hur man kvalificerar sig för den enigheten. Han sade till dem att inte predika något annat än omvändelse och tro på Herren, som hade återlöst sitt folk.²

Det som Alma lärde, och det som skett i alla eniga prästadömskvorum jag har sett, är att medlemmarnas hjärtan förändras genom Jesu Kristi

försoning. Det är så deras hjärtan förenas i enighet.

Ni förstår då varför Herren uppmanar kvorumpresidenter att leda på det sätt han själv gör. I det 107:e kapitlet i Läran och Förbunden använder han nästan samma ord för att beskriva de olika kvorumpresidenternas plikter. Presidenten för diakonernas kvorum ska undervisa kvorummedlemmarna om deras plikter ”såsom det är givet enligt förbunden”.³ Presidenten för lärarnas kvorum ska undervisa dess medlemmar om sina plikter ”såsom de äro framställda i förbunden”.⁴ Det åligger presidenten för prästernas kvorum, som är biskopen, att ”presidera över fyrtioåtta präster, att hålla råd med dem och undervisa dem om deras skyldigheter i ämbetet, såsom de äro framställda i förbunden”.⁵

Äldstekvorumets president har fått följande uppdrag:

”Åter, det åligger presidenten över äldsterna att presidera över nittiosex äldster, att hålla råd med dem och att undervisa dem enligt förbunden.”⁶

Det är lätt att förstå varför Gud vill att hans kvorum undervisas ”enligt förbunden”. Förbund är högtidliga löften. Vår himmelske Fader har lovat oss allt i det eviga livet om vi ingår och håller förbunden. Vi tar till exempel emot prästadömet med ett förbund att trofast hjälpa honom i hans verk. De människor vi döper in i hans kyrka lovar att ha tro på Jesus Kristus och att omvända sig och hålla hans bud. Varje förbund kräver att vi tror på Jesus Kristus och lyder hans bud för att vi ska kvalificera oss för den förlåtelse och det renade hjärta som är nödvändigt för att ärva evigt liv, den största av alla Guds gåvor.

Ni kanske undrar: ”Betyder det att alla lektioner i kvorumet måste handla om tro och omvändelse?” Naturligtvis inte. Men det betyder att läraren och de som deltar alltid måste vilja föra Herrens Ande in i hjärtat hos medlemmarna i klassrummet för att

framkalla tro och beslutsamhet att omvända sig och bli ren.

Och denna önskan sträcker sig bortom klassrummet, där kvorumet har sina möten. I ett verkligt enat kvorum gäller denna önskan alla medlemmar var de än befinner sig.

Jag såg detta för några år sedan i ett diakonernas kvorum där jag kallats att hålla lektionerna. Några av diakonerna kom inte alltid till kvorumets möten. Jag visste att undervisningen i detta kvorum — och i varje kvorum — var presidentens ansvar, för han hade nycklarna. Hans uppgift var att hålla råd med dem alla. Därför har jag gjort det till en vana att söka råd från den som gav kallelsen från Gud genom att fråga honom: ”Vad tycker du att jag ska undervisa om? Vad är det jag bör sträva efter att uppnå?”

Jag lärde mig att följa hans råd, för jag visste att Gud hade gett honom ansvaret att undervisa sina kvorummedlemmar. Jag visste en söndag att Gud hade hedrat en ung kvorumpresidents ansvar. Jag undervisade diakonerna. Jag lade märke till en tom stol. Det stod en bandspelare på stolen, och jag såg att den spelade in det som sades. Efter lektionen tog pojken som satt bredvid den tomma stolen bandspelaren. När han gick mot dörren frågade jag honom varför han spelat in lektionen. Han log och sade att en annan diakon berättat för honom att han skulle vara borta den dagen. Han tänkte ta bandspelaren till sin vän så att han kunde lyssna på vår lektion.

Jag hade litat på ansvaret som getts till en ung kvorumpresident, och hjälp från himlen kom. Anden kom för att påverka medlemmarna i det klassrummet och skickade en av dem till en vän för att försöka stärka hans tro och leda honom till omvändelse. Diakonen som bar på bandspelaren hade lärt sig enligt förbunden, och han försökte hjälpa sin vän och medlem i kvorumet.

Medlemmar i ett prästadömskvorum får inte undervisning bara

genom lektioner i en klass. Kvorumet är en hjälpenhet och medlemmarna lär sig när de tjänar. Ett kvorum kan tjäna bättre än medlemmarna kan göra på egen hand. Och den kraften mångfaldigas långt utöver deras antal. Varje kvorum har en ledare med myndighet och ansvar att leda prästadömet verksamhet. Jag har sett kraften som kommer när kvorum kallas att ge sig ut för att hjälpa till vid katastrofer. Gång på gång har människor utanför kyrkan uttryckt sin förvåning och beundran över kyrkans effektiva sätt att organisera hjälp. De tycker att det är ett mirakel. Undrets kraft i allt prästadömsstjänande kommer av att ledare och medlemmar hedrar myndigheten hos dem som leder verksamheten i prästadömskvorum över hela världen.

Mäktiga under kan ske när kvorumen söker tjäna andra. De sker också när prästadömet betjänar medlemmar inom kvorumet. En president för diakonernas kvorum hade tidigt en söndag före kvorummötet möte med sina rådgivare och kvorumsekreteraren. Efter bön och begrundan under råds-mötet kände han sig manad att kalla en diakon att inbjuda en annan diakon, som aldrig kommit förut, till nästa kvorummöte. Han visste att diakonen som aldrig varit närvarande

hade en far som inte var medlem i kyrkan och att hans mor hade föga intresse av kyrkan.

Den utsedda diakonen tog emot uppgiften från sin president att kontakta pojken. Han gick hem till honom. Jag såg honom gå. Han gick lite tvekande, som om det var en svår uppgift. Pojken han inbjöd att följa med till kvorumet kom bara ett par gånger innan familjen flyttade. Många år senare var jag på en stavskonferens hundratals mil från platsen där diakonernas kvorum hade haft sina möten. Mellan konferensens möten kom en obekant man fram till mig och frågade om jag kände en viss person. Han nämnde ett namn. Det var diakonen som av sin kvorumpresident kallats att söka efter och ta hand om ett förlorat får. Mannen sade till mig: ”Vill du tacka honom åt mig? Jag är morfar till pojken som han inbjöd till diakonernas kvorum för många år sedan. Han är vuxen nu. Men han talar fortfarande med mig om diakonen som inbjöd honom att följa med till kyrkan.”

Han hade tårar i ögonen och det hade jag också. En ung kvorumpresident hade känt sig manad att nå ut till en förlorad medlem i sitt kvorum. Han inspirerades att ge en pojke ärendet att tjäna. Den presidenten gjorde det Mästaren skulle ha gjort. Och på samma gång såg en ung president till att en ny prästadömsbärare utbildades i plikten att tjäna andra, enligt förbunden. Hjärtan förenades i enighet och de är fortfarande förenade över tjugo år senare och på hundratals miles avstånd. Enighet i kvorumet består när den formas i Herrens tjänst och på Herrens sätt.

Ett av kännetecknen på ett starkt kvorum är känslan av gemenskap bland dess medlemmar. De bryr sig om varandra. De hjälper varandra. Kvorumpresidenter kan bäst bygga upp denna gemenskap om de minns Herrens ändamål med enighet i kvorumet. Det är naturligtvis för att de

ska hjälpa varandra. Men det är mer, mycket mer. Det är för att de ska lyfta och uppmuntra varandra att tjäna i rättfärdighet tillsammans med Mästaren i hans verk att erbjuda evigt liv åt vår himmelske Faders barn.

Insikten om detta förändrar hur vi går tillväga för att bygga upp gemenskapen i kvorumet. Det kan till exempel även förändra det sätt varpå ett lärarnas kvorum spelar basket. Medlemmarna kanske hoppas mer på att förbättra gemenskapen än att bara vinna en match. De kunde välja att inbjuda en pojke som känner sig utanför för att han inte spelar så bra. Om han accepterar och kommer, kanske kvorummedlemmarna passar bollen till andra lite mera och särskilt till pojken som troligen inte kommer att träffa korgen. Tjugo år senare kanske de inte minns om de vann den kvällen eller inte, men de kommer alltid att minnas hur de spelade tillsammans och varför — och vems lag det var. Det var Herren som sade: ”Om I icke ären ett, ären I icke mina.”⁷

Att förstå varför Herren vill ha gemenskap kan ändra hur en fest i äldstekvorumet planeras. Jag har varit på en fest som planerades av en man som var ny medlem i kyrkan. Att finna evangeliet var det underbaraste som någonsin hänt honom. Därför inbjöds grannar och vänner som ännu inte var medlemmar i kyrkan till festen. Jag minns fortfarande känslan av gemenskap när vi pratade med dem om vad kyrkan betydde för oss. På den festen kände jag något mera än gemenskap med bröderna i prästadömet. Mästaren inbjöd sina lärjungar att bli de första tolv apostlarna under sin jordiska verksamhet på följande sätt: ”Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.”⁸ Under festen den kvällen kände jag att jag var i sällskap med Mästaren och hans lärjungar, på väg att bli det han vill att vi ska bli.

Jag välsignades med samma känsla av gemenskap tack vare en prästadömsledare när jag var i aronska

prästadömet. Han förstod hur man bygger prästadömsgemenskap som består. Han gjorde upp med ägaren till en skogstomt om att vi skulle tillbringa eftermiddagen där med att hugga ved och bunta ihop den. Vedbuntarna skulle ges till änkor så att de skulle ha värme i vinterkylan. Jag minns fortfarande värmen jag kände från gemenskapen med mina bröder i prästadömet. Men jag minns ännu tydligare känslan jag fick av att göra det som Frälsaren skulle ha gjort. Därför kände jag gemenskap med honom. Vi kan bygga denna dyrbara gemenskap i våra kvorum i det här livet och sedan kan vi ha den i all evighet, i härlighet och som familjer, om vi lever enligt förbunden.

Det är min bön att ni tar emot Herrens inbjudan att bli eniga, att vara ett, i våra kvorum i prästadömet. Han har stakat ut vägen. Och han har lovat oss att med hans hjälp kan goda kvorum bli stora kvorum. Han vill att vi ska ha dem. Och jag vet att han behöver starkare kvorum till välsignelse för vår himmelske Faders barn, enligt förbunden. Min

tro säger att det kommer att bli så.

Jag vet att vår himmelske Fader lever. Jag vet att hans Son Jesus Kristus sonade våra synder och alla andras synder som vi någonsin kommer att träffa. Han uppstod. Han lever. Han leder sin kyrka. Han håller prästadömet's nycklar. Genom inspiration till dem som innehar nycklar i kyrkan kallar han varje president för varje prästadömskvorum. Jag vittnar om att prästadömet återställdes med alla dess nycklar till Joseph Smith. Och jag bär mitt högtidliga vittnesbörd om att dessa nycklar har vidarebefordrats i våra dagar till presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som är prästadömet's president för hela jorden.

Detta vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 18:21.
2. Se Mosiah 18:20.
3. L&F 107:85.
4. L&F 107:86.
5. L&F 107:87.
6. L&F 107:89.
7. L&F 38:27.
8. Matt 4:19.

Låt oss vara män

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de sjuttios presidentskap

Vi som bär Guds prästadöme ... måste borsta av oss njutningslystnadens damm och vara män!

För många år sedan när mina bröder och jag var pojkar genomgick min mor en omfattande canceroperation. Det var mycket nära att hon dog. Mycket av vävnaderna i hennes hals och axel togs bort och under en lång tid var det mycket smärtsamt för henne att använda högra armen.

En morgon omkring ett år efter operationen tog pappa mamma till en affär där de sålde köksredskap och bad föreståndaren visa henne hur hon skulle använda en maskin som han hade att stryka kläder med. Strykmangeln hette Ironrite. Den styrdes från en stol genom att man tryckte på pedaler med knäet vilket sänkte en vadderad vals ner mot en upphettad metallyta och vred på valsen, och så matade man in skjortor, byxor, klänningar och andra artiklar.

Ni kan se att detta gjorde strykning (som det fanns väldigt mycket av i vår familj med fem pojkar) mycket lättare, särskilt för en kvinna som hade svårt att använda ena armen. Mamma blev chockad när pappa sade till föreståndaren att de skulle köpa mangeln och sedan betalade kontant för den. Trots min pappas goda inkomst som veterinär hade mammas operation och mediciner försatt dem i en svår ekonomisk situation.

På vägen hem var mamma upprörd: "Hur har vi råd med det? Var fick du pengarna ifrån? Hur ska vi nu klara oss?" Slutligen berättade pappa för henne att han gått utan lunch i nästan ett år för att spara till mangeln. "Nu, när du stryker", sade han, "behöver du inte stanna upp för att gå in i sängkammaren och gråta tills smärtan i armen lägger sig." Hon visste inte att han kände till det. Jag hade ingen aning om min fars uppoffring och kärlekshandling mot min mamma då, men nu när jag vet det, säger jag till mig själv: "Han är en verklig man."

Profeten Lehi vädjade till sina uppriktiga söner med orden: "Stån upp ur stoftet mina söner! *Varen män.*" (2 Nephi 1:21; kursivering tillagd) Åldersmässigt var Laman och Lemuel redan män, men i fråga om karaktär och andlig mognad var de fortfarande som barn. De klagade och knorrade om de bads göra något som var svårt. De accepterade inte någons rätt att tillrättavisa dem. De satte inget värde på andliga ting. De hade lätt för att ta

till våld och de var bra på att spela förfördelad.

Vi ser liknande attityder idag. Somliga uppför sig som om människans högsta mål bör vara det egna nöjet. Slappa sociala sedvänjor har låtit männen slippa undan så att säga, så att många tycker det är okej att ge upphov till barn utanför äktenskapet och leva i samboförhållande i stället för att gifta sig.¹ Att smita från förpliktelser anses vara smart, men att göra uppoffringar för andra, det är naivt. En del tycker att ett liv fyllt med arbete och prestationer är valfritt. En psykolog som studerar det växande fenomenet han kallar "unga män som fastnat i neutralläge" beskriver följande scenario:

"Justin studerar på college ett eller två år, ödslar tusentals dollar av föräldrarnas pengar, blir uttråkad och åker hem och slår sig ner i sitt gamla rum, samma sovrum som när han gick på high school. Nu arbetar han 16 timmar i veckan för Kinkos eller deltid på Starbucks.

Hans föräldrar sliter sig i håret. 'Justin, du är 26 år gammal. Du går inte i skolan. Du har inget yrke. Du har inte ens en flickvän. Vad har du för planer? När tänker du skaffa dig ett liv?'

'Vad är det för fel med mitt?', frågar Justin. 'Jag har inte blivit arresterad för något, jag har inte bett er om pengar. Varför kan ni inte ta det lugnt?'"²

Tala om ambitiös!

Vi som bär Guds prästadöme kan inte tillåta oss att driva med strömmen. Vi har ett verk att utföra. (Se Moroni 9:6.) Vi måste borsta av oss njutningslystnadens damm och vara män! Det är en underbar målsättning för en pojke att bli en man — stark och duglig, någon som kan bygga och skapa saker, styra saker, någon som betyder något i världen. Det är en underbar strävan för oss som är äldre att förverkliga visionen av sann manlighet i vårt liv och vara en

förebild för dem som ser upp till oss.

Till stor del fastställs sann manlighet av vår relation till kvinnor. Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har gett oss idealet att sträva efter med dessa ord:

”Familjen är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet ... Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj.”³

Under årens lopp har jag besökt kyrkans medlemmar i många länder, och trots olika förhållanden och kulturer har jag överallt imponerats av tron och förmågan hos våra kvinnor, även bland de mycket unga. Så många av dem besitter en anmärkningsvärd tro och godhet. De kan skrifterna. De har stabilitet och tillförsikt. Och jag

undrar, har vi män som motsvarar dessa kvinnor? Utvecklas våra unga män till värdiga livskamrater som sådana kvinnor kan se upp till och respektera?

När president Gordon B Hinckley talade på det här mötet i april 1998 gav han följande särskilda råd till de unga männen:

”Den flicka du gifter dig med tar en förfärlig risk ... På [dig] hänger en stor del av hennes återstående liv ...

Arbeta på [din] utbildning. Skaffa all den utbildning [du] kan få. Världen betalar [dig] i stort sett vad den anser [dig] vara värd. Paulus skrädde inte orden när han skrev till Timoteus: ’Men om någon inte tar hand om sina närmaste, särskilt då sin egen familj, så har han förnekat tron och är värre än den som inte tror.’ (1 Tim 5:8)”⁴

Redbarhet är grundläggande för att vara en man. Redbarhet betyder att vara sanningsenlig, men det betyder också att ta på sig ansvar och att hedra förpliktelser och förbund.

President N Eldon Tanner, tidigare rådgivare i första presidentskapet och en redbar man, berättade om en person som ville ha råd av honom:

”Nyligen kom en ung man till mig och sade: ’Jag har kommit överens med en man om att göra vissa avbetalningar varje år. Jag ligger efter med betalningen och klarar det inte. Om jag gör dessa avbetalningar måste jag gå ifrån huset. Vad ska jag göra?’

Jag såg på honom och sade: ’Håll fast vid er överenskommelse.’

’Även om det kostar mig huset?’

Jag sade: ’Jag talar inte om ditt hus. Jag talar om er överenskommelse. Jag tror att din hustru hellre vill ha en man som står vid sitt ord, uppfyller sina skyldigheter ... och därmed måste hyra bostad, än ha ett hus med en man som inte håller sina förbund och löften.’”⁵

Goda män begår ibland misstag. En redbar man erkänner sina misstag och rättar till dem, och det är ett exempel vi kan respektera. Ibland försöker män niskor, men misslyckas. Det är inte alla

värdiga mål som förverkligas trots de ärligaste och bästa ansträngningar. Sann manlighet kan inte alltid mätas genom resultatet av ens arbete, utan genom arbetet självt — genom ens strävan.⁶

Fastän en verklig man gör uppoffringar och förnekar sig själv vissa nöjen när han ärar sina förpliktelser, så lever han ett givande liv. Han ger mycket men får mer, och han lever i förnöjsamhet med sin himmelske Faders godkännande. Ett liv av sann manlighet är det goda livet.

Viktigast av allt är att när vi begrundar uppmaningen att vara män, måste vi tänka på Jesus Kristus. När Pilatus förde fram Jesus klädd i en törnekrona sade han: "Se människan!" (Se Joh 19:4-5.) Pilatus förstod kanske inte den fulla innebörden av sina egna ord, men Herren stod verkligen inför folket då, som han gör idag — som det högsta idealet av manlighet. Se mannen!

Herren frågade sina lärjungar vad för slags män de borde vara, och gav sedan svaret: "Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är." (3 Nephi 27:27; se också 3 Nephi 18:24.) Det är vår främsta strävan. Vad var det han gjorde som vi kan efterlikna som män?

Jesus vägrade ge efter för frestelser. När Jesus konfronterades av den

store frestaren själv, utstod han frestelse "utan att giva efter för den". (Mosiah 15:5) Han bemötte den med ord ur skrifterna: "Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun." (Matt 4:4) Evangeliets bud och normer är också till vårt skydd, och liksom Frälsaren kan vi hämta styrka från skrifterna för att motstå frestelser.

Frälsaren var lydlig. Han avstod fullständigt från "den naturliga människan" (Mosiah 3:19) och lät sin vilja uppgå i Faderns vilja. (Se Mosiah 15:7.) Han döptes för att visa "att han efter köttet ödmjukar sig för Fadern och betygar för Fadern, att han vill vara honom lydlig och hålla hans bud". (2 Nephi 31:7)

Jesus "gick omkring och gjorde gott". (Apg 10:38) Han använde det heliga prästadörets gudomliga makt till att välsigna de behövande, "såsom [att] bota de sjuka, uppressa de döda, göra de halta gående, de blinda seende och de döva hörande och läka alla slags sjukdomar". (Mosiah 3:5) Jesus sade till sina apostlar: "Den som vill vara främst bland er skall vara allas slav. Ty Människosonen har inte kommit för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många." (Mark 10:44-45) Som hans medtjänare kan vi bli stora i hans rike genom kärlek och tjänande.

Frälsaren var orädd i kampen mot ondska och villfarelser. "Jesus kom in på tempelplatsen och drev ut alla som sålde och köpte där ... och sade till dem: 'Det är skrivet: Mitt hus skall kallas ett bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste.'" (Matt 21:12, 13) Han uppmanade alla att omvända sig (se Matt 4:17) och att söka förlåtelse. (Se Joh 8:11; Alma 5:33.) Må vi också modigt försvara heliga ting och höja den varnande rösten.

Han gav sitt liv för att återlösa människosläktet. Nog ska vi kunna ta ansvar för dem som han anförtror i vår vård.

Bröder, låt oss vara män, ja, sådana som Herren är. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se till exempel James E Faust, "Svårigheter för familjerna", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 1; Eduardo Porter och Michelle O'Donnell, "Middle-aged, No Degree, No Wife", *New York Times*, utgivet i *Atlanta Journal-Constitution*, 6 aug 2006, s A7; Peg Tyre, "The Trouble with Boys", *Newsweek*, 30 jan 2006, s 44-51.
2. Leonard Sax, "Project Aims to Study Young Men Stuck in Neutral", *Washington Post*, publicerat i *Deseret Morning News*, 3 apr 2006, s A13. "Enligt folkkräkningsbyrån bor en tredjedel av de unga männen mellan 22 och 34 år [i USA] fortfarande hemma hos sina föräldrar — vilket grovt räknat är en ökning med 100 procent de senaste 20 åren."
3. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
4. "Lev så att du är värdig den flicka du en gång ska gifta dig med", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 50-51.
5. Conference Report, okt 1966, s 99; eller *Improvement Era*, dec 1966, s 1137.
6. I slutet av 1830-talet, efter det att de heliga lämnat Kirtland, kallade Herren en man vid namn Oliver Granger att resa tillbaka dit för att försöka reda upp några ärenden för första presidentskapet. I en uppenbarelse till profeten Joseph Smith sade Herren: "Därför skall [Oliver Granger] kämpa allvarligen för att befria min kyrkas Första presidentskap, säger Herren, och [när] han faller, skall han resa sig igen, ty hans offer skall vara heligare för mig än hans vinning, säger Herren ... Ingen må därför förakta min tjänare Oliver Granger, utan må mitt folks välsignelse vila över honom evinnerligen." (L&F 117:13, 15; kursivering tillagd)

Den stora lyckosalighetsplanen

ÄLDSTE MARCUS B NASH

i de sjuttios kvarum

Liksom en fisk behöver vatten, behöver ni evangeliet och den Helige Andens sällskap för att känna verklig och djup glädje.

När jag var diakon som många av er unga män är, vandrade min far och jag upp till en bergsbäck för att fiska forell. När pappa satte betet på kroken på min metrev sade han att jag måste se till att rycka fast kroken i fiskens mun när den försökte ta betet, annars skulle den undkomma. Jag förstod inte vad han menade med att rycka fast kroken, så han förklarade för mig att kroken måste sitta fast i fiskens mun när den högg betet, så att den inte kunde skaka av sig kroken, och att kroken skulle ryckas fast om jag snabbt drog tillbaka spöet när fisken försökte ta betet. Jag ville verkligen fånga en fisk, så jag stod vid bergsbäcken spänd

som en fjäder — alla muskler var på helspänn — och väntade på det där rycket i spöpetsen som skulle signalera att fisken höll på att nappa. Efter några minuter märkte att jag spöpetsen rörde sig och i samma ögonblick ryckte jag spöet bakåt med hela min kraft. Jag förväntade mig en hård kamp med fisken. Till min förvåning såg jag hur den stackars forellen — kroken satt nu hårt fast i munnen — flög upp ur vattnet och över mitt huvud och sprattlande landade på marken bakom mig.

Jag har två iakttagelser från den upplevelsen: För det första, en fisk på torra land är en bedrövlig syn. Även om dess gälar, fenor och stjärt fungerar utmärkt i vatten är de till ingen nytta på land. För det andra, den stackars fisk jag fångade den där dagen dog därför att den lurades att betrakta något verkligt farligt — ja, livsfarligt — som någonting värdefullt eller åtminstone spännande nog för att titta närmare på och kanske nafs lite på.

Min kära bröder i aronska prästdömet, det finns två saker vi lär oss av det här: För det första, ett grundläggande syfte med ert liv är, som Lehi sade, att ”hava glädje”. (2 Nephi 2:25) För att kunna ha glädje måste ni förstå att ni som ett barn till er himmelske Fader har ärvt gudomliga karaktärsdrag och andliga behov, att

liksom en fisk behöver vatten, behöver ni evangeliet och den Helige Andens sällskap för att känna verklig och djup glädje. Eftersom ni är av Guds släkt (Apg 17:28) är det oförenligt med er eviga natur att det kan kännas rätt att göra orätt. Det går helt enkelt inte. Det ingår så att säga i er andliga DNA att ni får frid, glädje och lycka endast i den mån ni lever efter evangeliet.

Och i den mån ni väljer att inte leva efter evangeliet blir ni lika olyckliga som en fisk på torra land. (Se Mosiah 4:30.) Som Alma sade till sin son Corianton:

”Se, jag säger dig, att ogudaktighet aldrig är lycksalighet.

Min son, alla människor, som befinna sig ... i ett köttligt tillstånd ... äro utan Gud i världen, och de hava gått i en riktning motsatt Guds natur, och därför befinna de sig i ett tillstånd, som är tvärt emot lycksalighetens väsen.” (Alma 41:10–11)

Lägg noga märke till att detta att vara utan Gud i världen — med andra ord, att vägra leva efter hans evangelium och därför vara utan Andens sällskap — är att befinna sig i ett tillstånd som är tvärt emot lycksalighetens väsen. Jesu Kristi evangelium är i själva verket den *enda* stora ”lycksalighetsplanen”. (Alma 42:8) Om ni väljer någon annan livsstil eller försöker leva bara efter de delar av evangeliet som tycks bekväma, kommer ett sådant val att lura er på den fullkomliga och strålande glädje och lycka som vår kärleksfulle himmelske Fader och hans Son skapat er till.

För det andra lär vi oss följande av min fisketur: Precis som en fisk i en bergsbäck måste akta sig för de beten som sätts framför den för att undvika att dras upp ur vattnet, måste ni och jag vara förståndiga för att undvika att dras bort från ett lyckligt, evangelieinriktat liv. Kom ihåg, som Lehi sade, att djävulen ”strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är” och får ”makt till att fånga” oss

(2 Nephi 2:27, 29) när vi inblandas i något som är orent och ont. Låt er inte luras att ens nafsa på ovärdiga ting, för Satan är redo att rycka fast kroken. Den stora faran att kroken rycks fast nästan omärkligt eller plötsligt fick den forntida profeten Moroni — som i själva verket såg vår tid (Mormon 8:35) — att skarpt varna er och mig för att ”*röra någon oren gåva eller något orent*”. (Moroni 10:30, kursivering tillagd)

Det finns mycket som är ont och orent på Internet, i musik, filmer, tidningar och i alkohol, narkotika och tobak. När det gäller sådant som är ont och orent, mina unga vänner, ska ni inte ens snudda vid det! Gömd i sådana saker finns en krok som nästan omärkligt och plötsligare än ni tror rycks fast i er — och det kan vara en ytterst plågsam procedur att dra ut kroken. Alma beskrev att för hans del innebar omvändelseprocessen ”*dödsångest*” (Mosiah 27:28), ja, han sade att det inte kunde finnas någonting som var ”*så ihållande häftigt och så bitande som mitt kval*”. (Alma 36:21)

Kanske har någon av er inlåtit sig på något som är ont eller orent. Du kan finna hopp i det doktrinära och historiska faktum att Almas tro på Herren fick honom att omvända sig

och att han som en direkt följd av denna omvändelse, genom Kristi försoningskraft, upplevde en sådan glädje att det, som han skriver, ”*icke kan finnas något som är så intensivt och ljuvligt som min glädje var*”. (Alma 36:21) Det kommer också du att uppleva när du söker Herren genom omvändelse.

Var och en av oss behöver omvända oss i en eller annan utsträckning. Omvändelse innebär att göra de ändringar i ert liv som Frälsaren vill att ni ska göra för er egen lycka. Omvändelse är möjligheternas stora princip i evangeliet: När er tro på Frälsaren leder till personliga förändringar gör era handlingar, som Helaman sade, ”*det möjligt för Återlösaren att utöva sin makt för [era] själars frälsning*”. (Helaman 5:11) När ni försöker ändra er, tänk då på att vår kärleksfulle Frälsare, som Alma sade, ”*förmår frälsa varje människa, som tror på hans namn och bär sådan frukt, som tillhör omvändelsen*”. (Alma 12:15) Det är en kraftfull, befriande och hoppingivande lära!

Profeten Joseph Smith lärde sig genom egna upplevelser att Herren förväntar sig att vi ska undvika olycka genom att leva efter hans evangelium och vill att vi ska inse att vi kan

omvända oss. När Joseph genom att ge efter för människors övertalningar förlorade de 116 manuskriptsidorna till Mormons bok var han djupt olycklig. Herren sade till honom: ”*Du [skulle] dock förblivit trofast, och då skulle Gud hava uträckt sin arm och beskyddat dig mot motståndarens alla glödande pilar, och han skulle hava varit med dig i alla dina prøvostunder*.” (L&F 3:8) Detsamma gäller var och en av er unga män: Var trofast så kommer Guds hand att beskydda er. Profeten påmindes därefter om att han — liksom var och en av oss — skulle bli förlåten om han omvände sig. Tänk er hur han måste ha glatt sig när Herren sade: ”*Men kom ihåg, att Gud är barmhärtig. Omvänd dig därför från det du gjort, som strider emot det bud jag givit dig, och du är ännu utvald*.” (L&F 3:10)

Jag inbjuder var och en av er i kväll att leva efter evangeliet för att vara verkligt lyckliga, att undvika det onda och den olycka det medför, och om ni har inlåtit er till något orent eller ont, gör då de ändringar som Herren vill att ni ska göra för er egen lycka — och jag vittnar om att han genom sin makalösa makt ska göra det möjligt för er att lyckas.

När ni tackar ja till denna inbjudan skördar ni bestående lycka och lägga ert livs grundval på ”*vår Återlösares klippa*”, så att när den onde och världens stormar drabbar er så har, som Helaman säger, den onde inte ”*makt över eder att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas*”. (Helaman 5:12) Jag bär ett brinnande vittnesbörd om Herren Jesus Kristus: Han är klippan, den enda säkra grundvalen till lycka och läkedom. Han lever och har all makt i himlen och på jorden, han vet vad ni heter och älskar er. I Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Han litar på oss!

ÄLDSTE STANLEY G ELLIS

i de sjuttios kvorum

Vi kommer alla en dag att stå inför Gud för att redovisa vårt tjänande inom prästadömet.

För flera år sedan kallades syster Ellis och jag att presidera över Brasilienmissionen Sao Paulo Nord. Det innebar att vi måste lämna hemmet under tre år. Med hänsyn till vår familjs och vårt företags situation kände vi oss manade att behålla vårt hus och företag i Houston istället för att sälja dem.

När vi började med de nödvändiga arrangemangen blev det klart att vår advokat behövde skriva ut en fullmakt. Det är ett juridiskt dokument som bemyndigar en annan person att handla i vårt namn. En person med ett sådant dokument kunde sälja vårt hem eller andra tillgångar, låna pengar i vårt namn, spendera våra pengar eller till och med sälja vårt företag. Tanken på att ge någon en sådan makt och myndighet över våra affärer var skrämmande.

Vi beslöt att ge fullmakten till en person vi litade på, vår gode vän och partner, som utövade den makten och myndigheten mycket väl. Han gjorde vad vi skulle ha gjort om vi hade varit där.

Bröder, tänk på vad Herren har gett oss — sin myndighet och makt! Makt och myndighet att handla i hans ställe i allt som rör hans verk!

Med denna prästadörets makt, och när så är nödvändigt, med myndighet från dem som har de rätta nycklarna, kan vi utföra frälsningens förordningar i hans namn: döpa till syndernas förlåtelse, konfirmera och förläna den Helige Anden, förläna prästadömet och ordinera andra till prästadörets ämbeten och utföra templets förordningar. I hans namn kan vi administrera hans kyrka. I hans namn kan vi ge välsignelser, vara hemlärare och även bota sjuka.

Vilket förtroende Herren visar oss! Tänk på det bröder. Han litar på oss!

Innan vi fick prästadömet hade vi redan blivit förberedda och beprövade. Vi hade utövat tro på Jesus Kristus, omvänt oss, blivit döpta och mottagit den Helige Andens gåva. Vi befann oss på varierande erfarenhetsnivåer när vi orderades. Men det gudomliga tillvägagångssättet var detsamma. Böner hade uppsänts för oss och vi hade intervjuats av dem som utövade prästadörets nycklar. Vi inröstades av kyrkans medlemmar i vår enhet. Vi orderades av en som hade auktoritet

och som bemyndigats att göra det.

Herren är noga med sitt prästadöme. Att utöva hans makt och myndighet är ett heligt förtroende.

Hur underbart är det inte att ha förtjänat Guds förtroende! Han litar på dig! Han litar på mig!

När vi får prästadömet ingår vi ett förbund. Ett förbund är ett ömsesidigt löfte. Han lovar att välsigna oss på vissa villkor. Vi lovar att uppfylla dessa villkor. När vi gör det håller Herren alltid sitt ord och välsignar oss. Han ger oss vanligtvis mer än överenskommet. Han är mycket generös.

När vi får melkisedekska prästadömet, får vi det som kallas prästadörets "ed och förbund". Vi lovar Herren två saker och han lovar oss två saker. Vi lovar att vara "trofasta och erhålla dessa båda prästadömen" och att trofast "ära [vår] kallelse". Han lovar att vi ska bli "helgade genom Anden". När vi sedan varit trofasta i allt intill änden, lovar han att "allt vad min Fader har [skall] givas åt [eder]". (Se L&F 84:33–41.)

Herren välsignar sina barn genom prästadörets tjänande. För att hjälpa oss lyckas med att trofast tjäna genom prästadömet ger han oss råd och varningar. Han har gjort det i skrifterna och fortsätter att vägleda oss genom våra ledare och genom den Helige Andens maningar.

Skrifterna innehåller många skriftställen med vägledning och varningar för prästadömsbärare. Ett av de bästa är kapitel 121 i Läran och Förbunden. I dessa få verser lär Herren oss att prästadömet endast kan utövas i rättfärdighet. Vi bör alltid behandla varandra med överbevisning, tålmod och vänlighet. Han påminner oss om hur viktig kärleken och dygden är om vi vill ha den Helige Andens ständiga sällskap.

Detta kapitel varnar oss också för de attityder och handlingar som orsakar att vi förlorar prästadörets makt. Om vi "eftersträva ära av människor", försöker "skylta våra synder", försöker

”tillfredsställa vårt högmod” eller ”vår fåfängliga äregirighet” eller vill ”öva kontroll” över andra, så förlorar vi prästadörets makt. (Se v 35–37.) Från och med då skulle vårt utövande vara ett prästvælde. Vi skulle då lämna Guds tjänst och försätta oss i Satans tjänst.

Det vore nyttigt för prästadömsbärare att regelbundet studera Läran och förbunden, kapitel 121. Det är lätt att se varför våra nutida profeter har betonat att vi måste värna om vår värdighet och varför de har gett oss *Vägledning för de unga* som ett hjälpmedel.

En orsak till att vi måste hålla oss värdiga är att vi aldrig vet när vi kommer att kallas att använda prästadömet.

När vår son Matthew var fem år föll han ner från den höga trampolinen i kvarterets simbassäng. Han slog i cementkanten, krossade skallbenet och fick en hjärnskakning. Han flögs med helikopter till Houston Medical Center för akutbehandling. Jag behövde omedelbar hjälp av prästadömet. Vår hemlärare och vår prästadömsledare var båda värdiga och förberedda i den stunden. De hjälpte mig ge Matthew en välsignelse och han blev fullständigt återställd.

Vi måste vara beredda när som helst. Som vi scouter säger: ”Alltid redo.”

Förvisso vill vi undvika prästvælde. Men aposteln Paulus varnade oss för en annan fara. Han varnade oss för att i våra dagar skulle det finnas sådana som ”ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft”. (2 Tim 3:5)

Hur kan vi som prästadömsbärare ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft? Kunde det vara att vi bär prästadömet men inte utövar det? besöker våra familjer snarare än undervisar dem? ber för någon under en förordning eller ordination istället för att välsigna dem? utför Herrens verk så gott vi kan utan att först be om att få veta och göra hans vilja på hans sätt?

Kom ihåg att Herren rådde oss genom Nephi att vi inte får ”göra någonting för Herren utan att [vi] först bedja”. (2 Nephi 32:9)

För flera år sedan kallades jag som rådgivare i stavpresidentskapet för Houstons norra stav i Texas. Jag studerade liknelsen om talenterna. Ni minns berättelsen. En man skulle resa bort så han lämnade sin förmögenhet åt sina tjänare. En fick fem talenter, en

annan två och den tredje en. När han kom tillbaka krävde han redovisning.

Tjänaren som fått fem talenter och återlämnade tio, och likaså den som fått två talenter och återlämnade fyra, förklarades vara goda och trogna tjänare. Men det som fångade min uppmärksamhet var tjänaren som fått en talent, tagit hand om den och återlämnat den i tryggt förvar till sin herre. Jag förvånades över hans herres svar: ”Du onde och late tjänare ... ta därför ifrån honom talenter och ... kasta ut den oduglige tjänaren i mörkret här utanför”. (Se Matt 25:14–30.)

Det tycktes vara en hård reaktion mot en som verkade försöka ta hand om det han hade fått. Men Anden lärde mig denna sanning — Herren förväntar sig en insats! Jag visste i den stunden att vi alla en dag kommer att stå inför Gud för att redovisa vårt tjänande inom prästadömet och vår förvaltning. Betydde vi något? I mitt fall: Var Houstons norra stav i Texas bättre när jag avlöstes än när jag kallades?

Som väl är lär oss Herren hur vi ska vara fruktsamma, hur vi kan ha ett inflytande. ”Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt.” (Joh 15:5) Om vi utövar hans prästadöme på hans sätt, om vi följer undervisningen från hans tjänare och hans Ande, blir vi goda och trogna tjänare!

Mina kära bröder i prästadömet, Herren Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare, lever! Han känner oss, han älskar oss. Han visade oss förtroende genom att ge oss sitt prästadömes makt och myndighet. Jag bär vittnesbörd om denna sanning. Det är min bön att vi må använda hans makt och myndighet till att utföra hans vilja på hans sätt.

När vi lyssnar till president Hinckley, president Monson och president Faust, bär jag mitt personliga vittnesbörd om att var och en av dem är en profet, siare och uppenbarare. Jag väntar ivrigt på att få höra deras råd. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Andliga näringsämnen

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Vi behöver öka intaget av andliga näringsämnen — näringsämnen som kommer av vetenskapen om evangeliets fullhet och det heliga prästadömet kraft.

Min farfar brukade varje sommar föra sin boskap på bete i de vackra, frodiga och höglänta dalarna bland bergen öster om vår stad i centrala Utah. Boskapen behövde emellertid få tilläggsnäring, mineraler, genom att slicka på saltstenar. Bergsaltet kom från en saltgruva en bit bort. Farfar fyllde på med salt i salthållarna genom att sätta en packsadell på en stadig häst och fylla packsadeln med bergsalt. Jag kallade packhästen Slöflock, av goda skäl. Farfar satte mig på Slöflock med sadelväskorna fullpackade med salt. Han gav mig tyglarna så att jag kunde rida upp för berget efter farfar på hans häst.

Min häst Slöflock var långsam, men jag pressade honom inte eftersom han bar en så tung last. Det tog en hel dag att rida uppför berget till salthållarna och lasta av bergsaltet från packdjuret. När det blev varmare fram på dagen brukade mina svettiga ben svida när de gneds mot klumparna av bergsalt i packsadeln. Det var en fröjd när vi korsade ett vattenflöde och jag kunde kliva av hästen och få bort svedan genom att tvätta och torka mig om benen.

Farfar brukade sjunga större delen av dagen. För det mesta sjöng han Sions sånger. Men en sång han sjöng som gjorde stort intryck på mig var "Säg mig vem du umgås med, så ska jag säga dig vem du är". När jag tänker tillbaka på det, var det en angenäm upplevelse att hämta salt till dalen i bergen, och boskapen fick ju styrka av de extra näringsämnena.

Ett näringsämne ger näring, vilket främjar tillväxt och läkedom hos både djur och människor. Farfars boskap behövde näringsämnena i bergsaltet, men människor behöver något mer. De behöver andlig påfyllnad eftersom "livet är mer än maten"¹ och "det beror på anden i människan, den Allsmåktiges livsfläkt ger henne förstånd".² Människans ande behöver kärlek. Den behöver också "[få] sin näring

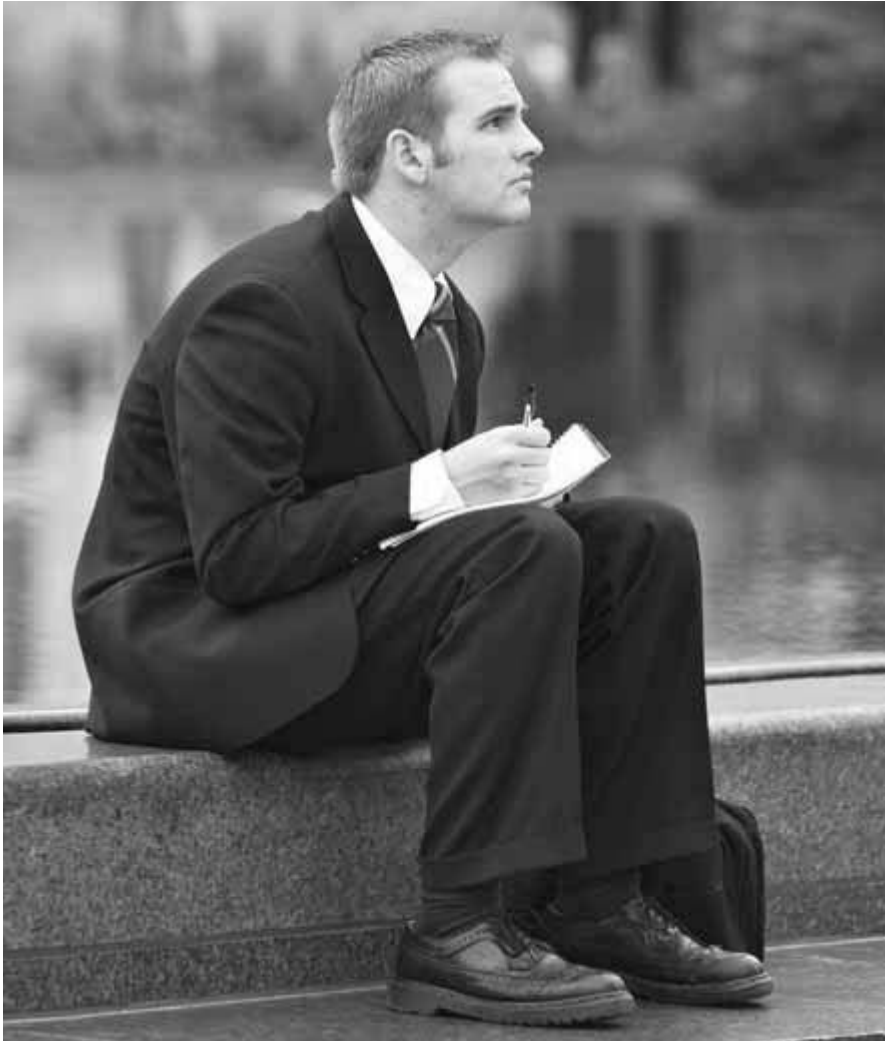
av trons och den goda lärans ord".³

Andlig näring förbereder oss för dopet. Denna förberedelse innefattar att vi ödmjukar oss inför Gud, "med förkrossat hjärta och bedrövad själ", att vi omvänder oss från alla våra synder, och är "villiga att ikläda [oss] Jesu Kristi namn", och "genom [våra] gärningar klart visa att [vi] hava mottagit av Kristi Ande".⁴

Vårt allra viktigaste andliga näringsämne är ett vittnesbörd om att Gud är vår evige Fader, att Jesus är vår Frälsare och Återlösare, och att den Helige Anden är vår Hjälpare. Detta vittnesbörd bekräftas för oss genom den Helige Andens gåva. Från detta vittnesbörd utviner vi de andliga näringsämnena tro och tillit till Gud, vilka frambringar himlens välsignelser. Vi får andliga näringsämnen från olika källor, men av tidsskäl vill jag bara nämna tre.

För några år sedan bestämde sig en ung man, som just börjat i avgångsklassen på gymnasiet, för att inta näring genom att studera skrifterna en halvtimme varje dag. När han började läsa i Nya testamentet stötte han på problem. Han kände inte det andliga lyft han förväntat sig och han fick inga insikter. Så han frågade sig själv: "Vad gör jag för fel?" Han kom då att tänka på något som hänt i skolan. Han och några vänner hade berättat roliga historier — av vilka några inte var så roliga, snarare riktigt skamliga. Han hade inte bara varit med utan hade till och med själv sagt opassande saker. Just när han tänkte på detta fick han syn på dessa ord i Matteusevangeliet: "Men jag säger er att för varje onyttigt ord som människor talar, skall de stå till svars på domens dag."⁵ Han visste att Anden hade lett honom till dessa ord vid denna tidpunkt. Han vände sig bort från Bibeln och uppsände en bön om omvändelse.

Svaret på hans fråga "Vad gör jag för fel?" var enkelt. Han hade läst skrifterna, strukit under i dem och till och med tyckt om att läsa; men han hade inte levt efter de råd skrifterna gav.

När han förnyade sina skriftstudier och försökte leva upp till Kristi föredöme, lade han snart märke till hur olika områden i hans liv började förbättras.⁶ Genom att införliva skrifterna i sitt liv hade han tillfört ett viktigt andligt näringsämne.

I vår otrygga fysiska miljö behöver vi öka intaget av andliga näringsämnen — näringsämnen som kommer av vetenskapen om evangeliets fullhet och det heliga prästadörets kraft. När sådan kunskap tränger in i våra själar kommer vi inte bara närmare Gud, utan vi vill också tjäna honom och våra medmänniskor.

För några år sedan bestämde sig prästerna i ett kворum för att samla ihop mat till behövande som tjänandeprojekt. Jim, en av prästerna, tyckte att det var spännande att vara med och hade bestämt sig för

att samla ihop mer mat än någon annan. Stunden kom då prästerna träffades i kapellet. De begav sig alla av samtidigt och återvände på en bestämd tid senare på kvällen. Han verkade ganska dämpad och några av pojkarna började reta honom. Då den rådgivande såg detta och då han visste att Jim var intresserad av bilar, sade han: "Kom ut hit, Jim. Jag vill att du tar en titt på min bil. Den krånglar."

När de kom ut frågade den rådgivande Jim om han var ledsen. Jim sade: "Nej, egentligen inte. Men när jag gick ut för att samla mat fick jag ihop väldigt mycket. Min vagn var full. När jag var på väg tillbaka till kapellet stannade jag till hos en fränksild kvinna som inte är medlem men som bor inom gränserna för vår församling. Jag knackade på och

förklarade vad vi höll på med och hon bjöd in mig. Hon började leta efter något att ge mig. Hon öppnade kylskåpet och jag såg att där nästan inte fanns någonting. Hyllorna var tomma. Till sist hittade hon en liten burk persikor.

Jag kunde knappt tro det. Det sprang omkring en massa barn där som behövde mat, och hon gav mig denna burk med persikor. Jag tog emot den, stoppade den i vagnen och gick ut på gatan. Jag kom ungefär halvvägs uppför kvarteret när jag bara fylldes av värme och visste att jag behövde gå tillbaka till det huset. Jag gav henne all maten."

Den rådgivande sade: "Jim, glöm aldrig någonsin hur du känner dig ikväll, för det är detta det hela handlar om."⁷ Jim hade smakat på näringsämnet osjälviskt tjänande.

Många andliga näringsämnen uppstår när vi arbetar som missionärer — av att vara fullständigt engagerad i Mästarens verk. De uppstår när vi hjälper människor att bli andligt vakna så att de kan ta emot evangeliet. För mer än ett århundrade sedan när äldste J Golden Kimball presiderade över Södra staternas mission kallade han samman äldsterna till ett möte. De skulle träffas på en undanskynd plats i skogen så att de skulle få vara ifred. En av äldsterna hade problem med ena benet. Det var ömt och hade svullnat upp och blivit minst dubbelt så tjockt som det andra benet. Men äldsten ville väldigt gärna närvara vid detta speciella prästadömsmöte i skogen. Så två av äldsterna bar honom till denna mötesplats.

Äldste Kimball frågade missionärerna: "Bröder, vad är det ni undervisar om?"

De sade: "Vi undervisar om Jesu Kristi evangelium."

"Talar ni om för dessa människor att ni har makten och myndigheten, genom tro, att hela de sjuka?", frågade han.

De svarade: "Ja."

"Då så", fortsatte han, "varför tror ni inte på det då?"

Den unge mannen med det svullna benet tog till orda och sade: "Jag tror på det." Det här är resten av berättelsen med äldste Kimballs egna ord: "[Äldsten] satte sig på en stubbe och äldsterna samlades runt honom. Han fick en smörjelse och jag uttalade välsignelsen, och han helades mitt framför dem. Det blev något av en chock, och alla andra äldster som var sjuka fick en välsignelse och alla blev botade. Vi lämnade prästadsösmötet och äldsterna fick boka in besök, och det blev en glädje och lycka som inte kan beskrivas."⁸ De hade fått påfyllnad av näringsämnet tro, och deras iver att missionera fick nytt liv.

Andliga näringsämnena, som håller oss andligen friska, kan förlora sin kraft och styrka om vi inte lever värdigt så att vi får den gudomliga vägledning vi behöver. Frälsaren har sagt till oss: "Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin salta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor."⁹ Vi behöver hålla våra sinnen och kroppar rena från alla former av missbruk och föroreningar. Vi skulle aldrig medvetet äta förstörd eller förorenad mat. Med samma kräsenhet borde vi vara noggranna med att inte läsa eller se på något som inte vittnar om god smak. Många av de andliga föroreningar som kommer in i våra liv kommer genom Internet, dataspel, teveprogram och filmer som ger stark antydning om eller åskådliggör människans lägre egenskaper. Eftersom vi lever i en sådan miljö behöver vi utöka vår andliga styrka.

Enos talar om hur hans själ hungerade och hur han anropade Gud hela dagen och även på aftonen i åkallan för sin själ.¹⁰ Han kände begär efter de andliga näringsämnena som släcker törsten efter andliga sanningar. Som världens Frälsare sade till kvinnan vid

Unga filippinare samlas till konferensen.

brunnen i Samarien: "Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv."¹¹

Denna kväll har vi kommit samman som Guds prästadsöme i denna stora församling, som vi ser bara en del av, förhoppningsvis för att vi vill få andlig näring. Jag hoppas att vi alltid ska hungra och törsta efter Herrens ord genom hans tjänare profeterna, och att vi kan bli mättade varje vecka när vi kommer till våra sakramentsmöten och förnyar våra förbund.

Var och en av er unga män i det aronska prästadsömet har inom er alla de egenskaper som är nödvändiga för er eviga bestämmelse. Dessa egenskaper, av vilka vissa ligger slumrande, behöver förstärkas och få näring utifrån. Några av dem är fysiska, andra är andliga. Människans ande behöver få kännedom om sin eviga resa — få veta varifrån den kom, varför den är här i jordelivet och vart den slutligen måste ta vägen för att ta emot glädje och lycka och uppfylla sin bestämmelse. Att fylla våra andar med andliga näringsämnena kan för evigt ge oss näring och följa med oss in i evigheten. Som Amulek undervisade: "Samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gå ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen."¹²

Bröder, vi uppskattar er hängivenhet och rättfärdighet. Ni utför era

ämbeten i kворumen, grenarna, församlingarna och stavarna så väl att kyrkan växer och hela Guds verk går framåt över hela världen. Genom ert prästadsöme kan ni i Herrens namn välsigna era familjer och andra som ber er om det eller som ni får i uppdrag att välsigna. Detta kommer av den gudomliga handlingsfrihet som anförtrotts oss av Herren, för han har lovat: "Den som du välsignar skall jag välsigna."¹³

Bröder, jag hoppas vi ska förbli trofasta mot alla våra förbund. Jag ber att vi kan vara helt hängivna i alla våra familjerelationer, speciellt mot våra makar, men även mot våra föräldrar, våra barn och barnbarn. Må det visa sig att vi bär våra personliga vittnesbörd om sanningen i detta verk varje dag av vårt liv. Må vi gå framåt i rättfärdighet som Herrens ödmjuka tjänare är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk 12:23.
2. Job 32:8.
3. 1 Tim 4:6.
4. L&F 20:37.
5. Matt 12:36.
6. Carl Houghton, "Vad gör jag för fel?", *Nordstjärnan*, maj 1988, s 42–43.
7. Robert B Harbertson, "The Aaronic Priesthood: What's So Great About It", *New Era*, maj 1990, s 49.
8. Max Nolan, "J. Golden Kimball in the South", *New Era*, jul 1985, s 10.
9. Matt 5:13.
10. Se Enos 1:4.
11. Joh 4:14.
12. Alma 34:34.
13. L&F 132:47.

Trogna vår plikt mot prästadömet

PRESIDENT THOMAS S MONSON.

förste rådgivare i första presidentskapet

Det är när vi gör något — inte bara drömmar — som liv välsignas, andra vägleds och själar räddas.

För några veckor sedan under ett fastemöte i vår församling såg jag hur en liten pojke på sista raden samlade mod att bära sitt vittnesbörd. Han tvekade tre eller fyra gånger men satte sig igen. Till slut var det hans tur. Han rätade på axlarna, gick modigt längs gången till förhöjningen, steg upp för de två trappstegen som ledde till talarstolen, gick fram och satte handen på talarstolen, såg ut över de församlade, log — och sedan vände han sig om, gick ner för de två trappstegen och tillbaka längs samma gång till sin mor och far. Jag ser ut över er ikväll i detta stora konferenscenter och tänker på dem som deltar via satellit och förstår bättre

varför den lille pojken gjorde det han gjorde.

Mina bröder, jag känner mig hedrad av förmånen att få tala till er ikväll. Jag har begrundat vad jag ska säga till er. Jag kom att tänka på ett favoritskriftställe i Predikaren: "Frukta Gud och håll hans bud, [denna plikt] hör alla människor till." (Pred 12:13) Jag älskar och värdesätter det ädla ordet *plikt*.

Den legendariske generalen Robert E Lee från amerikanska inbördeskriget förkunnade: "Plikt är det mest storslagna ordet i vårt språk ... Man kan inte göra mer. Man borde aldrig vilja göra mindre." (John Bartlett, *Familiar Quotations* [1968], s 620)

Var och en av oss har plikter förbundna med det heliga prästadömet vi bär. Vare sig vi bär det aronska eller melkisedekska prästadömet så är det mycket som förväntas av oss. Herren själv sammanfattade vårt ansvar när han gav följande uppmaning i uppenbarelserna om prästadömet: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt." (L&F 107:99)

Jag hoppas av hela mitt hjärta och hela min själ att varje ung man som tar emot prästadömet ska ära detta prästadöme och vara trofast mot det förtroende som ges när prästadömet förlänas.

William J Critchlow den yngre, som var president för Ogdens södra stav och senare blev assistent till de tolvsvorum, talade för femtioett år sedan till bröderna på generalkonferensens prästadömsmöte och återgav en berättelse om tillit, vördnad och plikt. Låt mig få berätta den för er. Dess enkla budskap är lika tillämbart på oss idag som det var då.

"[Den unge] Rupert stod vid sidan om vägen och såg en ovanligt stor skara människor skynda förbi. Efter en stund såg han någon han kände. 'Vart är ni alla på väg med sådan brådska?' frågade han.

Vännen stannade till. 'Har du inte hört?', sade han.

'Jag har inte hört något', svarade Rupert.

'Du förstår', fortsatte vännen, 'kungen har tappat sin ädla smaragd. Igår var han på ett adligt bröllop och hade smaragden i en smal guldkedja runt halsen. På något sätt lossnade smaragden från kedjan. Alla letar nu, för kungen har erbjudit en belöning ... till den som hittar smaragden. Kom, vi måste skynda oss.'

'Men jag kan inte gå utan att fråga mormor', sade Rupert tveksamt.

'Då kan jag inte vänta. Jag vill hitta smaragden', svarade hans vän.

Rupert skyndade hem till stugan i utkanten av skogen för att få sin mormors tillåtelse. 'Om jag hittade den kunde vi lämna den här kojan som är så fuktig och köpa oss ett stycke mark uppe på bergssluttningen', bönföll han sin mormor.

Men hans mormor skakade på huvudet. 'Hur skulle det då gå med fåren?', frågade hon. 'De är redan rastlösa i fållan och väntar på att släppas ut på bete. Och glöm inte att ta dem till vattnet när solen står högt på himlen.'

Bedrövad tog Rupert fåren till betesmarken, och vid middagstiden ledde han dem till bäcken i skogen. Där satte han sig på en stor sten vid bäcken. 'Om jag bara hade fått

chansen att söka efter kungens smaragd', tänkte han. Han vred på huvudet och såg ner på bäckens sandiga botten. Plötsligt stirrade han ned i vattnet. Vad var det där? Det kunde inte vara sant! Han hoppade ner i vattnet och hans fingrar fick tag i något som var grönt, med en liten bit av en guldkedja som gått av. 'Kungens smaragd!', ropade han. 'Den måste ha lossnat från kedjan när kungen red i galopp på bron över bäcken. Strömmen har säkert fört den hit.'

Med strålande ögon sprang Rupert till sin mormors stuga för att berätta om sitt stora fynd. 'Välsignade pojke', sade hon, 'men du skulle aldrig ha hittat den om du inte gjort din plikt och vaktat fåren.' Och Rupert förstod att det var sant." (Conference Report, okt 1955, s 86; standardiserad styckeindelning, kapitalisering och interpunktion.)

Det vi kan lära av den här berättelsen finns i det välkända talesättet: "Att göra sin plikt det bästa är, överlåt resten åt Herren kär." (Henry Wadsworth Longfellow, "The Legend Beautiful", *The Complete Poetical Works of Longfellow* [1893], s 258)

Till er som är eller har varit president för ett kворum vill jag säga att er plikt inte upphör när er verksamhetstid går ut. Er relation till era kворummedlemmar, er plikt mot dem, fortsätter genom hela livet.

När jag var lärare i aronska prästadiömet kallades jag som president för kворumet. Med uppmaning och hjälp från en hängiven och inspirerad kворumrådgivande arbetade jag flitigt med att se till att alla de unga männen regelbundet kom till våra möten. Två av dem gav oss lite problem, men tack vare uthållighet och kärlek började de komma till mötena och delta i kворumets aktiviteter. Men tiden gick, och de lämnade församlingen för att studera och söka arbete, och båda två gled tillbaka i inaktivitet.

Under årens lopp har jag sett båda dessa kära vänner vid olika tillfällen.

När jag träffar dem lägger jag handen på deras axel och påminner dem: "Jag är fortfarande er kворumpresident och jag ger inte upp. Ni betyder så mycket för mig och jag vill att ni ska åtnjuta välsignelserna som kommer av att vara aktiv i kyrkan." De vet att jag älskar dem och att jag aldrig kommer att ge upp hoppet om dem.

De av oss som bär melkisedekska prästadiömet har hela tiden förmånen att ära vårt ämbete. Vi är fåraherdar som vakar över Israel. De hungriga fåren ser upp till oss, redo att matas med livets bröd.

För många år sedan, under Halloween, hade jag förmånen att hjälpa en person som tillfälligt gått vilse och som behövde hjälp att komma tillbaka. Jag satt i bilen på väg hem från kontoret sent på kvällen. Jag hade stannat kvar efter arbetstid eftersom det var Halloween och jag lät min fru ta hand om barnen som ringde på dörren. När jag passerade S:t Mark's Hospital i Salt Lake City mindes jag att min gode vän Max låg inlagd på just det sjukhuset. När vi blev bekanta för många år sedan upptäckte vi att vi vuxit upp i samma församling, fast inte samtidigt. När jag föddes hade

Max och hans föräldrar flyttat från församlingen.

Denna Halloweenkväll körde jag in på parkeringsplatsen och gick in i sjukhuset. När jag stannade vid informationsdisken för att få hans rumsnummer fick jag veta att när Max hade skrivits in på sjukhuset hade han inte angett sin religiösa tillhörighet som sista dagars helig, utan angett en annan kyrka.

Jag gick in i Max' rum och hälsade på honom. Jag sade att det glädde mig att vara hans vän och att jag brydde mig om honom. Jag talade om hans karriär inom bankväsendet och som orkesterledare vid sidan om. Jag upptäckte att han blivit sårad av något som andra sagt, och så hade han bestämt sig för att gå till en annan kyrka. Jag sade till honom: "Max, du bär melkisedekska prästadiömet. Jag skulle vilja ge dig en välsignelse ikväll." Han samtyckte och välsignelsen gavs. Han upplyste mig därefter om att hans hustru Bernice också var mycket sjuk och faktiskt låg i rummet bredvid. På min inbjudan hjälpte Max mig att ge henne en välsignelse. Han bad mig om hjälp. Jag gav honom den. Han smorde sin

Missionärer poserar utanför en av kyrkans byggnader i Kambodja.

hustru. Vi grät och kramades allihopa när jag beseglade smörjelsen med Max, med hans händer på sin hustrus huvud tillsammans med mina. Det är en Halloween kväll jag aldrig kommer att glömma.

När jag lämnade sjukhuset den kvällen stannade jag till vid informationsdisken och sade till receptionisten att med Max och hans hustrus tillåtelse skulle noteringen ändras till att de var medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag väntade och såg på tills den hade ändrats.

Mina vänner Max och Bernice är båda på andra sidan slöjan nu, men under de sista delen av sitt liv var de aktiva och glada och fick välsignelser som kommer av att ha ett vittnesbörd om evangeliet och att gå i kyrkan.

Bröder, vår uppgift är att nå ut till dem som av någon anledning behöver vår hjälp. Vår svårighet är inte oöverstiglig. Vi går Herrens ärenden, och därför är vi berättigade till Herrens hjälp. Men vi måste anstränga oss. Från pjäsen *Shenandoah* kommer de inspirerande orden: "Om vi inte försöker gör vi inget, och om vi inte gör något, vad gör vi då här?"

Vårt ansvar är att leva så, att när kallet kommer att ge en prästadömsvälsignelse eller hjälpa någon på något

sätt, vi då är värdiga att göra det. Vi har fått veta att vi i sanning inte kan undfly följderna av vårt personliga inflytande. Vi måste vara säkra på att vårt inflytande är positivt och upplyftande.

Är våra händer rena? Är vårt hjärta oblemfläkat? När vi ser bakåt i tiden genom historiens blad, finner vi en läxa om värdighet i den döende kung Darejaves ord. Darejaves hade, genom vederbörliga ceremonier, erkänts som kung över Egypten. Hans rival, Alexander den store, hade förklarats som Amons rättmätige son. Han var också en faraon. Alexander, som fann den besegrade Darejaves nära döden, lade händerna på hans huvud för att bota honom och befallde honom att resa sig och återta sin kungamakt. Han avslutade med att säga: "Jag svär inför dig, Darejaves, vid alla gudar, att jag gör allt detta i sanning och utan falskhet."

Darejaves svarade med en vänlig tillrättavisning: "Alexander, min gosse ... tror du att du kan röra vid himlen med dessa dina händer?" (Ur Hugh Nibley, *Abraham in Egypt* [1981], s 192.)

Plikten kan kalla oss i tysthet när vi som bär prästadömet utför de uppgifter vi får. President George Albert Smith, denne försynte men ändå

effektive ledare, kyrkans åttonde president, förklarade: "Er första plikt är att ta reda på vad Herren önskar och sedan, genom kraften och styrkan i ert heliga prästadöme, hedra er kallelse i era medarbetares närvaro på ett sådant sätt att folket gärna vill följa er." (Conference Report, Apr. 1942, s 14).

Och hur ärar man en kallelse? Helt enkelt genom att utföra det tjänande som tillhör den.

Bröder, det är när vi *gör* något — inte bara *drömmer* — som liv välsignas, andra vägleds och själar räddas. "Bli ordets görare, inte bara dess hörare, annars bedrar ni er själva", förkunnade Jakob. (Jak 1:22)

Må alla vi som samlats ikväll till detta prästadömsmöte göra en förnyad ansträngning som berättigar oss till Herrens vägledning i vårt liv. Det finns så många där ute som vädjar och ber om hjälp. Det finns många som är modfällna, som längtar efter att återvända men inte vet hur de ska gå tillväga.

Jag har alltid trott på sanningen i orden: "Guds ljuvligaste välsignelser kommer alltid genom händer som tjänar honom här på jorden." (Whitney Montgomery, "Revelation", *Best-Loved Poems of the LDS People*, sammanst av Jack M Lyon med flera [1996], s 283) Låt oss ha förberedda händer, rena händer och villiga hjärtan, så att vi kan hjälpa till att ge det som vår himmelske Fader vill att andra ska få av honom.

Jag avslutar med ett exempel från mitt eget liv. En gång hade jag en högt värderad vän som tycktes få mer av livets bekymmer och besvikelser än han stod ut med. Till sist hamnade han på sjukhuset i en obotlig sjukdom. Jag visste inte att han låg där.

Syster Monson och jag hade åkt till samma sjukhus för att besöka en annan person som var mycket sjuk. När vi gått ut från sjukhuset och var på väg till parkeringen, fick jag en bestämd känsla av att jag skulle gå

tillbaka och höra efter om min vän Hyrum fortfarande var patient där. Ett samtal med receptionisten bekräftade att Hyrum verkligen var patient där sedan många veckor tillbaka.

Vi fortsatte till hans rum, knackade på dörren och öppnade den. Vi var inte beredda på den syn som väntade oss. Knippen med ballonger fanns överallt. Väl synligt på väggen satt ett anslag där det stod "Grattis på födelsedagen, pappa". Hyrum satt i sin sjukhussäng, med familjen vid sin sida. När han såg oss sade han: "Men broder Monson, hur i all världen visste du att det är min födelsedag?" Jag log, men lämnade frågan obesvarad.

De i rummet som bar melkisedekiska prästadömet ställde sig runt denne man, som var deras far, farfar och min vän, och en prästadömsvälsignelse gavs.

Efter att ha fällt tårar, utbytt tack-samma leenden och ömt kramat om varandra, lutade jag mig över Hyrum och sade tyst: "Kom ihåg Herrens ord, för de kommer att hjälpa dig. Han lovade dig: 'Jag skall inte lämna er faderslösa, jag skall komma till er.' (Joh 14:18)"

Tiden går. Plikten håller takten med den. Plikten förbleknar eller minskar inte. Katastrofala konflikter kommer och går, men kriget om människornas själar fortgår i oförminskad omfattning. Som en stridssignal kommer Herrens ord till er, till mig och till prästadömsbärare överallt. Jag upprepar orden: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt." (L&F 107:99)

Bröder, låt oss lära oss våra plikter. Låt oss alltid vara värdiga att utföra dessa plikter och genom att göra detta följa Mästaren i hans fotspår. När han kallades till sin plikt svarade han: "Fader, ske din vilja, och äran vare din i all evighet." (Moses 4:2) Må vi göra detsamma är min ödmjuka bön, i vår Herre Jesu Kristi namn. ■

Stå upp, ni Herrens män

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Med detta prästadöme följer skyldigheten att vara värdig det.

Bröder, ni ser ut som ett prästadöme i skjortärmarna. Ni är alla klädda i vita skjortor, redo att gå till verket. Och det har blivit dags att verka.

Vilken slående anblick detta är. Detta stora konferenscenter är fyllt till sista plats och våra ord sänds ut i hela världen. Detta är förmodligen den största sammankomst som någonsin hållits för män i prästadömet. Ni kan skatta er lyckliga som är här i kväll.

Nyligen lyssnade jag på en konsert på TV med BYU:s manskör. De framförde en inspirerande sång med titeln "Rise Up, O Men of God" ("Stå upp, ni Herrens män!"). Den skrevs 1911 av William P Merrill, och jag upptäckte att det finns en version

av den i vår engelska psalmbok, fast jag kan inte minnas att jag sjungit den.

Orden är i samma anda som de gamla engelska psalmer som skrevs av Charles Wesley och andra. Texten lyder:

*Stå upp, ni Herrens män!
Till Herrens ära sjung.
Av all er kraft, er själ, er tid
nu tjäna Kungars Kung.*

*Stå upp, ni Herrens män!
att enigt ondskan sky.
Med broderskapets starka band
låt ljusets dag nu gry.*

*Stå upp, ni Herrens män!
Hans kyrka här på jord
kan utan er ej växa stark
i handling, kraft och ord.*

*Stå upp, ni Herrens män!
Sök följa Frälsaren.
Som bröder till Guds egen Son
Stå upp, ni Herrens män!
(Hymns, nr 324; tredje versen i *The Oxford American Hymnal*, utg av Carl F Pfatteicher [1930], nr 256)*

Skrifterna är mycket tydliga i sin tillämpning på var och en av oss, mina bröder. Nephi citerar till exempel Jesaja och säger: "O, att du hade givit akt på mina bud! Då skulle din frid varit såsom en ström och din

rättfärdighet såsom havets böljor.”
(1 Nephi 20:18; se också Jes 48:18.)

Lehis ord är en trumpetsignal till alla män och pojkar i prästadömet. Han talade med övertygelse när han sade: ”Vaknen upp, mina söner! Ifören eder rättfärdighetens vapenrustning! Avskaken bojorna med vilka I ären bundna och kommen fram utur dunkel och stå upp ur stoftet!” (2 Nephi 1:23)

Det finns inte en man eller pojke i denna stora församling som inte kan förbättra sig. Och det måste vi. Vi bär ju Guds prästadöme. Om vi är pojkar som har fått aronska prästadömet har vi rätt till änglabetjäning, till hjälp och vägledning, till välsignelse och beskydd. Detta är något enastående. Om vi har förlänats melkisedekska prästadömet har vi fått rikets nycklar som innebär evig fullmakt. Herren talade om detta när han lade händerna på sina lärjungars huvuden.

Med detta prästadöme följer skyldigheten att vara värdig det. Vi får

inte hänge oss åt orena tankar. Vi får inte konsumera pornografi. Vi får aldrig göra oss skyldiga till övergrepp av något slag. Vi måste höja oss över sådant. ”Stå upp, ni Herrens män!” och lämna dessa ting bakom er så blir Herren er vägledare och ert stöd.

Profeten Jesaja sade: ”Frukta inte, ty jag *är* med dig, se dig inte ängsligt om, ty jag *är* din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand.” (Jes 41:10)

En del av er unga män tycks finna nöje i att klä er slafsigt. Jag vet att det är ett känsligt ämne, men jag anser inte att det passar unga män som har ordinerats till Guds heliga prästadöme. Ibland motsvaras vår klädsel av vårt språk. Vi tillåter oss grovt språk, att missbruka Guds namn. Gud har i tydliga ordalag varnat för detta.

Jag är säker på att ni har hört den här berättelsen om president Spencer W Kimball, men jag tar mig friheten

att upprepa den. Han hade genomgått en operation i sjukhuset. En ung manlig sjuksköterska hade lagt honom på en bärvagn och rullade i väg honom. När sjuksköterskan steg in i hissen råkade han köra mot väggen och svor till och använde Herrens namn.

President Kimball, som endast var vid halvt medvetande, sade: ”Snälla du, det är min Herres namn du skymfar.”

Det blev dödstyst, sedan viskade den unge mannen ett dämpat: ”Förlåt.” (Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, utg av Edward L Kimball [1982], s 198.)

Jag riktar er uppmärksamhet på något annat som oroar mig. I uppenbarelser har Herren befallt sitt folk att skaffa sig så mycket utbildning de kan. Han har uttryckt detta mycket tydligt. Men det finns en oroväckande trend. Äldste Rolfe Kerr, chef för kyrkans utbildningsprogram, talade om för mig att i Förenta

staterna går 73 procent av alla unga kvinnor ut high school jämfört med 65 procent av de unga männen. Unga män hoppar oftare av skolan än unga kvinnor.

Cirka 61 procent av de unga männen skriver in sig vid college direkt efter high school jämfört med 72 procent av de unga kvinnorna.

År 1950 var 70 procent av dem som var inskrivna vid college män och 30 procent kvinnor. Prognoser säger att år 2010 kommer 40 procent vara män och 60 procent kvinnor.

Ända sedan 1982 har kvinnor avlagt fler kandidatexamina än män och sedan 1986 fler magisterexamina.

Det framgår tydligt av denna statistik att unga kvinnor överträffar unga män när det gäller att skaffa sig en utbildning. Så jag säger till er unga män att stå upp och skärpa er och utnyttja möjligheterna till utbildning. Vill du gifta dig med en flicka vars utbildning vida överträffar din egen? Vi talar om att inte vara "omaka par". Jag menar att detta också gäller utbildningen.

Dessutom kommer er utbildning att förbättra ert tjänande i kyrkan. En undersökning som gjordes för några år sedan visade att ju högre utbildning desto större tro och medverkan i religiös aktivitet.

Jag nämnde tidigare pornografi. Den blir lätt till ett beroende av värsta slag. Låt mig få läsa ur ett brev jag fick av ett offer för detta:

"Jag vill berätta något för dig som jag inte har kunnat berätta för någon annan. Jag är en 35-årig man. En stor del av mitt vuxna liv har jag varit beroende av pornografi. Jag skäms för att medge det ... men mitt beroende är i stort sett lika verkligt som alkoholismens eller narkomanens ...

Det huvudsakliga skälet till att jag skriver är att tala om för dig att kyrkan inte nog kan råda medlemmarna att undvika pornografi. Första gången jag kom i kontakt med pornografi var som barn. Jag antastades

av en äldre manlig kusin som använde pornografi för att väcka mitt intresse. Jag är övertygad om att roten och upphovet till mitt beroende i dag är att jag utsattes för sex och pornografi redan i unga år.

Ironiskt nog säger de som stöder porrbranschen att det handlar om yttrandefrihet. Jag har ingen frihet. Jag har förlorat min handlingsfrihet därför att jag inte har lyckats övervinna detta. Det är en snara för mig och jag tycks inte kunna ta mig ur den. *Snälla, snälla, snälla*, vädja till bröderna i kyrkan att inte bara undvika utan också avlägsna källor till pornografi i sitt liv. Förutom uppenbara saker som böcker och tidningar måste de stänga av kabel-tv i sitt hem. Jag känner många som har tillgång till dem och påstår att de kan sälla bort det dåliga, men det stämmer inte ...

Pornografi och perversioner har blivit så all dagliga att man finner dem överallt. Jag har hittat porrtidningar på väggkanten och på soptippar. Vi måste prata med våra barn och förklara för dem hur fördärliga dessa saker är och uppmuntra dem att titta bort när de träffar på dem ...

Till sist, president Hinckley, var snäll och be för mig och för andra i kyrkan som kanske är som jag att vi ska få mod och styrka att övervinna

denna fruktansvärda plåga.

Jag hoppas att du har förståelse för att jag inte skriver under med mitt namn."

Datorn är ett underbart redskap om den används rätt. Men när den används till att syssla med pornografi eller så kallade chatrum eller till något annat ändamål som leder till onda handlingar eller onda tankar, då måste man ha självdisciplin nog att stänga av den.

Herren har förkunnat: "Utrensningen orättfärdigheten ibland eder. Helgen eder inför mig." (L&F 43:11) Ingen kan ta miste på vad de orden innebär.

Vidare säger han: "Elementerna äro Guds tabernakel, ja, människan är Guds tabernakel eller tempel, och det tempel, som bliver befläckt, skall Gud förstöra." (L&F 93:35) Det finns ingen tvetydighet här. Herren har i tydliga ordalag sagt att vi måste vårda vår jordiska kropp och avstå från sådant som kan skada den.

Han har gett oss alla ett stort löfte. Han sade: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner." (L&F 112:10)

Och ytterligare: "Åt eder skall Gud genom sin helige Ande, ja, genom den Helige Andens ousägliga gåva, giva kunskap, vilken icke sedan världens begynnelse har blivit uppenbarad förrän nu." (L&F 121:26)

Vi gör alla klokt i att studera Mästarens liv och försöka efterlikna hans ord och handlingar. Vi gör alla även klokt i att studera profeten Joseph Smiths liv. Hans exempel kan lära oss alla åtskilligt om vårt eget uppträdande.

Mina bröder, jag vittnar om att dessa eviga egenskaper är sanna. Jag vittnar om att om vi gör ett allvarligt försök att förbättra oss, så kommer resultatet att synas. Gud välsigne er, var och en av er, mina kära bröder. Jag vittnar om dessa ting ödmjukt och tacksamt i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

En grundval blev lagd

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Vi kan stärka grunden för vår tro, vårt vittnesbörd om sanningen, så att vi inte snubblar, så att vi inte misslyckas.

Mina kära bröder och systrar, både inom mitt synfält och samlade runt om i världen, jag ber om er tro och era böner när jag nu utför det uppdrag och den förman det är att tala till er.

År 1959, inte långt efter det att jag började verka som president för Canadamissionen, vars huvudkontor låg i Toronto i Ontario i Canada, träffade jag N Eldon Tanner, en framstående kanadensare som bara några månader senare skulle kallas som assistent till de tolv apostlarnas kворum, sedan till de tolv apostlarnas kворum och sedan som rådgivare till fyra av kyrkans presidenter.

När jag träffade president Tanner

var han verkställande direktör för det stora företaget Trans-Canada Pipelines Ltd och president för Calgary stav. Han var känd för sin integritet i Canada. Under vårt första möte samtalade vi bland annat om de kalla kanadensiska vintrarna, där stormar rasar, temperaturen ligger långt under fryspunkten i flera veckor i följd och där iskalla vindar drar ner temperaturen ännu mer. Jag frågade president Tanner hur vägarna och motorvägarna i västra Canada kunde hålla under sådana vintrar, med mycket få eller ens några tecken på sprickor, när vägbanan i många områden där vintrarna inte var lika kalla eller svåra fick sprickor och tjälskott.

Han sade: "Det har att göra med djupet på grundskiktet. För att den ska vara stark och utan sprickor måste man lägga ner en mycket djup grund. Om grunden inte är djup nog kan inte ytan stå emot extrema väderförhållanden."

Under åren som gått har jag ofta tänkt tillbaka på vårt samtal och på president Tanners förklaring, för jag har insett att det han sade har en mäktig tillämpning på vårt liv. Enkelt sagt, om vi inte har en djup grund av tro och ett fast vittnesbörd om sanningen så kan vi få det svårt att stå emot motgångarnas kärva stormar och iskalla vindar som oundvikligen

drabbar var och en av oss.

Jordelivet är ett provotillstånd, en tid då vi måste visa att vi är värdiga att återvända till vår himmelske Faders närhet. För att vi ska kunna prövas måste vi möta utmaningar och svårigheter. De kan krossa oss, och vår själs ytskikt kan få sprickor och brytas sönder — det vill säga om vår tros grund, vårt vittnesbörd om sanningen, inte är djupt förankrad inom oss.

Vi kan bara grunda oss på andras tro och vittnesbörd en viss tid. Till sist måste vi ha en egen stark och djup grund, annars kan vi inte stå emot livets stormar, för de *kommer*. Sådana stormar kommer i olika skepnader. Vi kan ställas inför förtvivlan och sorg när ett vilsegånget barn väljer att vända sig bort från stigen som leder till evig sanning och istället färdas längs felstegens och villfarelsens hala backar. Sjukdom kan drabba oss eller någon av våra kära och föra med sig lidande och ibland död. Olyckor kan lämna tydliga och grymma spår eller leda till döden. Döden kommer till de gamla där de går med stapplande steg. Dess kallelse når dem som knappt nått mitten på livets resa, och ofta tystar den de små barnens skritt.

Det verkar ibland som om det inte finns något ljus i slutet på tunneln, inte någon gryning som skingrar nattens mörker. Vi känner oss omringade av smärta av ett brustet hjärta, av besvikelse över grusade drömmar och förtvivlan över gäckade förhoppningar. Vi instämmer i den bibliska vädjan: "Finns då ingen balsam i Gilead?" (Jer 8:22) Vi frestas att se våra personliga motgångar genom negativitetens förvridda prisma. Vi känner oss övergivna, förkrossade och ensamma.

Hur kan vi bygga en grund som är stark nog att stå emot livets olika skeden? Hur kan vi underhålla den tro och det vittnesbörd som krävs av oss, så att vi kan njuta av den glädje som de trofasta fått löfte om? Det kräver ständiga ansträngningar. De flesta av

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2006

Thomas S. Monson
förste rådgivare

Gordon B. Hinckley
president

James E. Faust
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard O. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Charles D. Miller

Merrill J. Bateman

Robert C. Oaks

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H. Amato

David S. Boxter

Shayne M. Bowen

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Condit

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Benjamin De Hoyos

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

David F. Evans

Christoffel Gelden Jr.

Walter F. González

C. Scott Gow

Bruce L. Haßen

Donald L. Hallstrom

Keith R. Hilbig

Richard G. Hinckley

Joy E. Jensen

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

W. Rolfe Kerr

Yoshitohiko Mikachi

Paul E. Koelliker

John M. Madson

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Marcus B. Nish

Dennis B. Neuwenschwander

Glenn L. Pace

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Francisco J. Vinas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Melvyn B. Arnold

Douglas L. Callister

Craig A. Cardon

Craig C. Christensen

Shirley D. Christensen

Don R. Clarke

James M. Dunn

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Dorell H. Gann

D. Rex Gerratt

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Young Ko

Gerald N. Lund

Clare W. Mask Jr.

Robert F. Oron

William W. Parnley

Wolfgang H. Paul

Wayne S. Peterson

R. Conrad Schultz

W. Douglas Shumway

Lowell M. Snow

Robert R. Stever

Paul K. Syrovovsky

William R. Walker

Robert S. Wood

H. Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
andere rådgivare

Medurs uppifrån: Medlemmar i Filippinerna, tonganska medlemmar anländer via båt för att delta i en konferenssession, ung medlem i S:t Petersburg, skor utanför ett möteshus i Kambodja.

oss har känt inspiration så starkt att våra ögon tårades och vi var fast beslutna att alltid vara trofasta. Jag har hört orden: "Om jag bara alltid kände det så här så skulle jag aldrig ha svårt att göra det jag borde." Men sådana känslor kan vara flyktiga. Inspirationen vi känner under dessa konferenssessioner kan dämpas och blekna när måndagen kommer och vi återvänder till våra dagliga rutiner i arbetet, på skolan, i hemmet och familjen. Våra tankar kan då lätt skifta från det heliga till det världsliga, från upplyftande ting till det som, om vi tillåter det, gröper ur vårt vittnesbörd, vår starka grund.

Vi kan naturligtvis inte leva i en värld där vi bara får andliga erfarenheter, men vi kan stärka grunden för vår tro, vårt vittnesbörd om sanningen, så att vi inte snubblar, så att vi inte misslyckas. Hur, kanske ni frågar, kan vi på det effektivaste sättet bygga och underhålla grunden vi behöver för att överleva andligen i den värld vi lever i?

Låt mig nämna tre riktlinjer som kan hjälpa oss i vår strävan.

För det första, stärk grunden genom bön. "Bönen är själens längtan sann, uttalad eller stum." ("Bönen är själens längtan sann", *Psalmer*, nr 86)

När vi ber, låt oss då verkligen samtala med vår Fader i himlen. Det är så lätt att våra böner blir rutinmässiga, att vi lägger liten eller ingen tanke bakom orden. När vi kommer ihåg att var och en av oss bokstavligen är en son eller dotter till Gud, är det inte svårt för oss att nalkas honom i bön. Han känner oss, han älskar oss, han har vårt bästa för ögonen. Låt oss be uppriktigt och meningsfullt, tacka för våra välsignelser och be om det vi känner att vi behöver. Låt oss lyssna efter hans svar så att vi kan känna igen dem när de kommer. När vi gör det stärker och välsignar han oss. Vi lär känna honom och vad han vill med vårt liv. När vi känner honom och litar på hans vilja så stärks vår tros grund. Om någon av oss har dröjt med att följa rådet att alltid be så finns det ingen bättre tid att börja än nu. William Cowper sade: "Satan darrar när han ser den svagaste bland heliga

på knä." (*Concise Dictionary of Religious Quotations* [1974], sammanst av William Neil, s 144)

Låt oss inte försumma våra familjeböner. De är en sådan effektiv barriär mot synden och därför en utomordentlig källa till glädje och lycka. Det gamla ordspråket gäller än: "En familj som ber ihop, håller ihop." Genom att vara ett föredöme för våra barn i att be, hjälper vi dem också att börja bygga sin egen djupa grund av tro och vittnesbörd, något som de kommer att behöva i sitt liv.

Min andra riktlinje: Må vi studera skrifterna och "tänka på dem både dag och natt" som Herren råder oss i Josuas bok. (Se Jos 1:8.)

År 2005 följde hundratusentals medlemmar president Gordon B Hinckleys uppmaning att läsa Mormons bok före årets slut. Jag tror att december 2005 satte rekord i antalet timmar som användes till att klara av utmaningen i tid. Vi välsignades när vi utförde uppgiften, vårt vittnesbörd stärktes och vår kunskap ökade. Jag vill uppmuntra oss alla att fortsätta

läsa och studera skrifterna så att vi kan förstå dem och tillämpa det vi finner i dem i vårt liv. Jag citerar poeten James Phinney Baxter fritt:

*Den som studerar och studerar men aldrig kunskap får,
är lik den som plöjer och plöjer men aldrig sår.*
("The Baxter Collection", Baxter Memorial Library, Gorham, Maine, USA)

När vi avsätter tid dagligen till att studera skrifterna stärker vi utan tvekan vår tros grund och vårt vittnesbörd om sanningen.

Låt oss tillsammans minnas den glädje Alma kände när han färdades söderut från Gideons land bort till Mantis land och mötte Mosiahs söner. Alma hade inte sett dem på länge och han överväldigades av glädje när han såg att "de fortfarande voro hans bröder i Herren, ja, de hade även vuxit starka i kunskap om sanningen, ty de voro män med sunt förstånd och de hade rannsakat skrifterna med flit, på

det de måtte få kännedom om Guds ord". (Alma 17:1–2)

Må också vi få kännedom om Guds ord och leva därefter.

Min tredje riktlinje för att bygga en stark grund av tro och vittnesbörd har med tjänande att göra.

När jag körde till kontoret en morgon åkte jag förbi en tvättinrättning med en skylt i fönstret. Det stod: "Det är serviceandan som räknas." Jag kunde inte glömma budskapet på den lilla skylten. Plötsligt insåg jag varför. Det *är* faktiskt serviceandan som räknas — i Herrens tjänst.

I Mormons bok kan vi läsa om den ädle konungen Benjamin. Med en inspirerad ledares sanna ödmjukhet berättade konung Benjamin om sin önskan att tjäna sitt folk och leda dem på rättfärdighetens stigar. Sedan sade han till dem:

"Ehuru jag sade att jag använt mina dagar i eder tjänst, vill jag dock icke yvas, ty jag har blott varit i Guds tjänst.

Se, jag säger eder detta, på det I mån lära visdom, på det I mån lära, att när I stå i edra medmänniskors

tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst." (Mosiah 2:16–17)

Detta är det slags tjänande som betyder något, det slags tjänande vi alla kallats till: Att tjäna Herren Jesus Kristus.

På er väg genom livet kommer ni att märka att ni inte är den enda resenären. Det finns andra som behöver er hjälp. Det finns fötter att stödja, händer att gripa, sinnen att uppmuntra, hjärtan att inspirera och själar att frälsa.

För tretton år sedan hade jag förmodligen get en vacker tolvårig flicka, Jami Palmer, en välsignelse. Hon hade precis fått veta att hon hade cancer och var rädd och förvirrad. Hon blev sedan opererad och genomgick smärtsam kemoterapi. Idag är hon fri från cancer och är en glad och vacker 26-åring som har utträttat mycket i sitt liv. För ett tag sedan fick jag höra att i hennes mörkaste stund, när all framtid verkade dyster, fick hon veta att hennes ben där canceren var belägen skulle kräva många operationer. Hon trodde att en länge planerad fotvandring med

hennes klass i Unga kvinnor upp till Timpanogosgrottan — grottan ligger i Wasatchbergen omkring sex mil söder om Salt Lake City — var utesluten. Jami talade om för sina vänner att de skulle behöva göra utflykten utan henne. Jag är säker på att hennes röst stockade sig och att hon var besviken. Men då svarade de andra unga kvinnorna med eftertryck: "Nej, Jami, du ska följa med oss!"

"Men jag kan inte gå", blev det ångestfyllda svaret.

"Då bär vi dig upp, Jami!" Och det gjorde de.

Idag är fotvandringen ett minne, men i verkligheten är det mycket mer. James Barrie, den skotske poeten, förkunnade: "Gud gav oss minnet för att vi skulle kunna ha junirosor i vårt livs december." (Fritt citerat, James Barrie, *Peter's Quotations: Ideas for Our Time* [1977], sammanst av Laurence J Peter, s 335) Ingen av dessa fina unga kvinnor kommer någonsin att glömma den minnesvärda dag när en kärleksfull himmelsk Fader såg ner med ett godkännande leende och var mycket nöjd.

När han ber oss tjäna i hans verk ber han oss att komma honom närmare, och då känner vi hans ande i vårt liv.

När vi bygger en fast grund i vårt liv, låt oss då var och en minnas hans dyrbara löfte:

Ej räds, jag är med dig, nu frimodig var.

Se, jag är din Gud, städs mitt bistånd du har.

Du renad skall utgå ur luttringens ugn.

Jag rensar mitt folk, var blott tacksam och lugn.

("En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38)

Må vi var och en vara värdiga denna välsignelse, är min ödmjuka bön i vår Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

Frälsningsplanen

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Vi är inte lämnade att vandra ensam genom livet, utan kunskap om den ursprungliga plan som Herren utformat för sina barn.

När jag var på ett sakramentsmöte under sommarmånaderna hade jag glädjen att få lyssna till tre studenter som var hemma från skolan under sommaren. Ett av talen intresserade mig speciellt.

Hon hade arbetat under sommarlovet på en restaurang som lastbilschaufför ofta besökte. En chaufför som körde regelbundet stannade för att äta på restaurangen samma dag varje vecka. Att han stannade så regelbundet gav möjligheter till små pratstunder. Han frågade den unga damen var hon bodde. Hon sade att hon var hemma under sommaren för att tjäna pengar så att hon kunde åka tillbaka till skolan till hösten. Hans nästa fråga var: "Vilken skola går du i?" Hon svarade stolt: "BYU-Idaho." Han ville veta mer om skolan, vilket ledde

till ett samtal om evangeliet. Det första hon gjorde var att undervisa honom om visdomsordet. Hon lyckades. Hon övertalade honom att sluta röka.

Sedan fick hon ett annat skift, och hon fick inte längre möjlighet att servera honom. Då skrev hon några rader och bifogade en av kyrkans missionärsbroschyrer om frälsningsplanen. Efter flera dagar fick hon ett kort meddelande från chauffören. Där stod bara: "Du har förändrat mitt liv." Tack vare denna unga kvinna hade han fått veta sådant som fick honom att tänka på de förändringar han behövde göra i sitt liv. Jag känner inte till alla följderna av detta korta möte mellan en servitris och en lastbilschaufför, men det är uppenbart att det påverkade hans liv.

Hon fortsatte sedan med att förklara hur lätt det är att berätta om det vackra i evangeliet. Varje dag i livets normala sysselsättningar har vi tillfälle att öppna vår mun och låta människor få veta sanningar om evangeliet som kommer att välsigna dem både här och nu och i kommande evigheter.

Många människor undrar: "Var kommer vi ifrån? Varför är vi här? Vart är vi på väg?" Vår evige Fader sände oss inte till jorden på en resa utan mål och mening. Han har gjort upp en plan för oss att följa. Han är upphovet till denna plan. Den är uttänkt för människans utveckling och slutliga frälsning och upphöjelse. Jag citerar från vägledningen för missionärer,

Predika mitt evangelium:

”Gud är Fader till vår ande. Vi är bokstavligen hans barn, och han älskar oss. Vi levde som andebarn till vår Fader i himlen innan vi föddes till denna jord. Men vi var inte lika vår himmelske Fader, inte heller kunde vi någonsin bli lika honom och åtnjuta alla de välsignelser som han åtnjuter utan erfarenheten av att leva på jorden med en fysisk kropp.

Guds hela avsikt — hans verk och härlighet — är att göra det möjligt för var och en av oss att åtnjuta alla hans välsignelser. Han har gjort upp en fullkomlig plan för att genomföra sin

avsikt. Vi förstod och accepterade den planen innan vi kom till jorden.” (2004, s 48)

Ändå fortsätter många människor i världen i dag sin kamp för att finna svaren på livets mest grundläggande frågor. Ropen ”Se, här” och ”Se, där” skallar bara högre och många, många gånger mer förvirrande. Tekniken har mångdubblat förvirringen genom att sprida dessa budskap genom etern och genom väldiga mängder kablar som nu täcker jorden. Det finns så många sätt att sända fler och fler olika budskap. Jag antar att det inte borde förvåna oss att människor är förvirrade.

För många hundra år sedan förutsade Paulus:

”Det skall komma en tid då människor inte längre skall stå ut med den sunda läran, utan efter sina egna begär skall de samla åt sig mängder av lärare, allteftersom det kliar dem i öronen.

De vägrar att lyssna till sanningen och vänder sig till myter.” (2 Tim 4:3–4)

Vi behöver inte vara förvirrade. Svaren på de djupa frågorna om livets mening har åter givits till mänskligheten till vår vägledning.

Första gången vi hörde talas om frälsningsplanen var innan vi föddes, i det som skrifterna kallar vårt första tillstånd. (Se Abraham 3:26.) Vad som hände i detta första tillstånd har vi bara dunkel insikt om, men vi vet att vi levde där som andar, barn till vår himmelske Fader, och vi tog vissa steg i vår utveckling för att bereda oss för möjligheten att hysa vår eviga ande i en jordisk kropp. Vi vet också att vår Fader höll ett stort råd för att förklara syftet med jordelivet. Vi fick möjligheten att godta eller förkasta frälsningsplanen. Den tvingades inte på oss. Själva kärnan i planen var att människan skulle få möjlighet att med Guds hjälp utarbeta sin egen frälsning på jorden. En ledare utvaldes för att undervisa oss hur vi skulle följa planen och för att återlösa oss från synd och död. Som Herren förklarade för Mose: ”Se, min älskade Son, vilken var min älskade och utvalde från begynnelsen, sade till mig: Fader, ske din vilja, och äran vare din i all evighet.” (Moses 4:2)

Jesus Kristus, vår äldre broder, blev förespråkaren för den plan som utformades av Fadern, och vi godtog planen och dess villkor. I och med detta val förtjänade vi vår rätt att komma till jorden och påbörja vårt andra tillstånd.

Gud skapade Adam och Eva i sin egen avbild, med kroppar av kött och ben och satte dem i Edens lustgård.

De fick friheten att välja att antingen vara kvar i lustgården eller äta av frukten från kunskapens träd på gott och ont och få möjlighet att uppleva dödligheten. De antog utmaningen, åt av frukten och blev på så sätt dödliga och underkastade den fysiska döden. På grund av sitt val skulle de få uppleva alla de prövningar och svårigheter som hör dödligheten till.

Det finns två syften med vårt liv i dödligheten. Det första är att vi ska kunna få erfarenheter som vi inte kunde få på något annat sätt. Det andra är att vi ska få tabernakel av kött och ben. Båda dessa avsikter är livsviktiga för människans existens. Vi blir nu prövade och testade för att se om vi är villiga att göra allt det som Herren har befallt oss att göra. Dessa bud är evangeliets principer och förordningar, och de utgör Jesu Kristi evangelium. Varje princip och förordning är i samklang med hela syftet med att vi prövas, vilket är att bereda oss att återvända till vår himmelske Fader och bli mer lika honom. Om att följa den raka och smala stigen har äldste Bruce R McConkie sagt:

”Det jag tror vi alla behöver göra är att bestämma var vi står inom varje område av våra jordiska strävanden. Då kan vi, med de övergripande och tydliga principerna som grund, fatta beslut om hur vi vill leva inom det eller det området för att lyckas i detta prövningstillstånd. Om vi gör rätta val kommer vi att uppnå evig belöning, men om vi inte gör det, då kommer vi att få en lägre och ringare plats i de riken som beretts.

Var och en i kyrkan som är på den raka och smala stigen, som strävar och kämpar och vill göra det som är rätt kommer att, även om [hon] är långt ifrån fullkomlig i detta liv och om hon lämnar detta liv medan hon är på den raka och smala stigen, uppnå evig belöning i sin Faders rike.” (*The Probationary Test of Mortality*, tal under andligt möte, religionsinstitutet vid Salt Lake-

universitetet, 10 jan 1982, s 8–9)

Allt detta har gjorts möjligt tack vare Jesus Kristus. Han är centralgestalten i Faderns eviga plan, Frälsaren som erbjöds som lösen för mänskligheten. Gud sände sin älskade Son att överbrygga Adams och Evas fall. Han kom till jorden som vår Frälsare och Återlösare. Han övervann det hinder som den fysiska döden utgjorde för oss när han gav sitt eget liv. När han dog på korset skildes hans ande från hans kropp. På den tredje dagen återförenades hans ande och hans kropp för evigt, för att aldrig mer skiljas åt.

Livet på jorden är tidsbegränsat. Det kommer en tid för oss alla när anden och kroppen skiljs åt i döden. Men tack vare Jesu Kristi uppståndelse uppstår vi alla, oavsett om vi har åstadkommit gott eller ont här i livet. Odödlighet är en gåva till vart och ett av vår himmelske Faderns jordiska barn. Döden måste ses som en port till ett nytt och bättre liv. Genom den härliga uppståndelsen kommer kropp och ande återförenas. Vi kommer att ha en fullkomlig, odödlig kropp av kött och ben som aldrig kommer att underkastas lidande och död. Men den härlighet

vi uppnår i nästa liv beror på vad vi utfört i det här livet. Endast genom försoningens gåva och vår lydnad mot evangeliet kan vi återvända och bo hos Gud igen.

Efter Frälsarens uppståndelse gick hans apostlar ut för att predika detta underbara budskap för jordens nationer. De reste vida kring för att undervisa om vår Frälsares mission. Genom en stor rörelse började kristendomen spridas i många länder. Men kyrkan gled gradvis in i ett allmänt avfall där prästadömetets ordningsföljd bröts. Myndigheten att utföra andliga förordningar fanns inte längre på jorden.

Gradvis började inspirerade män att genomföra en reformation. President Gordon B Hinckley har beskrivit det som gryningen till en ljusare dag. Han sade:

”På något sätt, under denna långa period av mörker, tändes ett ljus. Renässansen förde med sig en blomstring av bildning, konst och vetenskap. Orädda och modiga män och kvinnor steg fram och riktade blicken mot himlen i erkännande av Gud och hans gudomliga Son. Vi kallar detta reformationen.

Och sedan, efter så många släkter på jorden — och så många av dem levde i stridigheter, hat, mörker och ondska — kom återställens stor-slagna nya tid. Detta härliga evangelium inleddes när Fadern och Sonen visade sig för den unge Joseph Smith. Gryningen hade kommit för tidernas fullhets utdelning på jorden. Allt gott, vackert och gudomligt som funnits i tidigare utdelningar återställdes under denna högt anmärkningsvärda tid.” (*”En ljusets dag för världen gryr”*, *Liabona*, maj 2004, s 82–83)

Efter den första synens härliga händelse överlämnades den heliga uppteckningen Mormons bok till profeten Joseph Smith. Den blev ett nytt vittne om vår Herre och Frälsare och hans mission för jordens folk.

På så sätt ser vi i vår Faderns eviga plan att hans kärlek saknar gränser.

Den omfattar vart och ett av hans barn. Alla människor har samma ursprung och samma möjligheter att uppfylla sitt eviga slutmål.

Profeten Amulek vittnar i Mormons bok om att Kristi ord leder oss till frälsning. Han sade:

”Nu, mina bröder, önskar jag, att I kommen fram och bringen den frukt, som tillhör omvändelsen, sedan I haven mottagit så många vittnen, alldenstund de heliga skrifterna vittna om detta.

Ja, jag önskar, att I skolen komma fram och icke längre förhärda edra hjärtan, ty se, nu är tiden och dagen för eder frälsning. Om I därför viljen omvända eder och icke förhärda edra hjärtan, skall den stora återlösningsplanen ögonblickligen träda i kraft för eder.

Ty se, detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud, ja se, detta livets dag är dagen, på vilken människorna skola utföra sina arbeten.” (Alma 34:30–32)

Låt oss inte längre kastas hit och dit av varje världsligt vindkast och människors läror. (Se Ef 4:14.) Vi förkunnar för världen att himlarna är öppna och att sanningen om Guds eviga plan på nytt har tillkännagivits för människan. Vi lever i tidernas fullhets hushållning. Vi lever i en tid när vi har skrifternas vittnesbörd om den storslagna plan som Herren gett sina barn från tidernas begynnelse till den nuvarande och sista tidshushållningen. Bevisen är väl dokumenterade. Vi är inte lämnade att vandra ensamma genom livet, utan kunskap om den ursprungliga plan som Herren utformat för sina barn. Han har själv bundit sig med ett högtidligt förbund att ge oss himmelska välsignelser i enlighet med vår lydnad mot hans lag. O, kommen ihåg, kommen ihåg att dessa ord äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dessa eviga sanningar för oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Tre handdukar och en tidning för 25 cent

BISKOP RICHARD C EDGLEY

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

När vi är trogna ärlighetens och redbarhetens heliga principer är vi trogna vår tro och vi är trogna oss själva.

Inför denna enorma världsomfattande publik och med vissa reservationer vill jag bekänna något. Jag gör detta för att introducera ett ämne som jag har tänkt mycket på under lång tid. År 1955, efter mitt första år på universitetet, arbetade jag under sommaren på det nyöppnade Jackson Lake Lodge i Moran i Wyoming. Mitt transportmedel var en fjorton år gammal bil, en Hudson från 1941 som borde ha begravts tio år tidigare. En sak som utmärkte bilen var att golvet var så rostigt att om det inte varit för en bit plywood så skulle jag bokstavligen

talat ha släpat fötterna i landsvägen. Det positiva var att till skillnad från de flesta fjorton år gamla bilarna på den tiden drog den ingen olja — det gick åt massor av vatten i kylaren, men ingen olja. Jag kunde aldrig lista ut hur vattnet försvann och varför oljan hela tiden blev tunnare och tunnare och ljusare och ljusare.

Som förberedelse inför den 30 mil långa hemfärden i slutet av sommaren tog jag bilen till den enda mekanikern i Moran. Efter en snabb genomgång förklarade han att motorblocket var sprucket och att vatten hade blandat sig med oljan. Det förklarade mysteriet med vattnet och oljan. Jag undrade om jag kunde få vattnet att rinna in i bensintanken också så att jag skulle dra mindre bensen.

Nu till min bekännelse: När jag kom hem, vilket var ett underverk i sig, kom min far ut och hälsade glatt på mig. Efter en kram och några vänliga ord tittade han in i bilen och såg att tre av Jackson Lake Lodges handdukar låg i baksätet — den sortens handdukar man inte kunde köpa. Med besviken min sade han bara: ”Jag väntade mig mer av dig.” Jag hade inte tyckt att det jag gjorde var fel. För mig var dessa handdukar bara en symbol för

en hel sommars arbete på ett lyxhotell, något som jag hade "rätt till". Men genom att ta dem kände jag att jag hade mist min fars förtroende och tillit, och jag var förkrossad.

Följande veckoslut rättade jag till plywoodskivan på golvet i min bil, fyllde kylaren med vatten och började den 60 mil långa resan fram och tillbaka till Jackson Lake Lodge för att återlämna tre handdukar. Min far frågade aldrig varför jag åkte tillbaka till hotellet och jag berättade aldrig. Det behövdes helt enkelt inte. Detta var en dyr och smärtsam läxa i ärlighet som har stannat kvar hos mig hela livet.

Tråkigt nog är ärlighet och redbarhet några av de värderingar som vi saknar mest i dagens värld. Under de senaste åren har allt fler ledande affärsmän avslöjats för sin oärlighet och för andra former av dåligt uppförande. Det har resulterat i att tiotusentals lojala långtidsanställda har förlorat sitt levebröd och sina pensioner. För en del har följderna blivit att de förlorat sina hem, fått omskola sig och ändra sina planer för sitt liv. Vi läser och hör talas om ett vitt utbrett fusk i våra skolor, där elever intresserar sig mer för att få betyg och poäng än att lära och förbereda sig. Vi hör talas om elever som har fuskat sig igenom medicinska studier och nu utför komplicerade operationer på sina patienter. Åldringar och andra faller offer för svindlare, vilket ofta leder till att de förlorar sitt hem och sitt livs besparingar. Denna oärlighet och brist på redbarhet grundas alltid på penningbegär, arrogans och respektlöshet.

I Ordspråksboken står det: "Lögnaktiga läppar är en styggelse för HERREN, de som handlar rättfärdigt behagar honom." (Ords 12:22)

När Mormon talade om de omvända lamaniterna som kallades Anti-Nephi-Lehiter skrev han: "Och de bodde ibland Nephis folk och blevo även räknade ibland dem som tillhörde Guds kyrka. De utmärkte sig även för sin iver för Gud såväl som

människor, *ty de voro fullkomligt ärliga och uppriktiga i allting, och de voro ståndaktiga i tron på Kristus allt intill änden.*" (Alma 27:27, kursivering tillagd)

För omkring trettio år sedan när jag arbetade i företagsvärlden, mellanlandade jag med några affärskolleger på O'Hare-flygplatsen i Chicago i Illinois. En av dessa män hade just sålt sitt företag för åtskilliga miljoner dollar — han var med andra ord inte fattig.

När vi gick förbi en tidningsautomat lade denne person i en 25-centare i automaten, öppnade luckan till högen av tidningar inne i maskinen och började dela ut obetalda tidningar till alla oss andra. När han räckte mig

en tidning lade jag en 25-centare i automaten, och i ett försök att inte såra men ändå visa min inställning sade jag på skämt: "Jim, för 25 cent har jag råd att bibehålla min redbarhet. Kanske inte för en dollar, men för 25 cent. Nej, jag ger inte upp den för 25 cent." Ni förstår, jag kom mycket väl ihåg upplevelsen med de tre handdukarna och en rostig Hudson från 1941. Några minuter senare gick vi förbi samma tidningsautomat. Jag lade märke till att Jim lämnat vår grupp och stod och stoppade 25-centare i automaten. Jag berättar inte detta för att framställa mig själv som ett ovanligt exempel på ärlighet, utan bara för att betona läxan med de tre handdukarna

och tidningen för 25 cent.

Det kommer aldrig att finnas ärlighet i affärsvärlden, i skolorna, i hemmet eller på någon annan plats förrän det finns ärlighet i hjärtat.

Viktiga och bestående läxor går ofta att lära ut genom enkla exempel — kanske lika enkla som tre handdukar eller en tidning för 25 cent. Jag undrar hur världen skulle se ut om man i hemmet vid tidig ålder fick enkla lektioner i ärlighet, så enkla som ”älska din nästa som dig själv” (se Matt 22:39; Mark 12:31) och ”allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem”. (Se Matt 7:12; Luk 6:31.) Jag undrar om inte tusentals anställda idag skulle ha kvar sina jobb och sina pensioner om vissa ledande affärsmän tidigt hade upplevt tre handdukar och en tidning för 25 cent.

Ärlighet utgör grunden för ett sant kristligt liv. För sista dagars heliga är ärlighet ett viktigt krav för att få komma in i Herrens heliga tempel. Ärlighet ingår i de förbund som vi sluter i templet. Varje söndag när vi tar del av de heliga symbolerna för Frälsarens kött och blod förnyar vi på nytt våra grundläggande och heliga förbund — vilka omfattar ärlighet. Som sista dagars heliga har vi en helig skyldighet att inte bara undervisa om ärlighetens princip utan också att efterleva den, kanske med hjälp av så enkla exempel som tre handdukar och en tidning för 25 cent. Ärlighet bör höra till de mest grundläggande värderingarna som styr vårt dagliga liv.

När vi är trogna ärlighetens och redbarhetens heliga principer är vi trogna vår tro och vi är trogna oss själva.

Min bön är att vi som sista dagars heliga ska bli kända som några av de ärligaste människorna i världen. Och att det kan sägas om oss som det sades om Anti-Nephi-Lehiterna att vi är ”fullkomligt ärliga och uppriktiga i allting, och ... ståndaktiga i tron på Kristus allt intill änden”. (Alma 27:27) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Sen edra små

MARGARET S LIFFERTH

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

I dagens värld behöver barnen ... att var och en av oss skyddar, undervisar och älskar dem.

Under min tid i detta ämbete har jag fått en del nya vänner. Eliza kan sjunga många primärsånger. Lucas håller på att lära sig trosartiklarna på spanska. Caitlyn är blyg men nyfiken. Jag satt bredvid Martha i Primär och hon slog sin arm om min. Dessa barns ansikten åter speglar evangeliets ljus.

Vilka är barnen i ditt hem eller i ditt grannskap? Iakttä dem. Tänk på dem. Frälsaren lär oss att om vi vill komma in i Guds rike måste vi bli som barn: ”Ungedivna, milda, ödmjuka, tåliga och kärleksfulla.” (Se Mosiah 3:19.)

Men hur fulla av tro barnen än är när de kommer till oss så ställs de inför en fallen världs utmaningar. Vad krävs för att hjälpa dessa barn behålla trons ljus i sina ögon? Vi vet att inget kan ersätta en rättfärdig

familj i ett barns liv. Men i dagens värld behöver barnen inte bara hängivna föräldrar, de behöver att var och en av oss skyddar, undervisar och älskar dem.

Bröder och systrar, att skydda barn innebär att skapa en miljö som inbjuder Anden i deras liv och bekräftar den i deras hjärtan. Detta eliminerar automatiskt alla former av likgiltighet, försummelse, övergrepp, våld eller exploatering.

Sådana fördärliga förhållanden är allvarliga, men vi ska också skydda barnen från andra skadliga förhållanden som för höga eller för låga förväntningar, bortskämdhet, för många aktiviteter och självupptagenhet. Sådana ytterligheter avtrubbar ett barns förmåga att identifiera, förlita sig på och vägledas av den Helige Anden.

Som barn är de öppnare för evangeliets sanningar än när de blir vuxna, och en skyddad barndom ger oss ett gyllene tillfälle att undervisa och stärka barn så att de väljer det rätta.

Det är lätt att veta vad vi ska undervisa om. Skrifterna och våra profeter är tydliga i fråga om vad vi ska lära våra barn. Nephi sammanfattar det i följande vers: ”Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus ... på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder.” (2 Nephi 25:26)

När vi nu vet att vi ska undervisa om Kristus och hans evangelium, hur går vi tillväga? Vi följer våra profeters råd och ser till att vi har tid till familjebön, skriftstudier och familjens hemafton. Har vi hört detta råd så ofta att det verkar för enkelt? Eller är vi så upptagna att en sak till känns alltför komplicerad? Jag vittnar om att även när gudsdyrkan i familjen verkar mindre effektiv, inbjuder själva lydningen Herrens välsignelser.

Faktum är att när vi är lydiga och ett bra exempel i allt i vårt liv så är det den absolut bästa evangelielektionen ett barn kan få. Så studera, lär och tillämpa evangeliet. Vi kan inte undervisa om principer som vi inte känner till och inte efterlever. Barn märker vilka vi är och vad som finns i vårt hjärta fortare än vi tror.

Älska alltså barnen. Jag minns att jag kände mig älskad som barn, och därför var det lätt för mig att tro att Frälsaren älskade mig också. Barn

utvecklas i hem där föräldrarna förstår sitt ”helig[a] ansvar att uppföstra sina barn i kärlek och rättfärdighet”. (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49)

Men vi kan alla hjälpa till. Lägg märke till barnen omkring dig och lär dig deras namn. Sedan kan du inbjuda, lyssna, bekräfta, vägleda, bygga upp, tjäna och bära ditt vittnesbörd för dem. Din kärlek kan hjälpa ett barn att känna Frälsarens kärlek.

Vasilij är ett barn som tillbringar mycket tid ute på gatorna och stöds inte av sina föräldrar i sökandet efter sanningen. Han hittade en liten gren av kyrkan i sin stad och han kom till alla aktiviteter och möten i kyrkan. Han tog också med sig sina tre yngre bröder till kyrkan och andra vänner följde med honom till Primär. Faktum är att den största Primärföreningen i det området vid en tidpunkt bestod av dessa små pojkar som inte var medlemmar i

kyrkan. De kände sig dragna till sanningen och evangeliets ljus började synas i deras ansikten. De välkomnades, skyddades, undervisades och älskades av alla medlemmarna i denna lilla gren, bland annat ungdomar, unga vuxna, missionärer, lärare och prästadömsledare. Tänk på barnen i grannskapet eller i din primärklass. Vilka är barnen i din gren eller församling? Finns det någon som Vasilij, som behöver dig?

När jag tänker på dessa små pojkar och på andra barn som dem, så stärks mitt hopp av berättelsen om Frälsarens besök på västra halvklotet. Ni minns att före Frälsarens besök kom stormar, jordbävningar, ljungeldar, virvelvindar och tre dagars djupt mörker. (Se 3 Nephi 8.) Jag har ofta tänkt på barnen som fick uppleva dessa händelser. Och jag kan bara ana den rädsla och oro som föräldrarna måste ha känt.

Och så uppenbarar sig Frälsaren

och befäller mängden ”att hämta sina små barn”. (3 Nephi 17:11) Så ivrigt dessa föräldrar måste ha gått fram med sina barn till Frälsaren. Därefter såg de Frälsaren gråta över barnen och välsigna dem, ett efter ett, och be till Fadern för dem och nedkalla änglar till att betjäna dem. (Se 3 Nephi 17:21, 24.) Denna berättelse påminner oss om att det är Frälsaren som är den store beskyddaren, den störste läraren och den eviga källan till kärlek och helande.

När vår tids mörker omger oss är vi också befallda att gå fram med våra barn till Frälsaren, och äldste Ballard påminner oss: ”Vi är de som Gud har utvalt att omsluta vår tids barn med kärlek och trons glöd och kunskapen om vilka de är.” (”Sen edra små”, *Nordstjärnan*, okt 1994, s 40)

Bröder och systrar, som mor och primärledare vet jag att det inte är lätt att ta hand om barn. Att skydda, undervisa och älska barn kan vara mycket krävande, ofta nedslående, ibland tröttande och ibland kan vi få vänta länge på frukten av våra ansträngningar. Men just därför att det inte är lätt att föra barn till Frälsaren måste vi själva komma till honom.

När vi söker honom och hans Ande för att få hjälp så kommer vi att få se underverk. Vi inser att vårt eget hjärta undergår en förvandling och att vi också håller på att bli ”undergivna, milda, ödmjuka, tåliga, kärleksfulla och villiga att underkasta oss allt”. (Se Mosiah 3:19.) Också vårt ansikte återspeglar då evangeliets ljus. Vi börjar då förstå dessa ord som Frälsaren sade: ”Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig.” (Matt 18:5)

Jag älskar Frälsaren och vittnar om hans återlösande kraft för mig och dig och för våra barn, i Jesu Kristi namn, amen. ■

”Den stora underbara kärlek”

ÄLDSTE ANTHONY D PERKINS

i de sjuttios kvorum

Barnets tro på vår himmelske Faders och Jesu Kristi fullkomliga kärlek ”sönderbugger” de snaror Satan lagt ut — otillräcklighet, ofullkomlighet och skuld känsla.

Barn förkunnar med ren tro: ”Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.”¹ Men ibland känner ungdomar och vuxna inte den kraft som finns i detta enkla tillkännagivande.

Satan är ”all rättfärdighets fiende”.² Följaktligen sår han tvivel i fråga om Gudomens väsen och vårt förhållande till den. Jesus Kristus profeterade att i de sista dagarna skulle även de utvalda bedras.³ Begrunda följande tre exempel på hur Lucifer ”sätte[r] ut fällor och snaror för att fånga Guds heliga”.⁴

Den falska otillräcklighetens

snara. En trofast ung person känner sig oförmögen att motsvara andras förväntningar. Hemma och i skolan får hon sällan beröm men ofta kritik. Media säger åt henne att hon inte är vacker nog eller intelligent nog. Denna rättfärdiga syster frågar sig varje dag om hon förtjänar vår himmelske Faders kärlek, Frälsarens försöningsoffer och Andens ständiga vägledning.

Den överdrivna ofullkomlighetens

snara. En duktig missionär känner sig ur stånd att motsvara Guds förväntningar. För sin inre syn ser denne värdige äldste en sträng himmelsk Fader som är förpliktad till oåterkallelig rättvisa, en Frälsare som förmår rena andras synder men inte äldstens, och en Helig Ande som är ovillig att ledsaga en ofullkomlig person.

Den onödiga skuld känslans snara.

En medelålders kvinna är en hängiven mor, en kärleksfull vän, en trofast tjänare i kyrkan och flitig i templet. Men i sitt hjärta kan denna syster inte förlåta sig själv för synder hon begick för många år sedan och som hon har omvänt sig från och helt och hållet klarat upp med prästadömsledare. Hon tvivlar på att hennes liv någonsin kan bli godtagbart i Herrens ögon och

har förlorat hoppet om evigt liv hos vår himmelske Fader.

Om du har liknande tankar och känslor som dessa goda heliga uppmänar jag dig att bli som ett litet barn och på nytt erfara ”den stora underbara kärlek som tillkännagavs av Fadern och Sonen genom Återlösarens ankomst till världen”.⁵ Barnets tro på vår himmelske Faders och Jesu Kristi fullkomliga kärlek ”sönderhugger”⁶ de snaror Satan lagt ut — otillräcklighet, ofullkomlighet och skuldkänsla.

I Ordspråksboken står det: ”Som han tänker i sitt hjärta, sådan är han.”⁷ Låt mig förutom regelbunden bön, skriftstudier, kyrko- och tempelbesök föreslå fem förändringar i tanke och hjärta så att du mer fullständigt kan känna Guds ömma kärlek.

För det första, inse att du är ett dyrbart barn till en kärleksfull Fader i himlen. Våra barn sjunger förtroendefullt: ”Jag är Guds lilla barn, och han har satt mig här.”⁸ Små barn känner och vet det som du kanske har glömt. Du är en älskad son eller dotter till en himmelsk Fader, skapad ”till [hans] avbild”⁹ och har oändligt stort värde — så stort att Jesus Kristus gav sitt liv för dig.

Gud Fadern är barmhärtig och hyser oändlig kärlek till dig trots dina

fel. Endast Satans röst kan få dig att känna dig värdelös. Däremot får den Helige Anden dig att känna ”sorg efter Guds vilja”,¹⁰ vilket leder till omvändelse på ett sätt som fyller dig med hopp om positiv förändring.

När du känner dig värdelös, ”kom ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon”.¹¹ Låt bli att gång på gång tänka eller säga negativa saker om dig själv — det är stor skillnad mellan att ödmjuka sig och att förödmjuka sig. Ta reda på vilka dina unika talanger är och använd dem, i stället för att älta dina svagheter.

För det andra, lägg dina bördor på Jesus Kristus. När du överväldigas av förväntningar och svårigheter, kämpa då inte på egen hand. Gör som små barn gör och fall på knä i bön.

Jesus Kristus befäller oss: ”Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke.”¹² Tvivel, fruktan och oro tyder på att vi har lagt livets alla bördor och farhågor på oss själva. När du plågas av tanken att du är otillräcklig, säg då med tillförsikt: ”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.”¹³ För när du ”med glädje [gör] allt det som står i [din] makt”¹⁴ kan du vara säker på att Herren gör resten och att allt ordnar sig.

Frälsaren lovade: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga

bördor, så skall jag ge er vila.”¹⁵ När du ”kasta[r] din börda på HERREN”¹⁶ känner du Andens frid.¹⁷

För det tredje, förlåt dig själv dina synder och brister. Vår himmelske Fader förväntar sig inte att du blir helt och hållet fullkomlig i detta liv. Han visste att hans barn skulle göra misstag när de här i jordelivet lär sig av egna erfarenheter. Men ”så älskade Gud världen”¹⁸ att det i hans lycksalighetsplan skulle finnas en barmhärtig Frälsare.

Jesus sade: ”Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av eder fordras det, att I skolen förlåta alla människor.”¹⁹ Börja med dig själv och förlåt också andra. Om Gud inte kommer ihåg de synder vi har omvänt oss från,²⁰ varför ska då vi göra det? Undvik att slösa bort tid och energi med att återuppleva det som varit.

För att kunna förlåta dig själv och andra måste du lita på Jesu Kristi försoning. Profeten Zenock bad: ”Du, o Herre, är vred på detta folk, emedan de icke vilja förstå din barmhärtighet, som du visat dem för din Sons skull.”²¹ Vår himmelske Fader bedrövas när vi försöker inskränka kraften i hans Sons försoningsoffer. Om du visar tro på Jesus Kristus kan din skuld bli ”utstruken”.²² Om du fortfarande känner dig skyldig efter att ha

omvänt dig uppriktigt, tro då på dina prästadömsledare när de förklarar dig värdig.²³

För det fjärde, bevara hoppet om evigt liv. Om du tror att tidigare synder, karaktärsfel och felaktiga beslut hindrar dig från att få alla Guds välsignelser, tänk då på Alma den äldres upplevelse. När han berättade att han i yngre år hade varit en omoralisk präst i tjänst hos den ogudaktige kung Noah, medgav Alma: "Även jag själv blev fångad i en snara och gjorde mycket som var avskyvärt i Herrens åsyn och som förorsakade mig bitter ånger."²⁴ Likväl var Almas omvändelse så fullständig och Kristi försoning så oändlig att Alma blev profet och fick löfte om evigt liv.²⁵ När du gör ditt bästa för att lyda och omvända dig kan också du genom Jesu Kristi nåd och försoning få en plats i det celesti-ala riket.²⁶

För det femte, finn glädje varje dag. En av källorna till glädje är tjänande, för när du är upptagen med att hjälpa andra har du mindre möjlighet att våndas över dina egna brister. Som Frälsaren så vist sade: "Ty den som vill rädda sitt liv skall mista det,

men den som mister sitt liv för min och för evangeliets skull, han skall rädda det."²⁷

Du får större glädje i livet om du utrotar den vuxnes pessimism och ersätter den med barnets optimism. Optimism är en dygd som gör det möjligt för oss att se Guds kärleksfulla hand i varje del av vårt liv. En favoritpsalm råder oss: "Räkna då Guds gåvor ... se, vad Gud dig givit."²⁸

Jag vittnar om vår himmelske Fader, som i stor och förunderlig kärlek räcker ut handen till vart och ett av sina barn. Jag bär vittnesbörd om Jesus Kristus som är "mäktig att frälsa"²⁹ oss från våra brister, ofullkomligheter och synder. Jag bär vittnesbörd om den Helige Anden, som ledsagar den ofullkomliga men ångersfulla själen. Alla ni trofasta och värdiga heliga som kämpar med djävulens nutida snaror:³⁰ "Gud give att edra bördor måtte bliva lättade genom glädjen i hans son."³¹ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Trosart 1:1.
2. Alma 34:23; se även Apg 13:10; Mosiah 4:14; Moroni 9:6.

3. Se Matt 24:24; se även JS skrifter 1:22, 37.
4. Alma 10:17.
5. L&F 138:3.
6. Helaman 3:29.
7. Ords 23:7 (enl King James Version).
8. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
9. 1 Mos 1:27; se även Alma 22:12; Ether 3:15–16; L&F 20:17–18; Moses 6:8–10; Abraham 4:26–27.
10. 2 Kor 7:10.
11. L&F 18:10.
12. L&F 6:36; se även Jes 41:10; Matt 10:31; Luk 8:50; L&F 50:41; 122:9.
13. Fil 4:13; se även 2 Kor 12:7–10; Hebr 11:33–34; 1 Nephi 7:12; 17:3; MBJakob 4:7; Alma 26:12; Ether 12:27.
14. L&F 123:17.
15. Matt 11:28.
16. Ps 55:23.
17. Se Gal 5:22; se även L&F 19:23.
18. Joh 3:16.
19. L&F 64:10.
20. Se L&F 58:42; se även Ps 25:7; Jes 43:25; Jer 31:34; Hebr 8:12; 10:17; Alma 36:19.
21. Alma 33:16.
22. Se Enos 1:3–8; se även Alma 24:10; 36:16–19.
23. Se Marvin J Ashton, "Om att vara värdig", *Nordstjärnan*, jul 1989, s 18–20.
24. Mosiah 23:9.
25. Se Mosiah 26:20.
26. Se Tit 3:7; 1 Pet 5:10; 2 Nephi 2:6–8; 10:24–25; 25:23; Enos 1:27; Moroni 7:41; L&F 138:14.
27. Mark 8:35; se även Alma 36:24–25.
28. "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167.
29. 2 Nephi 31:19; se även Jes 63:1; Alma 7:14; 34:18; L&F 133:47.
30. Se 2 Tim 2:26.
31. Alma 33:23.

Insamlingen av det skingrade Israel

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Vi samlar in Herrens utvalda på båda sidor om slöjan.

Mina älskade bröder och systrar, tack för er tro, er hängivenhet och er kärlek. Vi delar ett enormt ansvar att vara den Herren vill att vi ska vara och göra det han vill att vi ska göra. Vi är en del av en stor rörelse — insamlingen av det skingrade Israel. Jag talar om denna lära idag på grund av dess unika betydelse i Guds eviga plan.

Abrahams förbund

I forna dagar välsignade Herren fader Abraham med löftet att han skulle göra hans avkomma till ett stort folk.¹ Det hänvisas genomgående till detta förbund i skrifterna. I förbundet ingick löfena att Guds Son skulle födas genom Abrahams

släktlinje, att de skulle ärva särskilda landområden, att världens nationer och slakten skulle välsignas genom hans efterkommande och mer därtill.² En del av detta förbund har redan uppfyllts, men Mormons bok lär att Abrahams förbund endast kommer att uppfyllas i dessa sista dagar!³ Den betonar också att vi är en del av Herrens förbundsfolk.⁴ Det är vår förmån att personligen delta i uppfyllelsen av dessa löften. Vilken härlig tid att leva i!

Israel förskingrades

Som Abrahams efterkommande hade det forna Israel tillgång till prästadörets myndighet och evangeliets välsignelser, men folket gjorde till slut uppror. De dödade profeterna och straffades av Herren. Tio stammar fördes iväg i fångenskap till Assyrien. Där tappar världens uppteckningar bort dem. (Herren har naturligtvis inte ”tappat bort” de tio stammarna.) Två stammar fanns kvar under en kort tid, men på grund av deras upproriskhet fördes de bort i fångenskap till Babylon.⁵ När de återvände gynnades de av Herren, men inte heller då hedrade de honom. De förkastade och smådade honom. En kärleksfull men sorgsen Fader sade: ”Er skall jag sprida ut bland hednafolken”,⁶ och det gjorde han — bland alla nationer.

Israel ska insamlas

Guds löfte att samla det skingrade Israel var lika tydligt.⁷ Jesaja såg till exempel att Herren i de sista dagarna skulle sända ”snabba sändebud” till folket som skingrats och gisslats.⁸

Löftet om insamlingen, som löper som en tråd genom skrifterna, kommer att uppfyllas lika säkert som att profetierna om Israels förskingring uppfylldes.⁹

Jesu Kristi Kyrka i tidens mitt och avfallet

Före korsfästelsen etablerade Herren Jesus Kristus sin kyrka. Den hade apostlar, profeter, sjuttio, lärare och så vidare.¹⁰ Och Mästaren sände sina lärjungar ut i världen för att predika hans evangelium.¹¹

Efter en tid drabbades kyrkan som Herren upprättat av andligt förfall. Hans lära ändrades, hans förordningar ändrades. Det stora avfallet kom så som Paulus förutsagt, och han visste att Herren inte kunde komma tillbaka förrän avfallet hade skett.¹²

Detta stora avfall följde samma mönster som avslutade alla tidigare tidshushållningar. Den första var på Adams tid. Sedan kom Enoks, Noas, Abrahams, Moses tidshushållning och andra tidshushållningar. Varje profet fick i gudomligt uppdrag att undervisa om Herren Jesu Kristi gudomlighet och lära. I varje tidsålder var denna undervisning avsedd att hjälpa folket. Men deras olydnad resulterade i avfall. Därför begränsades alla tidigare tidshushållningar med avseende på tid och plats. De begränsades i tid eftersom de alla resulterade i avfall. De begränsades i plats till en relativt liten del av planeten Jorden.

Alltings återställelse

En fullständig återställelse var därför nödvändig. Gud Fadern och Jesus Kristus kallade profeten Joseph Smith till profet för denna tidshushållning. All gudomlig makt som givits under

Medlemmar och missionärer vid deras möteshus i Nassau på Bahamas.

tidigare tidshushållningar skulle återställas genom honom.¹³ Denna tidernas fullhets hushållning skulle inte begränsas i tid eller plats. Den skulle inte resultera i avfall och den skulle fylla hela världen.¹⁴

Israels insamling — en nödvändig del av alltings återställelse

Enligt Petrus och Paulus profetior skulle *allt* återställas under denna tidshushållning. Som en del av denna återställelse, måste därför den sedan länge väntade insamlingen av det skingrade Israel ske.¹⁵ Det är en nödvändig upptakt till Herrens andra ankomst.¹⁶

Läran om insamlingen är en av de viktiga lärorna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Herren har förkunnat: "Jag giver eder ett tecken ... jag skall insamla mitt folk, o Israels hus, från dess långa förskingring och åter upprätta mitt Sion ibland dem."¹⁷ Mormons boks framkomst är ett tecken till hela världen på att Herren har börjat insamla Israel och uppfylla förbunden han ingick med Abraham, Isak och Jakob.¹⁸ Vi inte bara undervisar om denna lära, vi deltar också i dess uppfyllande. Vi gör detta när vi samlar in Herrens utvalda på båda sidor om slöjan.

Mormons bok är grundläggande för detta verk. Den förkunnar läran om insamlingen.¹⁹ Den gör att

människor lär sig om Jesus Kristus, tror på hans evangelium och går med i hans kyrka. Faktum är att om vi inte hade Mormons bok så skulle den utlovade insamlingen av Israel inte ske.²⁰

Vi hedrar namnet *Abraham* och inser hur viktigt det är. Det nämns i fler verser i återställens skrifter än i alla verser i Bibeln.²¹ Det finns en länk mellan Abraham och alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.²² Herren stadfäste Abrahams förbund på nytt i vår tid genom profeten Joseph Smith.²³ I templet får vi våra största välsignelser som Abrahams, Isaks och Jakobs efterkommande.²⁴

Tidernas fullhets hushållning

Denna tidernas fullhets hushållning förutsågs av Gud som en tid av insamling, både i himlen och på jorden. Petrus visste att det efter en tid av avfall skulle komma en återställelse. Han, som varit med Herren på förklaringsberget, förkunnade:

"Ångra er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade och tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte ...

Honom måste himlen ta emot tills de tider kommer då allt det blir återupprättat, som Gud har förkunnat genom sina heliga profeters mun från urminnes tid."²⁵

I senare tid sändes apostlarna Petrus, Jakob och Johannes av Herren med "[hans] rikes nycklar och mitt evangeliums hushållning för de sista dagarna och för tidernas fullbordan", då han skulle "samla allting, både i himmelen och på jorden, till ett".²⁶

År 1830 fick profeten Joseph Smith veta att det fanns en himmelsk budbärare vid namn Elias som hade "nycklarna till alltings återupprättelse".²⁷

Sex år senare invigdes templet i Kirtland. När Herren hade mottagit detta heliga hus kom himmelska budbärare med prästadömsnycklar. Mose visade sig²⁸ "och överlämnade ... nycklarna till att samla Israel från jordens fyra väderstreck och till att föra de tio stammarna från nordanland.

Därefter uppenbarade Elias sig och överlämnade Abrahams evangeliums hushållning, sägande, att i oss och vår säd skulle alla släkten efter oss bliva välsignade."²⁹

"Se, tiden är kommen, om vilken Malaki talade, vittnande att han [Elias] skulle sändas, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kom för att vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna på det att icke hela jorden skulle hemsökas med förbannelse."³⁰

Detta skedde den 3 april 1836,³¹ och således uppfylldes Malakis profetia.³² Denna hushållnings heliga nycklar återställdes.³³

Insamlingen av själar på andra sidan slöjan

Barmhärtigt nog gäller inbjudan att "komma till Kristus"³⁴ också dem som dött utan kunskap om evangeliet.³⁵ En del av deras förberedelse kräver andras arbete här på jorden. Vi samlar antavleblad, fyller i familjeblad och utför ställföreträdande tempelarbete för att samla personer till Herren och till deras familjer.³⁶

Att delta i insamlingen: En förpliktelse genom förbundet

Här på jorden är missionsarbetet outhärligt för Israels insamling.

Evangeliet skulle först tas till "de förlorade fåren av Israels hus".³⁷ Därför har Herrens tjänare gått ut för att förkunna återställelsen. Våra missionärer har i många länder sökt efter dem som tillhör det skingrade Israel, de har sökt efter dem "i alla bergsskrevor", de har fiskat upp dem som i forna dagar.³⁸

Valet att komma till Kristus är inte beroende av var vi är, utan av vår personliga hängivenhet. Människor kan "få kunskap om Herren"³⁹ utan att lämna sitt hemland. Det är sant att medlemskap i kyrkans tidiga dagar ofta även innebar emigration. Men idag sker insamlingen i varje nation. Herren har förordnat att Sion⁴⁰ ska upprättas i alla nationer där han låtit sina heliga födas. Skrifterna förutsäger att människorna "skola bli samlade till sina arveländer och bli bosatta i alla sina förlovade länder".⁴¹ "Varje nation är samlingsplatsen för sitt eget folk."⁴² Insamlingsplatsen för de brasilianska heliga är i Brasilien, insamlingsplatsen för de nigerianska heliga är i Nigeria, insamlingsplatsen för de koreanska heliga är i Korea och så vidare. Sion är "de renhjärtade".⁴³ Sion finns där det finns rättfärdiga medlemmar. Tryckt material, kommunikation och församlingar finns i dag i sådan omfattning att nästan alla medlemmar har tillgång till evangeliets lära, nycklar, förordningar och välsignelser, oavsett plats.

Andlig trygghet beror alltid på *hur* man lever, inte *var* man bor. Medlemmar i alla länder har samma rättighet till Herrens välsignelser.

Detta är den allsmäktige Gudens verk och det är sant. Han lever. Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka, återställd för att nå sitt gudomliga slutmål, inklusive den utlovade insamlingen av Israel. President Gordon B Hinckley är Guds profet idag. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Mos 12:1–2; L&F 132:29–32; Abraham 2:6–11.
2. Se 1 Mos 26:1–4, 24, 28; 35:9–13; 48:3–4; Joh 8:33, 39; Apg 3:25; 1 Nephi 17:40; 2 Nephi 29:14; MBJakob 5; Ether 13:7–8; L&F 52:2.
3. Se till exempel 1 Nephi 15:12–18.
4. Se 1 Nephi 14:14; 15:14; 2 Nephi 30:2; Mosiah 24:13; 3 Nephi 29:3; Mormon 8:15; L&F 133:26–34.
5. Levis stam var präster bland folket och räknades inte som en av de tolv stammarna. Stammen fick inte heller någon arvedel. Josefs två söner, Manasse och Efraim, fick landområden i arv. De räknades bland

- stammarna i sin far Josefs ställe. På så sätt fanns det fortfarande tolv stammar.
6. 3 Mos 26:33; se även Jer 9:16.
  7. Se 1 Mos 22:16–18; 3 Nephi 20–22; Abraham 2:10–11.
  8. Jes 18:2, 7.
  9. Se 3 Mos 26:44; 5 Mos 4:27–31; 28; 29; 30:2–5; Neh 1:9; Jes 11:11–12; Jer 31:7–8, 10–12; Hes 37:21–22; Amos 9:14–15; Matt 24:31; Jakob 6:2; se även Russell M Nelson, "Uttåget upprepas", *Liabona*, apr 2002, s 30–39.
  10. Se Luk 10:1, 17; Ef 4:11; Trosart 1:6.
  11. Se Matt 28:19–20; Mark 16:15.
  12. Se 2 Tess 2:3.
  13. Se L&F 128:18; 132:45.

14. Se Jes 27:6.
15. Se 1 Nephi 15:18; se även titelbladet till Mormons bok, andra stycket.
16. Se L&F 133:17.
17. 3 Nephi 21:1.
18. Se 1 Mos 12:2–3; 26:3–4; 35:11–12; 3 Nephi 21; 29.
19. Förskingringen och insamlingen av Israels hus är bland det första som lärs ut i Mormons bok: "Och sedan Israels hus hade skingrats, skulle det åter samlas ... olivträdets naturliga grenar, eller återstoden av Israels hus, [skulle] bliva inympade, eller få kunskap om den sanne Messias, deras Herre och Återlösare." (1 Nephi 10:14)
20. Se Bruce R McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), s 554.
21. Abraham nämns i 506 verser i skrifterna, 216 i Bibeln och 290 i återställsens skrifter.
22. Förbundet kan också ingås genom adoption. (Se Matt 3:9; Luk 3:8; Gal 3:26–29; 4:5–7; Abraham 2:9–10.)
23. Se L&F 124:58; 132:31–32.
24. Se L&F 84:33–40; 132:19; Abraham 2:11.
25. Apg 3:19–20, 21.
26. L&F 27:13. Paulus profeterade också om vår tid, om "den plan som skulle genomföras när tiden var fullbordad: att i Kristus sammanfatta allt i himlen och på jorden". (Ef 1:10)
27. L&F 27:6.
28. Det känns rätt att Mose, som först ledde Guds barn till deras arveland, skulle bli den som överlämnade nycklarna till Israels insamling till den återställda kyrkan. Mose hade visat sig för Petrus, Jakob och Johannes på förklaringsberget och gett dem samma prästadömsnycklar på deras tid. Under en kyrkans konferens i april 1840 utsågs Orson Hyde av Joseph Smith till att resa till Jerusalem och där inviga landet för judarnas och det skingrade Israels återkomst.⁴⁴ Söndagen den 24 oktober 1841 knäböjde äldste Hyde på Oljeberget och invigde landet för judarnas och Israels insamling till sitt forna arveland.
29. L&F 110:11–12.
30. L&F 110:14–15.
31. Det är intressant att Mose, Elias och Elia kom på påskdagen, i början av judarnas påskhögtid.
32. Se Mal 4:5–6.
33. Se L&F 110:16.
34. Jakob 1:7; Omni 1:26; Moroni 10:30, 32; L&F 20:59.
35. Se L&F 137:6–8.
36. Se 1 Kor 15:29; 1 Pet 4:6.
37. Matt 10:6; 15:24.
38. Se Jer 16:16.
39. 3 Nephi 20:13.
40. Se L&F 6:6; 11:6; 12:6; 14:6.
41. 2 Nephi 9:2.
42. Bruce R McConkie, Conference Report, områdeskonferens för Mexico City i Mexico 1972, s 45.
43. L&F 97:21.
44. Se 2 Nephi 9:2; 10:7–9; 25:16–17, 20; 3 Nephi 21:22–28; L&F 29:7–8.

Tro till att förflytta berg

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Större tro är det som behövs allra mest. Utan den skulle verket stagnera. Med den kan ingen hejda dess framgång.

Mina bröder och systrar, får jag först ta upp en personlig sak. Kyrkans president tillhör hela kyrkan. Hans liv är inte hans eget. Hans uppdrag är att tjäna.

Som ni alla vet är jag till åren kommen. Jag fyllde 96 år i juni. Jag har från flera håll fått höra att det spekuleras en hel del om min hälsa. Jag vill klargöra en del. Om jag lever några månader till så blir jag den äldsta president kyrkan haft. Jag säger inte detta för att skryta utan för att uttrycka min tacksamhet. I januari i år genomgick jag en allvarlig operation. Det var en otrevlig upplevelse, särskilt för en som aldrig legat på sjukhus förut. Därefter uppstod

frågan om jag skulle underkasta mig ytterligare behandling. Jag valde att göra det. Mina läkare har kallat resultatet mirakulöst. Jag vet att det positiva resultatet beror på era många böner för min skull. Jag är er djupt tacksam.

Herren har låtit mig leva vidare, jag vet inte hur länge. Men hur länge det än blir, ska jag fortsätta ge mitt bästa i det uppdrag jag fått. Det är ingen lätt sak att presidera över denna stora och komplexa kyrka. Inget undgår första presidentskapets uppmärksamhet. Inget större beslut tas, inga utgifter betalas utan deras godkännande. Ansvar och pressen är stora.

Men vi ska fortsätta så länge Herren önskar. Som jag sade i april är vi alla i Herrens hand. Jag känner mig frisk, min hälsa är hygglig. Men när det blir dags för en efterträdare blir övergången smidig och enligt hans vilja vilkens kyrka detta är. Alltså går vi framåt i tro — och tro är det ämne jag vill tala om denna morgon.

Ända från början har denna kyrka gått framåt i tro. Tron var profeten Josephs styrka.

Jag är tacksam för den tro som förde honom till lunden för att be. Jag är tacksam för att han i tro översatte och gav ut Mormons bok. Jag är tacksam att han gick till Herren i en bön

som besvarades med förlänandet av aronska och melkisedekska prästadömet. Jag är tacksam att han i tro organiserade kyrkan och lade ut dess kurs. Jag tackar honom för hans livs gåva, för det vittnesbörd det är om detta verks äkthet.

Tro var också den kraft som motiverade Brigham Young. Jag tänker ofta på den oerhörda tro som han utövade då han förde ett stort antal människor till Saltsjödalen för att slå sig ner här. Han visste inte mycket om området. Han hade aldrig sett det, utom i en syn. Jag förmodar att han studerade de få uppgifter som fanns att tillgå, men han visste nästan ingenting om jordmån, vattentillgång eller klimat. Men när han såg dalen sade han utan att tveka: "Detta är rätt plats. Kör vidare." (B H Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 3:224)

Och likadant har det varit med alla kyrkans presidenter. Trots oerhört motstånd har de gått framåt i tro. Om det var gräshoppor som förstörde deras gröda. Om det var torka eller sen frost. Om det var förföljelser från den överstatliga regeringen. Eller på senare tid: Om det uppstått trängande behov av humanitär hjälp till offren för en tsunami eller jordbävningar eller översvämningar på olika platser, så har det varit samma sak. Förrådshyllorna har tömts. Bidrag på miljontals dollar har sänts till behövande, oavsett religion — allt i tro.

Det här är ett viktigt jubileumsår i kyrkans historia, som ni alla vet. Det är 150 år sedan Willies och Martins handkärrekompanier anlände tillsammans med Hunts och Hodgetts vagnkompanier.

Mycket har skrivits om detta, och jag behöver inte gå in på detaljer. Ni känner alla till berättelsen. Nog sagt: De som gav sig ut på den långa resan från Brittiska öarna till stora Saltsjödalen påbörjade sin färd i tro. De hade föga eller ingen vetskap om

vad de gav sig in på. Men de gick framåt. De påbörjade sin resa med stora förväntningar. Förväntningarna sänktes gradvis under färden västerut. Då de påbörjade den tröttande färden utefter Plattefloden och sedan upplängs Sweetwaterdalen utkrävde dödens kalla hand sin fruktansvärda tribut. Maten ransonerades, oxarna dog, vagnar gick sönder, de hade otillräckligt med filtar och kläder. Stormar rasade. De sökte skydd, men fann inget. Stormarna yrde runt omkring dem. De bokstavligen dog av svält.

Tjogtals dog och begravdes i den frusna marken.

Lyckligtvis passerade Franklin D Richards förbi på sin väg från England. Han färdades i en lätt vagn, dragen av hästar, och kunde färdas mycket snabba. Han kom in i den här dalen. Det var vid just den här tiden på året. Man höll generalkonferens. När Brigham Young fick nyheten ställde han sig omedelbart inför de församlade och sade:

"Jag ska nu ge ämne och text till de äldster som ska tala idag och under

konferensen, nämligen detta: Idag, den 5 oktober 1856, befinner sig många av våra bröder och systrar på slätten med handkärror. Många av dem är troligen över hundra mil från denna plats och de måste föras hit, vi måste skicka hjälp till dem. Ämnet lyder: 'Få hit dem!' Jag vill att bröderna som talar ska förstå att deras text är folket på slätten och ämnet för vår församling är att sända hjälp till dem och föra dem hit innan vintern kommer ...

Jag skall vända mig till er biskopar idag. Jag skall inte vänta till i morgon, eller till nästa dag, med att få 60 bra åsnespann och 12 till 15 vagnar. Jag vill inte sända oxar, jag vill ha bra hästar och mulåsnor. De finns i territoriet, och vi måste ha dem. Likaså tolv ton mjöl och fyrtio goda kuskar ... 60 till 65 par bra mulåsnor eller hästar med seldon ...

Jag säger er allesammans", sade han, "att er tro, religion och religiösa bekännelse aldrig kommer att frälsa en enda av er in i Guds celestiala rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om.

Ge er av och hämta hem dessa människor som är därute på slätten och utför noga det vi kallar det timliga, eller era timliga plikter. Om inte är er tro förgäves, de predikningar ni hört är förgäves och ni nedsjunker till helvetet, om ni inte gör som vi säger åt er." (*Deseret News*, 15 okt 1856, s 252)

Omedelbart erbjöds hästar, mulåsnor och starka vagnar. Rikligt med mjöl kom in. Varma kläder och sängkläder samlades snabbt in. Inom en dag eller två var de lastade vagnarna på väg österut genom snön.

När räddarna nådde de nödställda heliga var de som änglar från himlen. Människor grät av tacksamhet. Handkärrefolket fördes över till vagnar så att de kunde komma till Saltsjödalen snabbare.

Omkring tvåhundra dog, men ett tusen räddades.

Bland dem som befann sig i förfärliga omständigheter på slätten var min hustrus farmors mor. Hon reste med Hunts vagnkompani.

I dag kan man från min hustrus gravplats på kyrkogården i Salt Lake

City se ner på hennes farmors mors, Mary Penfold Gobles, grav. Hon dog i sin dotters armar när hon kom in i Saltsjödalen den 11 december 1856 och begravdes dagen därpå. Hon hade förlorat tre av sina barn under den långa resan. En överlevande dotter hade fått fötterna kraftigt förfrusna.

Vilken berättelse! Den är fylld av lidande, hunger, kyla och död. Där berättas om iskalla floder att vada över, om vinande snöstormar, om den långa, mödosamma klättringen upp för Rocky Ridge. När detta jubileumsår är över kanske den blir nästan bortglömd. Men jag hoppas att den ska berättas om och om igen och påminna framtida generationer om föregångarnas lidande och tro. Deras tro är vår arvedel. Deras tro är en påminnelse för oss om det pris de betalade för den bekvämlighet vi åtnjuter.

Men tro visar man inte bara i stora heroiska händelser, som handkärreptionjärernas ankomst. Den visar sig också i små men betydelsefulla händelser. Jag vill berätta om en sådan händelse.

När templet i Manti i Utah byggdes för omkring 120 år sedan arbetade George Paxman som finsnickare. Han och hans unga hustru Martha hade ett barn och väntade ett till.

Medan George hängde upp en av de tunga östra dörrarna i templet, drabbades han av inklämt bräck. Det gjorde fruktansvärt ont. Martha lade honom i en vagn och tog honom till staden Nephi, där hon satte honom på tåget och förde honom till Provo. Där avled han. Hon avisade äktenskapsförslag och förblev änka i 62 år och försörjde sig på sömnad.

Tillåt mig en liten avvikelse med att säga att när jag förlovade mig med min hustru, gav jag henne en ring. När vi gifte oss, fick hon en vigselring. Hon bar dem i årtal. Så en dag såg jag att hon tagit av dem och istället bar den här tunna vigselringen. Den

hade tillhört hennes mormor. Hon fick ringen av sin man George. Ringen var allt han lämnade efter sig. En vårdag höll Martha på att städa. Hon tog ut alla möblerna för att städa huset ordentligt. När hon skakade halmen ur madrassen, tittade hon ner och såg att ringen var borta. Hon letade mycket noga överallt. Det var hennes enda påtagliga minne av hennes älskade man. Hon letade igenom halmen med fingrarna, men kunde inte hitta sin ring. Tårar rann på hennes kinder. Hon knäföll och bad att Herren skulle hjälpa henne hitta ringen. När hon öppnade ögonen tittade hon ner, och där var den!

Nu håller jag den här i handen. Den är för liten för att ni alla ska kunna se den. Den är i 18 karats guld, gammal, repig och böjd. Men den står för tro, tron hos en änka som väjdade till Herren i sin nöd. Sådan tro är källan till aktivitet. Den är roten till hopp och förtröstan. Det är den enkla tro som vi alla så förtvivlat behöver.

I det pågående arbetet för detta stora verk är större tro det som behövs allra mest. Utan den skulle verket stagnera. Med den kan ingen hejda dess framgång.

Frälsaren sade: ”Om ni har tro, bara som ett senapskorn, skall ni säga till detta berg: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting skall vara omöjligt för er.” (Matt 17:20)

Till sin son Helaman sade Alma: ”Predika omvändelse för dem samt tro på Herren Jesus Kristus, lär dem att ödmjuka sig och att vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat, lär dem att motstå varje djävulens frestelse medelst sin tro på Herren Jesus Kristus.” (Alma 37:33)

Må Herren välsigna oss med tro på det stora verk som vi är en del av. Må tron vara som ett ljus till att leda oss genom natten. Må den gå framför oss som en molnstod om dagen.

Om detta ber jag ödmjukt, i hans heliga namn vilken är vår tros styrka, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

Ett försvar och en tillflykt

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Vi talar om kyrkan som vår tillflykt, vårt försvar. Det finns trygghet och skydd i kyrkan.

Den 26 juli 1847, på deras tredje dag i dalen (den andra var sabbatsdag), klättrade Brigham Young och medlemmar av de tolv och några andra upp på en bergstopp omkring två och en halv kilometer från den plats där jag nu befinner mig. De tyckte att det var en bra plats att resa ett baner för folken. Heber C Kimball bar en gul snusnäsduk. De band fast den på Willard Richards promenadkäpp och viftade med den — ett baner för folken. Brigham Young gav berget namnet Ensign Peak.¹

Därefter gick de ner till sina gamla vagnar, till de få ägodelar de hade burit på i 320 mil och till sina trötta medresenärer. Det var inte det de

ägde som gav dem kraft utan det de visste.

De visste att de var Herren Jesu Kristi apostlar. De visste att änglabudbärare hade överlämnat prästadömet åt dem. De visste att de hade buden och förbunden som skulle ge möjlighet till evig frälsning och upphöjelse för hela människosläktet. De var säkra på att den Helige Andens inspiration hade ledsagat dem.

De började plöja upp trädgårdar och bygga skydd mot vintern som snart skulle komma. De vidtog förberedelser för deras ankomst som följt efter dem och nu var på väg över prärien till denna nya samlingsplats.

En uppenbarelse som hade skrivits nio år tidigare anvisade dem: ”Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken och att insamlingen till Sions land och dess stavar må vara till försvar och såsom en tillflykt undan stormen och vreden, när den skall utgjutas över hela jorden obemängt.” (L&F 115:5–6)

De skulle vara ”ljuset” och ”baneret” — normerna.

Normerna, som givits genom uppenbarelse, finns i skrifterna i Jesu Kristi evangeliums lära. Evangeliets principer som vi handlar efter grundar sig på läran, och normerna stämmer överens med principerna. Vi är

förpliktade att följa normerna genom förbund som vi har ingått genom evangeliets förordningar, som utförts av dem som har fått prästadömet och bär myndighetens nycklar.

Det stod inte dessa trofasta bröder fritt, inte heller oss, att ändra normerna eller ignorera dem. Vi måste leva efter dem.

Man kan inte skylla ifrån sig eller hämta tröst av att säga att de inte spelar någon roll. Vi vet alla att de spelar stor roll, för alla människor ”hava fått

undervisning nog till att skilja mellan gott och ont”. (2 Nephi 2:5)

Om vi gör så gott vi kan bör vi inte tappa modet. När vi kommer till korta, som vi gör, eller felar, som vi kan tänkas göra, finns alltid botemedlen omvändelse och förlåtelse.

Vi ska undervisa våra barn om moralnormen så att de håller sig borta från varje slag av omoral. Den dyrbara kraft de har i sin jordiska kropp ”skall endast användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och

hustru”.² Vi måste vara helt trogna i äktenskapet.

Vi ska följa tiondelagen. Vi fullgör våra plikter i kyrkan. Vi samlas varje vecka till sakramentsmöte för att förnya förbunden och göra oss förtjänta av löftena i dessa enkla och heliga böner över brödet och vattnet. Vi ska ära prästadömet och hålla förbunden och förordningarna.

Bröderna uppe på Ensign Peak visste att de skulle leva vanliga liv och ha Kristi bild präntad i sitt medvetande. (Se Alma 5:14.)

De förstod att stavarna skulle vara ett försvar och en tillflykt, men på den tiden fanns det inte en enda stav på jorden. De visste att det var deras uppgift att grunda Sions stavar i varje land på jorden.

Kanske undrade de vilket slags vrede eller storm som skulle utgjutas som de inte redan hade upplevt. De hade fått utstå våldsamt motstånd, övergrepp, terrorism. Man hade bränt deras hus, tagit deras egendom. Man hade fördrivit dem från deras hem gång på gång på gång. De visste då, liksom vi vet nu, att det inte skulle bli någon ände på motståndet. Det tar sig andra uttryck, men det upphör aldrig. Det skulle inte bli någon ände på svårigheterna som de tidiga heliga skulle utsättas för. Nya svårigheter skulle vara annorlunda men säkerligen inte mindre än dem som de hade banat sig fram genom.

Nu har vi tusentals Sions stavar runt om i världen. Vi har miljontals medlemmar och antalet ökar. Ingen av dessa kan hållas tillbaka, för detta är Herrens verk. Det finns nu medlemmar i 160 länder som talar över 200 språk.

Somliga hyser en outtalad fruktan för vad som väntar oss och kyrkan i världen. Den mörknar allt mer i moraliskt och andligt hänseende. Om vi låter oss insamlas till kyrkan, följer evangeliets enkla principer, lever moraliskt, lyder visdomsordet, tar

hand om våra plikter i prästadömet och övriga ansvar så behöver vi inte hysa någon fruktan. Visdomsordet är en nyckel till både hälsa och uppenbarelse. Avhåll er från te, kaffe, rusdrycker, tobak och narkotika.

Vi kan bo var vi vill och försörja oss så gott vi kan, vare sig anspråkslöst eller i överflöd. Vi är fria att göra vad vi vill med vårt liv, för vi är förvisade om att den Allsmäktige samtycker, ja, även ingriper, och är säkra på att vi ska få oavbruten andlig vägledning.

Varje stav är ett försvar och en tillflykt och ett baner. En stav är i sig komplett med allt som krävs för frälsning och upphöjelse för dem som kommer under dess inflytande, och avståndet till tempel blir allt kortare.

Det har inte varit någon ände på motståndet. Man missuppfattar och misstolkar oss och vår historia, ibland i ond avsikt och säkerligen i strid med Jesu Kristi lära och hans evangelium. Ibland bekämpar präster och till och med religiösa organisationer oss. De gör det vi aldrig skulle göra. Vi angriper inte eller kritiserar eller bekämpar andra som de gör mot oss.

Än i dag går absurda historier i arv och upprepas så ofta att de vinner tilltro. En av de dummaste är att mormoner har horn.

För många år sedan deltog jag i ett symposium på ett college i Oregon. Närvarande var en katolsk biskop, en rabbin, en präst i episkopalkyrkan, en protestantisk präst och så jag.

Skolans rektor dr Bennett var värd vid en frukost. En av dem frågade vilken hustru jag hade tagit med mig. Jag sade att jag bara hade en att välja på. För ett kort ögonblick trodde jag att de ville göra mig förlägen. Sedan frågade någon den katolske biskopen om han hade tagit med sig sin hustru.

Sedan ställde dr Bennett nästa fråga

till mig: "Är det sant att mormoner har horn?"

Jag log och sade: "Jag kammar över håret så att de inte syns."

Dr Bennett, som var helt flintskallig, slog händerna över huvudet och sade: "Du kan aldrig göra mig till mormon!"

Men det märkligaste av allt är att annars intelligenta personer hävdar att vi inte är kristna. Det visar att de inte vet mycket om oss eller ingenting alls. Det är en sann princip att man inte kan lyfta sig själv genom att trycka ned andra.

Somliga tror att våra höga normer hindrar vår tillväxt. Tvärtom. Höga normer är en magnet. Vi är alla Guds barn och dras till sanningen och till det goda.

Vi står inför svårigheten att fostra barn i en värld där ondskans moln mörknar. Somliga av våra medlemmar är oroliga och ibland undrar de: Finns det någon plats där man kan rädda sig undan allt detta? Finns det någon annan stad eller landsdel eller något land där det är tryggt att leva, där man kan finna tillflykt? Svaret är i allmänhet nej. Försvaret och tillflykten finns där våra medlemmar nu bor.

Mormons bok profeterar: "Ja, då skall Faderns verk begynna ibland alla nationer att bereda vägen, varigenom hans folk kan bli hemsamlad till sitt arveland." (3 Nephi 21:28)

De som har kommit ut ur världen och in i kyrkan och håller buden, är prästadömet och är aktiva, har funnit tillflykten.

För några veckor sedan vid ett av våra möten påminde äldste Robert C Oaks, en av de sju presidenterna för de sjuttiosju medlemmar (och pensionerad fyrstjärnig general och f d befälhavare för Natos flygstyrkräkter i Mellaneuropa), oss om en överenskommelse som tio länder undertecknade den 2 september 1945 ombord på slagskeppet *Missouri* i Tokyobukten, vilket avslutade andra världskriget. Några av oss var i Asien vid det tillfället. Äldste (och general) Oaks sade: "Jag kan inte ens föreställa mig ett sammanhang i dag i vilket ett sådant möte skulle kunna hållas eller en sådan överenskommelse undertecknas och avsluta det krig vi för mot terrorism och ondska. Det är inte ett sådant slags krig."

Vi ska inte frukta, inte ens i en värld där fiendtligheter aldrig upphör. Motståndets krig som förutsades i uppenbarelserna fortsätter än i dag. Vi ska vara glada och positiva. Vi ska inte frukta. Fruktan är motsatsen till tro.

Vi vet att familjen står i medelpunkten för alla aktiviteter i kyrkan. Var medlemmar än är i världen bör de bilda en familj där barn är välkomna och värdesätts som "en HERRENS gåva". (Ps 127:3) En värdig sista dagars heliga familj är ett föredöme för världen.

Vi ska inte bara bibehålla de allra högsta normer, utan var och en av oss ska också *vara* ett föredöme, ett försvar, en tillflykt. Vi ska "låt[a] ... [vårt] ljus lysa för människorna, så att de ser [våra] goda gärningar och prisar [vår] Fader i himlen." (Matt 5:16; se också 3 Nephi 12:16.)

Tidigare släktens kamp och strävan

har i vår tid skänkt oss Jesu Kristi evangelium i dess fullhet, myndigheten att förrätta och medlen att fullgöra tjänsten. Allt förenas i denna tidernas fullhets utdelning i vilken alla ska fullbordas och jorden förberedas för Herrens ankomst.

Vi är lika mycket en del av detta verk som de män som knöt upp den gula näsduken från Willard Richards promenadkäpp och gick ner från Ensign Peak. Den snusnäsduk som de viftade med signalerade den stora insamling som hade förutsagts i forna och nutida skrifter.

Vi talar om kyrkan som vår tillflykt, vårt försvar. Det finns trygghet och beskydd i kyrkan. Dess medelpunkt är Jesu Kristi evangelium. De sista dagars heliga lär sig att blicka inåt för att se den återlösande kraft som hela människosläktets Frälsare har. Evangeliets principer som vi får undervisning om i kyrkan och lär oss från skrifterna blir en vägvisare för oss personligen och för vår familj.

Vi vet att de hem vi grundar och våra efterkommandes hem ska vara

den tillflykt som det talas om i uppenbarelserna — det "ljus", det "baner" för folken och den "tillflykt" undan de stormar som kommer. (Se L&F 115:5–6; Jes 11:12; 2 Nephi 21:12.)

Det baner som vi alla ska flockas kring är Jesus Kristus, Guds Son, Faderns Enfödde, vars kyrka detta är och vars namn vi bär och vars myndighet vi har.

Vi blickar framåt i tro. Vi har varit med om mycket under vår livstid och mycket kommer fortfarande att ske som sätter vårt mod på prov och ökar vår tro. Vi ska "glädja oss" och jubla, ty [vår] lön är stor i himlen". (Matt 5:12)

Försvara villigt kyrkans historia och "skäms inte för [Jesu Kristi] evangelium. Det är en Guds kraft som frälser var och en som tror". (Rom 1:16)

Vi ska ta itu med svårigheterna, för vi kan inte undgå dem, och predika Jesu Kristi evangelium och undervisa om honom som vår Frälsare och vår Tillflykt, vår Återlösare.

Om en sliten gammal gul snusnäsduk dög till att vara ett baner för

världen, då kan vanliga män som bär prästadömet och vanliga kvinnor och vanliga barn i vanliga familjer, som runtom i världen lever efter evangeliet så gott de kan, stå upp och lysa som ett föredöme, ett försvar, en tillflykt undan vad det än är som ska utgjutas över jorden.

"Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder." (2 Nephi 25:26)

Denna kyrka ska gå framåt. Den ska segra. Det är jag absolut säker på. Detta är mitt vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Journal of Wilford Woodruff, 26 jul 1847, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv; se även B H Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 3:270–271.
2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.

Ingenting kan få dem på fall

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Genom Jesu Kristi försonings stärkande kraft kan du och jag få välsignelsen att kunna undvika och segra över förföljelser.

Denna eftermiddag ber jag att den Helige Anden ska hjälpa mig och er medan vi tillsammans begrundar viktiga evangelieprinciper.

Något av det jag tycker bäst om som prästadömsledare är att besöka kyrkans medlemmar i hemmen. Särskilt tycker jag om att hälsa på och tala med medlemmar som beskrivs som "mindre aktiva".

Under de år då jag verkade som stavsresident brukade jag ofta kontakta en av biskoparna och be honom att under bön besluta vilka personer eller familjer vi skulle kunna besöka tillsammans. Innan vi

gav oss i väg knäföll biskopen och jag och vädjade till vår himmelske Fader om vägledning och inspiration, både för oss och för de medlemmar vi skulle träffa.

Vi gick ganska rakt på sak under våra besök. Vi uttryckte vår kärlek och vår uppskattning över att få vara i deras hem. Vi vittnade om att vi var Herrens tjänare och att vi kommit hem till dem på uppdrag av honom. Vi sade att vi saknade dem och behövde dem — och att de behövde det återställda evangeliets välsignelser. I början av vårt samtal frågade jag ungefär så här: "Kan du hjälpa oss förstå varför du inte aktivt deltar i kyrkans välsignelser och program?"

Jag har gjort hundratals sådana besök. Varje individ, varje familj, varje hem och varje svar var annorlunda. Men med åren upptäckte jag ett gemensamt tema i många av svaren på mina frågor. Ofta svarade man ungefär så här:

"För många år sedan sade en man något i söndagsskolan som sårade mig och jag har inte varit i kyrkan sedan dess."

"Ingen i grenen hälsade på mig eller brydde sig om mig. Jag kände mig utstött. Deras ovänlighet sårade mig."

"Jag höll inte med om det råd biskopen gav mig. Jag tänker inte sätta

min fot i den byggnaden så länge han är kvar i det ämbetet."

Man anförde många andra skäl till att ha tagit illa vid sig, från doktrinära meningsskiljaktigheter bland vuxna till att ha blivit pikad, retad och utestängd av andra ungdomar. Men det återkommande temat var: "Jag blev sårad av ..."

Biskopen och jag lyssnade alltid uppriktigt och uppmärksamt. Därefter frågade en av oss om deras omvändelse och vittnesbörd om det återställda evangeliet. Medan vi samtalande fick dessa goda människor ofta tårar i ögonen när de mindes hur den Helige Anden hade bekräftat sanningen för dem och när de beskrev tidigare andliga upplevelser. De flesta av de "mindre aktiva" medlemmarna som jag har besökt hade ett påtagligt och omhuldat vittnesbörd om det återställda evangeliets sanning. Men de deltog inte i kyrkans aktiviteter och möten just då.

Sedan brukade jag säga ungefär så här: "Låt mig se om jag har förstått vad som har hänt dig. På grund av att någon i kyrkan sårade dig har du har inte kunnat få de välsignelser som sakramentets förordning ger. Du har dragit dig undan den Helige Andens ständiga sällskap. På grund av att någon i kyrkan sårade dig har du stängt dig själv ute från prästadöms förordningar och från templet. Du avstår från möjligheten att tjäna andra och lära och utvecklas. Och du efterlämnar barriärer som hämmar dina barns, dina barnbarns och kommande släktens andliga utveckling." Ofta brukade de fundera ett tag och sedan säga: "Jag har inte tänkt på det på det sättet förut."

Då brukade biskopen och jag komma med vår inbjudan: "Kära vän, vi är här i dag för att säga att tiden nu är inne för att sluta känna sig sårad. Det är inte bara så att vi behöver dig, utan du behöver Jesu Kristi återställda evangeliums välsignelser. Kom tillbaka — nu."

Välja att inte ta illa vid sig

När vi tycker eller säger att vi blivit sårade så menar vi vanligtvis att vi känner oss förolämpade, illa behandlade, nonchalerade eller ringaktade. Och visst sker det sådant som är klumpigt, pinsamt, karaktärlöst och nedrigt i vårt umgänge med andra människor som skulle kunna göra att vi tar illa vid oss. Men i själva verket är det omöjligt för någon annan person att såra er eller såra mig. Ja, att mena att någon annan person har sårat oss är i grund och botten felaktigt. Att känna sig sårad är ett *val* vi gör och inte ett *tillstånd* som någon eller någonting påtvingar oss.

Bland alla Guds storslagna skapelser finns det ting som skapats till att verka och ting som skapats till att bli påverkade. (Se 2 Nephi 2:13–14.) Som vår himmelske Faders söner och döttrar har vi välsignats med handlingsfrihetens gåva, förmågan att handla och välja självständigt. Med den handlingsfrihet vi fått är du och jag handlande varelser och ska i första hand agera och inte bara låta oss påverkas. Iron att någon eller någonting kan *göra* så att vi känner oss stötta, arga, sårade eller bittra inskränker vår handlingsfrihet och förvandlar oss till föremål som kan utsättas för påverkan. Men som handlande varelser har du och

jag förmågan att agera och välja hur vi ska reagera på en kränkande eller sårande situation.

Thomas B Marsh, den förste presidenten för de tolv apostlarnas kворum i denna tidsutdelning, valde att ta illa vid sig över någonting så oviktigt som en tvist om grädde. (Se *Deseret News*, 16 apr 1856, s 44.) Brigham Young å andra sidan blev skarpt och offentligt tillrättavisad av profeten Joseph Smith, men han valde att inte ta illa vid sig. (Se Truman G Madsen, ”Hugh B Brown — Youthful Veteran”, *New Era*, apr 1976, s 16.)

I många fall är valet att ta illa vid sig ett tecken på en djupt liggande och mycket svårare andlig sjukdom. Thomas B Marsh lät sig påverkas och följden blev till slut avfall och elände. Brigham Young använde sin handlingsfrihet till att handla i enlighet med rätta principer och blev ett mäktigt redskap i Herrens hand.

Frälsaren är det främsta exemplet på hur vi bör reagera på händelser eller situationer som möjligtvis kan såra oss.

”För sin ogudaktighets skull kommer världen att akta honom för intet. Därför skola de gissla honom, och han skall lida det med tålmod, de skola slå honom, och han skall tåligt lida, ja, de skola bespotta honom, och han tager det med tålmod till följd av sin ömma kärlek och långmordighet emot människornas barn.” (1 Nephi 19:9)

Genom Jesu Kristi försonings stärkekan kraft kan du och jag få välsignelsen att kunna undvika och segra över förföljelser. ”Stor frid äger de som älskar din undervisning, ingenting kan få dem på fall.” (Ps 119:165)

Ett nutida inlärningslaboratorium

Förmågan att övervinna sårade känslor kan tyckas vara utom räckhåll för oss. Men denna förmåga är inte förbehållen eller begränsad till framstående ledare i kyrkan som Brigham Young. Själva avsikten med

Återlösarens försoningsoffer och den återställda kyrkan är att hjälpa oss få just detta slags andliga styrka.

Paulus lärde de heliga i Efesus att Frälsaren grundade sin kyrka för att ”göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp,

tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet.” (Ef 4:12–13, 1981 års Bibel)

Lägg märke till de aktiva orden ”göra ... fullkomliga”. Äldste Neal A Maxwell sade att kyrkan ”inte [är] något välförsett vilohem för de redan fullkomliga”. (”En förörättad broder”, *Nordstjärnan*, okt 1982, s 77) Kyrkan är snarare ett inlärningslaboratorium och en verkstad där vi skaffar oss erfarenhet genom att öva på varandra i den fortlöpande processen att ”göra de heliga mera fullkomliga”.

Äldste Maxwell förklarade också insiktsfullt att i det nutida inlärningslaboratorium som den återställda kyrkan är, utgör medlemmarna det grundmaterial som är oundgängligt för tillväxt och utveckling. (Se ”Jesus the Perfect Mentor”, *Ensign*, feb 2001, s 13.) En besökslärare lär sig sin plikt när hon tjänar och älskar sina systrar i Hjälpföreningen. En oerfaren lärare inhämtar viktig lärdom när han undervisar både uppmärksamma och ouppmärksamma elever, och blir därigenom en bättre lärare. Och en ny biskop lär sig hur man är biskop genom inspiration och genom att arbeta med församlingsmedlemmar som helhjärtat stöder honom trots att de inser hans mänskliga fel.

När vi förstår att kyrkan är ett inlärningslaboratorium kan vi förbereda oss på den ofrånkomliga verkligheten. På något sätt och någon gång kommer någon i denna kyrka att säga eller göra något som kan uppfattas som sårande. Det kommer var och en av oss med säkerhet att få uppleva — och det kommer med säkerhet att

hända mer än en gång. Även om andra kanske inte har för avsikt att såra eller kränka oss, kan de ändå vara taktlösa.

Ni och jag kan inte styra andras avsikter eller beteende. Men vi bestämmer hur vi själva ska handla. Kom ihåg att ni och jag är handlande varelser med handlingsfrihet och att vi kan välja att inte ta illa vid oss.

I ett farofyllt krigsskede brevväxlade Moroni, som var överbefälhavare för den nephitiska armén, med Pahoran, landets överdomare och styresman. Moroni, vars här for illa på grund av regeringens bristfälliga stöd, skrev till Pahoran ”såsom förebråelse” (Alma 60:2) och beskyllde honom skarpt för att vara tanklös, lat och försumlig. Pahoran kunde lätt ha känt sig sårad av Moroni och hans budskap, men han valde att inte ta illa vid sig. Pahoran svarade medkännande och beskrev ett uppror mot regeringen som Moroni inte visste om. Och sedan skrev han: ”Se, jag säger dig, Moroni, att jag icke fröjdar mig över dina stora lidanden, nej, de smärta min själ ... Du har nu tadlat mig i ditt brev, men det gör intet till saken. Jag är icke vred, utan jag fröjdar mig i ditt hjärtas stora ädelmod.” (Alma 61:2, 9)

Ett av de främsta tecknen på vår egen andliga mognad är hur vi reagerar på andras svagheter, oerfarenhet

och möjligtvis sårande handlingar. En sak, en händelse eller ett yttrande kan kanske vara sårande, men ni och jag kan välja att inte ta illa vid oss och säga som Pahoran sade — ”det gör intet till saken”.

Två uppmaningar

Jag avslutar mitt budskap med två uppmaningar.

Första uppmaningen

Jag uppmanar er att lära er och tillämpa det Frälsaren lärde när det gäller samtal och händelser som kan uppfattas som sårande.

”Ni har hört att det är sagt: Du skall älska din nästa och hata din ovän.

Men jag säger er: Älska era ovänner[, välsigna dem som förbannar er, gör gott mot dem som hatar er,] be för dem som [förörättar er och som] förföljer er ...

Ty om ni älskar dem som älskar er, vilken lön får ni för det? Gör inte publikaner det också?

Och om ni hälsar endast på era bröder, vad gör ni för märkvärdigt med det? Gör inte hedningar det också?

Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.” (Matt 5:43–44, 46–48)

Det är intressant att förmaningen ”var alltså fullkomliga” omedelbart

föregås av råd om hur vi ska reagera på oförrätter. Det är helt klart att de stränga krav som leder till att de heliga görs fullkomliga också inbegriper sådant som sätter oss på prov. Om någon säger eller gör något som vi uppfattar som sårande så är det vår första plikt att vägra att ta illa vid oss och sedan att samtala enskilt, uppriktigt och direkt med den personen. Ett sådant handlings-sätt inbjuder den Helige Andens inspiration och låter oss klargöra felaktiga uppfattningar och förstå den verkliga avsikten.

Andra uppmaningen

Många av de individer och familjer som allra mest behöver höra det här budskapet om att välja att inte ta illa vid sig är förmodligen inte med oss vid den här konferensen idag. Jag misstänker att vi alla känner medlemmar som håller sig borta från kyrkan därför att de valt att ta illa vid sig — och som skulle bli välsignade av att återvända.

Vill ni under bön välja ut en person som ni ska besöka och inbjuda att återigen tillbe Herren tillsammans med oss? Ni kan kanske ge honom eller henne en kopia av det här talet eller också kan ni diskutera de principer vi har gått igenom idag. Tänk på att en sådan inbjudan bör ges ödmjukt och kärleksfullt — inte med självgodhet, överlägsenhet eller stolthet.

Om vi följer denna uppmaning med tro på Frälsaren vittnar om och lovar jag att dörrar ska öppnas, vår mun fyllas, den Helige Anden ska bära vittnesbörd om eviga sanningar och vittnesbördets låga tändas på nytt.

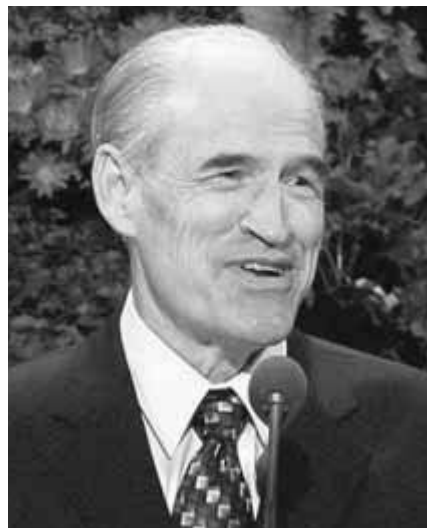
Som Herrens tjänare upprepar jag Mästarens ord: ”Detta har jag talat till er för att ni inte skall komma på fall.” (Joh 16:1) Jag vittnar om att den levande Frälsaren är verklig och gudomlig och att hans kraft kan hjälpa oss att undvika och övervinna förtrytelse. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Ta emot genom Anden

A ROGER MERRILL

Söndagsskolans generalpresident

När vi ... inriktar oss på att söka och ta emot Anden, så intresserar vi oss mindre för om en lärare eller talare fånglar oss och mer för att lyssna till Anden.

En morgon när jag verkade som missionär i Beaumont i Texas blev min kamrat sjuk och behövde få vila. Jag följde det råd som vår missionspresident hade gett oss för sådana tillfällen och satte mig på en stol vid det öppna fönstret i vår lägenhet på tredje våningen och började läsa i Mormons bok.

Jag var snart helt upptagen av skrifterna och efter en stund kom jag till Alma kapitel 29, vers ett och två:

”O, att jag vore en ängel och kunde erhålla mitt hjärtas begär, att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med

min röst skaka jorden samt predika omvändelse till alla folk!

Då skulle jag förkunna omvändelse och återlösningsplanen för varje själ liksom med tordönsröst, på det de måtte omvända sig och komma till vår Gud, så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden.”

När jag begrundade Almas ord blev de djupt personliga. Min kamrat och jag hade knackat på hundratals dörrar i Beaumont och erbjudit många att ta del av vårt budskap, men utan någon större framgång. För mitt inre öga började jag föreställa mig hur det skulle vara om jag vore en ängel och kunde predika omvändelse och med min röst skaka jorden. Jag såg ut genom fönstret på människorna som kom och gick nere på gatan. Jag föreställde mig hur det skulle vara om jag stod där skinande som en ängel med upplyfta händer och talade med tordönsröst. Jag såg i fantasin hur byggnader skalv och människor föll till marken. I de omständigheter jag föreställde mig skulle de kanske plötsligt vilja lyssna på vad jag hade att säga!

Men så läste jag nästa vers: ”Men se, jag är en människa och gör synd i denna min önskan, ty jag borde vara nöjd med det som Herren har beskärt mig.” (Alma 29:3)

Det gjorde mig ödmjuk att inse att Herren älskar alla sina barn och har en plan för sitt verk. Mitt uppdrag var att göra min del.

En annan insikt gjorde mig också ödmjuk. I det ögonblicket *visste* jag att det jag läste inte var påhittat — att det verkligen hade hänt. Tyst och fridfullt medan jag läste hade jag uppfyllts av ljus och av insikten att denne Alma var en verklig person, att han hade levat, att också han hade haft en innerlig önskan att dela med sig av evangeliets budskap åt andra.

Om ni hade frågat mig i det ögonblicket: "Vet du att det är sant?" Skulle jag ha svarat: "Ja absolut!" Där och då stod det klart för mig att jag just tagit emot ett andligt vittnesbörd om Mormons boks äkthet.

När jag har funderat över den upplevelsen — och många liknande vittnesbörd sedan dess — har jag bättre förstått hur viktigt det är att *ta emot* genom Anden. Ofta inriktar vi oss, och det med rätta, på vikten av att undervisa med Anden. Men vi bör komma ihåg att Herren har lagt lika stor, om inte större vikt, vid att ta

emot genom Anden. (Se L&F 50:17–22.)

Att ta emot på det sättet är ett grundläggande mönster i evangeliet. Detta framhävs i den förordning genom vilken vi konfirmeras som medlemmar i kyrkan. I denna förordning ombes vi: "Mottag den Helige Anden." Det är en formell uppmaning att handla, att ta emot denna stora gåva.

Allteftersom jag har blivit mer medveten om denna princip finner jag att skrifterna är fyllda med läran om att ta emot. Som president Boyd K Packer har sagt: "Inget budskap förekommer fler gånger eller på fler sätt i skrifterna än 'Bed och ni skall få.'" ("Vördnad öppnar uppenbarelsens kanaler", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 24.)

Det centrala i vår jordiska provotid är valet att ta emot Jesus som Kristus. Aposteln Johannes lärde:

"Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom.

Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn." (Joh 1:11–12.)

Man kan inte låta bli att undra hur många gåvor och välsignelser vi

omges av men som vi inte tar emot. Herren har sagt: "Ty vad gagnar det människan, om hon skänkes en gåva och hon icke vill mottaga den? Se, hon gläder sig icke över det som gives henne, ej heller över den som är gåvans givare." (L&F 88:33)

På våra möten i kyrkan, i vårt studium av skrifterna, enskilt och som familj, ja, också i dag när vi lyssnar på Herrens profeter och apostlar, kommer några av oss att ta emot mer än andra. Varför? Jag lär mig mer och mer att de som verkligen tar emot gör åtminstone tre saker som andra kanske inte gör.

För det första: De *söker*. Vi lever i en värld av underhållning, i en publiklockande värld. Utan att vi inser det kanske vi kommer till konferensen eller går i kyrkan med inställningen: "Här är jag. Inspirera mig nu." Vi blir andligt passiva.

När vi i stället inriktar oss på att söka och ta emot Anden, så intresserar vi oss mindre för om en lärare eller talare fångar oss och mer för att lyssna på Anden. Kom ihåg att *ta emot* är ett verb. Det är

en handlingsprincip. Det är ett fundamentalt uttryck för vår tro.

För det andra: De som tar emot *känner*. Även om uppenbarelse kommer till sinnet och hjärtat är det oftast något vi känner. Vi kan vanligen inte ens känna igen den Helige Anden förrän vi lärt oss att ge akt på dessa andliga känslor.

I ett samtal nyligen med en av våra svärdöttrar sade hon att vi kan hjälpa även yngre barn att bli medvetna om dessa andliga känslor. Vi kan ställa dessa eller liknande frågor: "Hur känns det när vi läser det här skriftstället tillsammans? Vad känner du att Anden påverkar dig att göra?" Det här är bra frågor till oss alla. De visar en önskan att vilja ta emot.

För det tredje: De som tar emot genom Anden *bar för avsikt att handla*. Som profeten Moroni sade, för att få ett vittnesbörd om Mormons bok måste vi fråga med "ett verkligt uppsåt". (Moroni 10:4.) Anden under visar oss när vi har den ärliga avsikten att göra något åt det vi lär oss.

När jag läser min dagboksanteckning för att bättre förstå och lära mig mer av den upplevelse jag hade som missionär, inser jag att fastän jag hade läst i Mormons bok tidigare, var det som hände i Beaumont den där morgonen annorlunda, därför att jag var annorlunda. Fastän jag var oerfaren så försökte jag åtminstone vid det tillfället uppriktigt söka och känna, och det var min avsikt att i tro handla efter det jag fick veta. Jag vet nu att sådana vittnesbörd finns att få för var och en av oss, om vi vill ta emot dem.

Mormons bok är Guds ord. Jesus är Kristus. Evangeliet har återställts, och vi är i sanning i nutida apostlars och profeters närhet.

Jag ber att vi i dag och alltid ska lära oss att bli bättre på att ta emot, så att vi verkligen kan glädja oss både över gåvan och "över den som är gåvans givare".

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Att komma närmare honom

ÄLDSTE CRAIG A CARDON

i de sjuttios kvarum

Prästadömet för, genom Andens ledning, enskilda människor närmare Gud genom ordination, förordningar och den egna karaktärens rening

För många år sedan flyttade vår unga familj in i ett hus som på den tiden låg i utkanten av ett bostadsområde i samhället där vi bodde. Därifrån hade vi utsikt mot bergen i öster. En måndagsmorgon när jag just klätt på mig och var redo att rusa ut genom dörren till arbetet, kom vår sex år gamla son Craig med sin fyraåriga bror Andrew vid handen in i rummet. Med beslutsamhet i blicken tittade Craig på mig och sade: "Pappa, i går i Primär sade min lärare att om man har prästadömet kan man flytta berg. Jag berättade det för Andy och han tror mig inte. Du har prästadömet, eller hur, pappa?" Sedan

vände den lille sig om, och medan han pekade ut genom fönstret tittade han på mig och sade: "Ser du bergen där borta? Visa honom pappa!"

Det som sedan följde var en ljuvlig upplevelse. Så tacksam jag är för unga söner som inledde ett livslångt lärande om prästadömet.

Fastän Herren verkligen lärde dem han gett prästadömet till att de genom tro skulle kunna flytta berg,¹ och det finns uppteckningar som ger exempel på detta,² hoppas jag kunna öka förståelsen för den sida av prästadömets lära som *flyttar människor* närmare Gud och ger dem möjlighet att bli lika honom och bo för evigt i hans närhet. Denna lära inbegriper både Guds söner och hans döttrar. Därför ber jag att det jag säger ska vara till hjälp för bådadera.

År 1823 visade sig ängeln Moroni för Joseph Smith och citerade flera skriftställen, bland annat följande ur Malaki: "Se, jag skall uppenbara prästadömet för eder genom profeten Elia hand."³ Det första upptecknade omnämnandet av prästadömet i denna tidshushållning förutsåg en process som skulle utvecklas under kommande decennier.

År 1829 återställde Johannes Döparen aronska prästadömet⁴ och kort därefter återställde Petrus,

Jakob och Johannes melkisedekska prästadömet.⁵

År 1836 återställde Mose och Elias nycklarna till Israels insamling och Abrahams evangeliehushållning.⁶ Därefter återställde Elia beseglingens nycklar. Uppenbarelsen avslutas med att Elia säger följande till profeten Joseph: ”Därför hava denna utdelnings nycklar överlämnats i edra händer.”⁷

När nu all prästadömsmyndighet, alla ämbeten och nycklar återigen fanns på jorden, betonade Herren 1841 för profeten vikten av att bygga tempel där Herren kunde göra prästadörets förordningar tillgängliga för sina barn, varigenom hans söner och döttrar kunde bereda sig för att återvända till hans närhet.⁸

Har förkunnade: ”Byggen detta hus ... på det jag må uppenbara mina förordningar för *mitt folk* däri, ty jag täckes uppenbara ... sådant som tillhör tidernas fullhets utdelning.”⁹

I Kirtland hade Herren tidigare undervisat profeten Joseph om prästadörets ed och förbund och förklarat villkoren för att utlovade välsignelser ska kunna förverkligas.¹⁰ I Nauvoo växte kunskapen om prästadörets eviga omfattning och dess makt¹¹ att välsigna alla hans trofasta barn, i det här livet eller i nästa.¹² Fastän prästadömet ges till värdiga Guds söner utgör hans döttrar också en viktig del av hans folk, till vilka han uppenbarar sina prästadömsförordningar. Och den utlovade välsignelsen ”allt vad min Fader har”¹³ är tillgänglig för både män och kvinnor som utövar tro på Jesus Kristus, tar emot förordningarna och uthärdar i tro till slutet. ”Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i [melkisedekska prästadörets] förordningar.”¹⁴

Den högsta förordningen i templet är endast tillgänglig för en man *och* en kvinna när de beseglas till varandra och bildar en evig familjeenhet. Det är genom denna och prästadörets alla

andra förordningar som jordens alla slakten ska bli välsignade.¹⁵ Denna beseglingsförordning är så viktig för Herrens avsikter att han har lovat de trofasta som utan att själva rå för det inte beseglats i det här livet, att de ska få denna välsignelse i nästa liv.¹⁶ Ingen annan lära i allt som rör religion bekräftar på ett bättre sätt att Gud har lika stor kärlek till både sina söner *och* sina döttrar.

Prästadömet har också makten att förändra själva vår natur. Som Paulus

skrev: ”Alla de som ordinerats till detta prästadöme är lika Guds Son.”¹⁷ Denna likhet visar sig inte bara i ordinationer och förordningar utan också i fullkommandet av vars och ens hjärta, vilket är något som sker ”med tiden”¹⁸ när vi ”giver efter för den Helige Andens maning och avkläder [oss] den naturliga människan”.¹⁹ När en man ordinerats till melkisedekska prästadömet inträder han i en ”orden”²⁰ som gör att han kan förädlas genom att tjäna andra människor,

särskilt sin egen familj, och välsignas genom den Helige Andens ständiga sällskap.²¹

Herren talade till oss alla när han sade att orättfärdighet tar bort himmelens krafter och inflytanden från en prästadömsbärare, medan rättfärdighet stärker dem. Han nämnde egenskaper som ”storligen utvidgar själen”: ”Överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod, ... oskrymtad kärlek, ... godhet och sann kunskap.”²² Sedan lade han till dessa lärorika ord: ”Låt även ditt inre vara fyllt av kärlek till alla människor och isynnerhet till trons egna, och pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud och prästadömslära skall falla över din själ som himmelens dagg.”²³

Det är betydelsefullt att Herren, sedan han uppmanat oss att ha kärlek till ”alla människor”, lade till ”och i synnerhet till trons egna”. Varför? Innefattar inte ”alla människor” trons egna? Begrunda vad innebörden blir när hans tillägg ges en mer konkret betydelse, ”era egna trons egna”, er egen familj. Tyvärr finns det några i kyrkan som visar större kärlek mot personer utanför familjen än mot sin egen maka och sina barn, syskon och föräldrar. De kan visa låtsad vänlighet offentligt medan de privat sår och ger näring åt stridighetens frön och trycker ner dem som borde stå dem närmast. Så ska det inte vara.

Herren talade sedan om tankar som alltid är prydda — förskönade och skyddade — med dygd. Sådana tankar avskyr synd.²⁴ De låter vårt tal vara ”ja, ja, och nej”,²⁵ befriat från falskhet. De ser det goda hos andra och deras potential, utan att låta sig avskräckas av deras oundvikliga ofullkomligheter.

Dessa verser slutar med en vacker lärorik hänsyftning på en reningsprocess. För att bättre förstå tillämpningen av dessa principer i reningen av våra egna liv, så tänk på två dricksglas som

ser likadana ut och som står i ett rum med hög fuktighetsgrad. Efter en tid börjar vatten kondenseras på ett av glasen eftersom det har lägre temperatur. Det hade kylts ner tidigare, men det märktes inte till en början. Det andra glaset förblir torrt och opåverkat. Utan tvångsmedel kan fuktigheten ”strömma till”²⁶ det ena glaset medan det andra inte får någonting. På liknande sätt påverkar egenskaper som storligen utvidgar själen — kärleken till andra, särskilt till våra familjer, och tankar som pryds med dygd — vår andliga temperatur så att den låter prästadömslära falla över vår själ.

Det är alltså så som prästadömet, genom Andens ledning, för enskilda människor närmare Gud genom ordination, förordningar och den egna karaktärens rening, och ger på så sätt Guds barn möjlighet att bli lika honom och bo för evigt i hans närhet — något som är underbarare än att kunna flytta berg.²⁷

Jag avslutar med att be som Thomas Kelly, med Parley P Pratts ord:

*Liksom dagg från himlen sänker sig i gräset sakta ner,
och med friskbetet det bestänker,
så oss liv din Ande ger.*

*Herre, låt din sanningslära sänkas så från himlens råd,
oss till gagn och dig till ära:
outgrundlig är din nåd.*²⁸

I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt 17:20.
2. Ether 12:30; Moses 7:13; se även MBJakob 4:6; Helaman 10:9.
3. JS skrifter 2:38.
4. Se L&F 13.
5. Se L&F 18:9; 27:12.
6. Se L&F 110:11–12.
7. L&F 110:13–16.
8. Profeten Joseph Smiths undervisning i rummet ovanför hans butik i Nauvoo bestyrker att Herren återställde tempelförordningarna till jorden innan han uppenbarade dem eller gjorde dem tillgängliga för sitt folk i templet i Nauvoo, liksom han fortsätter göra i dag i alla sina tempel, åtföljt av personlig uppenbarelse och inspiration. (Se *History of the Church*, 5:1–2.)
9. L&F 124:40–41; kursivering tillagd; se även v 31–32, 34, 39.
10. Se L&F 84:33–42.
11. Se L&F 128:8–9.
12. Se L&F 137:7–9; se även *Predika mitt evangelium* (2004), s 86.
13. L&F 84:38.
14. L&F 84:20.
15. Se Abraham 2:11.
16. ”Profeterna har tydligt förklarat att ingen välsignelse kommer att undanhållas någon av Guds söner och döttrar om de älskar honom, tror på honom, håller hans bud och trofast uthärdar till slutet.” (M Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* [1997], s 55). ”Alla som gör sig värdiga [tempelbeseglingens och den eviga familjens välsignelser] kommer i Herrens rätta tid att få dem, här eller i nästa liv.” (Richard G Scott, ”Rättfärdighetens kraft”, *Liabona*, jan 1999, s 81)
17. JST, Hebr 7:3; se även Moses 1:6.
18. Moses 7:21.
19. Mosiah 3:19.
20. Alma 13:2, 16; L&F 107:3.
21. Se L&F 20:77, 79; 121:46.
22. L&F 121:41–42.
23. L&F 121:45.
24. Se Alma 13:12.
25. Matt 5:37.
26. L&F 121:46.
27. Se Moses 1:39.
28. ”Liksom dagg från himlen”, *Psalmer*, nr 99.

Att bli redskap i Guds händer

ÄLDSTE DON R CLARKE

i de sjuttios kvorum

En person behöver inte ha ett kall i kyrkan, en uppmaning att hjälpa någon, eller ens god hälsa för att bli ett redskap i Guds händer.

Min morfar Alma Benjamin Larsen vara bara 34 år gammal när han vaknade en morgon och märkte att han hade problem med synen. Strax därefter miste han helt sin syn. Morfar hade varit missionär och hade varit en trofast medlem i kyrkan. Han var jordbrukare, hade hustru och tre barn, och han kunde inte tänka sig livet utan sin syn. Morfars hustru och små barn måste nu ta på sig extra bördor och hjälpa till på gården, och de fick ont om pengar.

Under den här tiden av fysiskt mörker blev många människor medel i Guds händer till att hjälpa min blinde morfar. En händelse som hade starkt inflytande på hans familj inträffade 1919. Det var ett år med stora ekonomiska svårigheter för alla människor i staden där morfar bodde. Gårdar utmättes och företag gick omkull. Det fanns en rätt stor inteckning på morfars gård, och han fick ett meddelande om att han måste betala 195 dollar för att kunna förlänga inteckningen ytterligare ett år. Att betala denna räkning var för honom som att kräva "ett skålpund av hans eget kött". Nästan alla var i samma situation, och det verkade omöjligt att skaffa fram så mycket pengar. Om han samlat ihop allt som hörde till gården — hästarna, korna och maskinerna — skulle han inte ha kunnat sälja dem för 195 dollar. Morfar bad en granne slakta två eller tre av hans kor, och han sålde dem och några andra produkter. Han hade gett kredit till grannarna och kommit överens med dem om att de skulle betala i slutet av året, men ingen av hans gäldenärer var i stånd att betala honom. Den ekonomiska situationen för hans familj var dystert.

I sin dagbok berättar morfar: "Jag kommer aldrig att glömma den där kalla kvällen strax före jul 1919. Det såg ut som om vi skulle förlora gården. Min dotter Gladys lade ett pappersark i handen på mig och sade: 'Det kom med posten i dag.' Jag tog pappret till hennes mor och frågade henne vad det stod. Detta är vad min hustru läste upp för mig: 'Kära broder Larsen! Jag har tänkt på dig hela dagen. Jag undrar om du har ekonomiska bekymmer. Om du har det, så har jag 200 dollar som du kan få.' Brevet var undertecknat 'Jim Drinkwater'. Jim var en småväxt, invalidiserad man och han var den siste på jorden som någon skulle ha trott om att ha så mycket pengar. Jag gick hem till honom den kvällen, och han sade: 'Broder Larsen, jag fick ett telegram från himlen i morse och jag kunde inte få dig ur tankarna på hela dagen. Jag var säker på att du hade ekonomiska bekymmer.' Broder Drinkwater gav mig 200 dollar och vi skickade de 195 dollarna till inteckningsföretaget och för de fem extra dollarna köpte vi stövlar och kläder till barnen. Jultomten kom det året!"

Min morfar fortsätter sedan med att bära sitt vittnesbörd: "Herren har aldrig svikit mig. Han har rört vid andras hjärtan så som han rörde vid broder Drinkwaters hjärta. Jag bär vittne om att den enda säkerhet och trygghet jag någonsin funnit har kommit genom att jag försökt hålla Herrens bud och upprätthålla och stödja denna kyrkas ledare."

Jag har tänkt på Jim Drinkwater många gånger och undrat hur han kom att bli en som Herren kunde lita på. Jim var en småväxt, invalidiserad man som Gud litade på skulle hjälpa en blind jordbrukare med en tung inteckning och tre barn. Jag har lärt en hel del av det min morfar upplevde med Jim Drinkwater. Jag har lärt mig att en person inte behöver ha ett kall i kyrkan, en uppmaning att hjälpa

någon, eller ens god hälsa för att bli ett redskap i Guds händer. Hur blir då ni och jag redskap i Guds händer? Profeterna och skrifterna lär oss hur.

Först och främst måste vi ha kärlek till Guds barn. När den laglärde frågade Frälsaren: ”Mästare, vilket är det största budet?”, svarade Frälsaren:

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.” (Matt 22:36–39)

Joseph Smith sade: ”Kristi kärlek, eller barmhärtighet, är tillvarons förnämsta princip. Om vi kan räcka ut en hjälpande hand till den betryckte, om vi kan hjälpa dem som är missmodiga och bedrövade, om vi kan lyfta upp och förbättra människosläktets villkor, är det vår uppgift att göra det, ja, en väsentlig del av vår religion.” (Conference Report, apr 1917, s 4)

När vi känner kärlek till Guds barn får vi möjligheter att hjälpa dem på deras väg tillbaka till hans närhet.

Mosiahs söners missionärsupplevelser hjälper oss också att förstå hur vi kan bli redskap i Guds händer. ”De färdades många dagar i ödemarken.” (Alma 17:9) Vi måste vara villiga att färdas. Mosiahs söner var villiga att gå längre än till sin omgivning och att göra det som var obekvämt. Hade Ammon inte varit villig att resa till ett främmande land som var befolkat av ett vilt och förhärdat och grymt folk, skulle han aldrig ha funnit och kunnat hjälpa Lamoni och dennes far, och många lamaniter skulle kanske aldrig ha fått veta något om Jesus Kristus. Gud har bitt oss att färdas, gå ut som missionärer, acceptera kallelser, inbjuda någon till kyrkan och hjälpa någon i nöd.

I sin strävan att hjälpa sina lamantiska bröder lärde sig Mosiahs söner också betydelsen av att fasta och be: ”De fastade ofta och både mycket, att Herren skulle förläna dem en del av sin Ande att gå med dem och förbliva hos dem, på det de måtte bli medel i Guds händer att om möjligt bibringa sina bröder, lamaniterna, kunskap om sanningen.” (Alma 17:9) Vill vi verkligen vara medel i Guds händer? I så fall bör vår önskan genomsyra våra böner och vara i fokus för vår fasta.

Efter det att min morfar förlorat synen fastade och bad han att Herren skulle ge honom frid, om det var så att han måste förbli i mörker. Han berättar att nästan inom en timme ”blev mitt sinne upplyst och mörkrets moln lyftes bort från mig”. Han kunde se igen, inte med sina fysiska ögon, men med sina andliga. Senare kallades Alma Benjamin Larsen som patriark, och han tjänade som sådan i 32 år. Liksom Mosiahs söner fastade och bad min morfar, och som följd därav fick han möjligheten att välsigna tusentals av Guds barn.

Vi, liksom Jim Drinkwater och min

morfar, behöver också vara mottagliga för den Helige Andens maningar, för när vi önskar vara redskap i Guds händer kan vi ta emot uppenbarelse.

Profeten Alma den yngre berättar för oss om uppenbarelsen som han tog emot: "Jag vet vad Herren har befallt mig, och jag jublar däröver ... Ja, detta är min berömmelse, att jag måtte bli ett medel i Guds händer att förmå någon själ att omvända sig, och detta är min glädje." (Alma 29:9) Alma hade fått en uppenbarelse om vad han skulle göra.

Jag har en liten bok som jag bär med mig, där jag skriver ner den inspiration och de tankar som jag tar emot av Anden. Den ser inte mycket ut för världen, och den blir sliten och behöver bytas ut då och då. När tankar kommer till mitt sinne skriver jag ner dem och sedan försöker jag handla därefter. Jag har många gånger funnit, när jag har gjort något på min lista, att mitt agerande var svaret på någons bön. Det har också funnits gånger då jag inte gjorde något på min lista och jag senare har förstått att det fanns någon som jag kunde ha hjälpt, men inte hjälpte. Om vi, när vi får maningar rörande Guds barn, skriver ner de tankar och den inspiration vi får och sedan handlar därefter, kommer Guds förtroende för oss att öka och vi får fler tillfällen att vara redskap i hans händer.

Med president Fausts ord: "Ni kan vara kraftfulla medel i Guds händer att hjälpa till med att utföra detta stora verk ... Ni kan göra något för en annan människa som ingen annan som fötts hit till jorden kan göra." ("Medel i Guds händer", *Liabona*, nov 2005, s 115) Gud sätter värde på dem som hjälper hans barn. Jag uppmanar oss alla att följa profeternas råd och bli redskap i Guds händer och höra till dem han värdesätter eftersom vi har hjälpt hans barn.

I Jesu Kristi namn. Amen. ■

Att de må känna dig

ÄLDSTE KEITH R EDWARDS

i de sjuttios kворum

Vi kan få andlig lärdom om vi möter lidande, sorg och smärta med fokus på Kristus.

Kören sjöng "Jesus, när tanken flyr till dig".¹ I Mormons bok profeterar Nephi om Messias:

"För sin ogudaktighets skull kommer världen att akta honom för intet. Därför skola de gissla honom, och han skall lida det med tålmod, de skola slå honom, och han skall tåligt lida, ja, de skola bespotta honom, och han tager det med tålmod till följd av sin ömma kärlek och långmodighet emot människornas barn."²

Frälsarens stora och intensiva lidande uthärdades för vår skull, så att vi inte skulle behöva lida som han gjorde.³ Men lidande utgör en del av livet och få kommer undan

dess grepp. Eftersom detta är något vi alla har gått igenom, går igenom nu eller kommer att gå igenom, så läser vi i skrifterna att vi kan få andlig lärdom om vi möter lidande, sorg och smärta med fokus på Kristus. Paulus skrev fördom att vårt lidande kan hjälpa oss att lära känna Frälsaren bättre. Paulus skrev till romarna:

"Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn.

Men är vi barn är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, lika visst som vi lider med honom, för att också bli förhårligade med honom."⁴

Det innebär inte att vi ska gå ut och leta efter motgångar och lidande. I stället är det den attityd som vi bemöter motgångar och prövningar med, som gör det möjligt för oss att lära känna Frälsaren bättre. Vi vet av erfarenhet att lidande är en del av livets upplevelser som kommer utan att vi söker efter dem. Jag vill berätta om en personlig upplevelse:

För en del år sedan när vår första son var omkring ett år gammal orsakade jag en del till synes onödigt lidande. Vi studerade vid ett universitet och en kväll hade jag lekt med min pojke på golvet. Jag lämnade rummet för att studera och när jag stängde

dörren bakom mig så försökte han tydligen nå mig genom att sträcka upp handen bakom huvudet, och ett finger kom i kläm på gångjärnssidan. När jag stängde dörren blev hans finger mycket illa skadat.

Vi störtade iväg till akuten. Han fick lokalbedövning och en läkare kom in och försäkrade oss att fingret gick att operera. Det var nästan en paradox att det enda min lilla ettåring ville just då var att hans pappa skulle hålla om honom. Så länge han kunde se mig vägrade han bli bunden för den vanskliga operationen. När jag lämnade rummet lugnade han ner sig och läkaren kunde sätta igång.

Under operationen kände jag mig ängslig och gick ofta fram till den öppna dörren för att titta runt hörnet och se hur det gick. Kanske hade han sinne för det osynliga, för när jag ljudlöst tittade runt hörnet som var bakom honom och åt sidan, lyfte han på huvudet och försökte se om jag var där.

När jag vid ett sådant tillfälle såg hans arm fasthållen rakt ut från sidan

och hur han sträckte på nacken för att försöka få syn på sin pappa, kom jag att tänka på en annan Son, som med armarna fastspikade på ett kors sökte efter sin Fader, och i sinnet hörde jag orden: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”⁵ En mycket traumatisk stund i mitt liv blev plötsligt mycket helig.

Överallt i skrifterna finns det exempel på män och kvinnor som alltid tycks ha satt Kristus i centrum — människor som alltid förblev trofasta och villiga att uthärda, oavsett vilka skador eller orättvisor de utsattes för i livet. Jag talar om Abraham som fråntogs sitt arvland och befalldes att offra Isak; om Josef som såldes som slav av sina bröder och fängslades för att han hedrade dygd och kyskhet och som hölls kvar i fångelset på grund av en tanklös tjänare; om Rut som tidigt blev änka och utfattig men som ändå var trofast och lojal mot sin svärmor; om de tre olika Nephi; om Alma den äldre och Alma den yngre och naturligtvis, om profeten Joseph Smith.

Jag är särskilt imponerad av Nephis uthållighet. Han var ständigt föremål för sina bröders vrede och hölls fastbunden i fyra dagar på båten på väg till det förlovade landet. Han kunde inte röra sig och på fjärde dagen, när det såg ut som om de var nära att uppslukas av havet, blev bröderna rädda att de skulle förgås. De ”löste bojorna på [hans] handleder, och se, dessa hade svullnat mycket, och även [hans] fotleder voro mycket svullna och ytterst ömma.

Icke desto mindre upplyfte [han sina] ögon till Gud och prisade honom hela dagen, och [han] knorrade icke.”⁶

Men kom ihåg att det var Nephi som skrev: ”De [skola] gissla honom, och han skall lida det med tålmod, de skola slå honom, och han skall tåligt lida, ja, de skola bespotta honom, och han tager det med tålmod.”⁷ Nephi förstod.

Ändamålet med lidande är inte alltid uppenbart just när det pågår, men profeten Joseph hade en enastående andlig upplevelse när han satt i Libertyfängelset. Herren tröstade honom:

”Min son, frid vare med din själ! Dina motgångar och lidanden skola endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden; du skall triumfera över alla dina fiender.”⁸

”Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och tjäna dig till godo.

Människosonen har nedstigit ännu djupare. Är du större än han?”⁹

När vi kallas att uthärda lidande, som ibland tillfogats oss avsiktligt eller vårdslöst, placeras vi i en unik ställning — om vi vill kan vi tillåtas få en ny inblick i Guds Sons lidande. Alma säger oss att Kristus led allt som någon av oss någonsin kommer att lida för att han ska kunna veta hur han ska bistå oss.¹⁰ Men det omvända är också sant — vårt lidande kan låta oss få en insikt om djupet och omfattningen av hans försoningsoffer.

När jag har begrundat händelsen med min egen son för så många år sedan, har den gett mig nya insikter och kanske även en djupare förståelse för försoningens omfattning och storlagenhet. Jag har en djupare uppskattning av det som en Fader var villig att låta sin Son gå igenom för mig och för var och en av oss. Jag fick en ny insikt om försoningens djup och bredd. Jag kunde inte föreställa mig att jag villigt skulle ha låtit min son lida ens på detta lilla sätt, men "så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son".¹¹

Fastän vi aldrig har diskuterat det har min son också haft möjlighet att i viss mån uppskatta skriftstället där Frälsaren förklarar: "Se, på mina händer har jag upptecknat dig. Dina murar står alltid inför mig."¹²

Jag vill på inget sätt påstå att något här kan närma sig den heliga försoningen, men ärret på min sons hand är alltid inför honom och han kan, om han så vill, se detta ärr som en påminnelse om ärren i Frälsarens händer — som han ådrog sig på grund av våra synder. Han har möjlighet att på sitt eget sätt få insikt om den kärlek som Frälsaren har för oss genom att han frivilligt lät sig bli ärrad, blånad, sargad och sönderslagen för vår skull.

Fastän lidande kan ge oss nya insikter, måste vi vara noga med att inte jämföra, utan snarare uppskatta. Det kommer alltid att finnas en oändlig skillnad mellan oss och vår Frälsare. Hans ord till Pilatus: "Du skulle inte ha någon makt över mig, om du inte hade fått den ovanifrån"¹³, påminner oss åter om hur villigt och självmant han offrade sig. Vi skulle aldrig kunna uthärda djupet, intensiteten eller omfattningen av hans lidande, "[vilket] lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ".¹⁴ Men liksom Nephi kan vi bättre förstå det han gjorde och vi kan känna hur hans ande hjälper oss, och vi kan lära känna Frälsaren på

En familj i São Paulo i Brasilien.

ett mycket verkligt sätt, och "detta är evigt liv att [vi] känner [honom]".¹⁵

Jag bär mitt vittnesbörd om att Jesus Kristus är världens Frälsare, att vi genom hans lidande och försoning kan få förlåtelse för våra synder och uppnå evigt liv. Jag bär mitt vittnesbörd om hans milda och kärleksfulla vänlighet. Han är Faderns enfödde Son, som i allt utförde sin Faders vilja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Psalmer*, nr 88.
2. 1 Nephi 19:9.
3. Se L&F 19:16–19.
4. Rom 8:16–17.
5. Matt 27:46.
6. 1 Nephi 18:15–16.
7. 1 Nephi 19:9.
8. L&F 121:7–8.
9. L&F 122:7–8.
10. Se Alma 7:11–12.
11. Joh 3:16.
12. Jes 49:16.
13. Joh 19:11.
14. L&F 19:18.
15. Joh 17:3.

Bestäm er därför i ert hjärta

ÄLDSTE LARRY W GIBBONS

i de sjuttios kvorum

Vi kan inte ha en fot i kyrkan och en fot i världen.

Som en som studerat medicin har kunskapen om den mänskliga kroppens komplexitet, ordning och harmoni stärkt min tro på en Skapare. Jag tror på Gud. Jag tror att han skapade oss.

Alternativet till att tro på en Skapare är att tro att livet på något sätt uppstod spontant av en slump. Det tror jag inte på.

Och om Gud skapade oss är det inte logiskt att han skulle lämna oss ensamma. Däremot är det logiskt att han skulle ge oss vägledning. En del av denna vägledning har kommit till oss i form av bud.

Bud är inte avsedda att tynga ner oss eller begränsa oss. De är snarare

vägvisare från en allvetande himmelsk Fader som ska hålla oss borta från svårigheter, som ska leda oss till fullständig lycka i det här livet och föra oss tillbaka till honom i trygghet.

I ett tal vid Brigham Young-universitetet 1994 sade rabbi Harold S Kushner:

”Jag är en traditionell jude och jag följer de bibliska dietlagarna ... Många av er tror väl att jag hela dagarna går omkring och säger: ’Å, vad jag vill ha en fläskkotlett, men det får jag inte för Gud är så nedrig att han nekar mig det.’ Nej, så är det inte. Istället ... säger jag till mig själv hela dagarna: ’Är det inte ofattbart? Det finns fem miljarder människor på den här planeten och Gud bryr sig om vad jag äter till lunch och vilket slags språk jag använder’ ...

Jag begränsas inte som människa av att bli tillsagd att det finns vissa saker jag inte får göra för att de är fel. Istället blir jag en bättre människa.”¹

Äldste Henry B Eyring uttryckte det ännu bättre vid det första världsomfattande ledarutbildningsmötet: ”Herren har gett oss sina värdighetsnormer. Han har inte gjort det för att hålla oss borta från honom utan för att dra oss närmare honom.”²

Bröder och systrar, lydnad mot buden spelar stor roll både i den här världen och i nästa. Vi måste hålla

buden för att vara värdiga det celestialet riket och glädjen som finns där!

Den enda normen som är logisk för oss alla är en celestialet norm. I Läran och förbunden står det: ”Ty den som icke kan hålla ett celestialet rikets lag kan icke utvärda en celestialet härlighet.”³ Så enkelt är det! Men vi behöver inte vänta på att få uppleva celestialet glädje. När vi håller buden får vi uppleva glädje här och nu.

Jag är rädd att alltför många inte helt förbundit sig att hålla alla buden. Dessa heliga är inte villiga att lämna världen bakom sig helt och hållet. De avvaktar.

På prästadsömsmötet under en regionkonferens sjöng vi psalmen ”Gån, Israels äldste”. I refrängen lyder orden: ”O Babylon, o Babylon, farväl nu, farväl!”⁴ Efter sången talade äldste Neal A Maxwell och uttryckte tanken att det faktiskt är en utmaning att ta farväl av Babylon — att alltför många av oss tycker om att ha en sommarstuga där.⁵

Vi kan inte ha en fot i kyrkan och en fot i världen. En orsak till det är att avståndet mellan världen och kyrkan ökar i allt snabbare takt. Vi kommer att förlora balansen.

Vi vet att ”ingen kan tjäna två herrar”.⁶ Men jag är rädd att vi försöker göra det som president Marion G Romney beskrev som att försöka ”tjäna Herren utan att förtörna djävulen”.⁷

Frälsaren lärde: ”Ni är jordens salt. Men om saltet förlorar sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Det duger bara till att kastas ut och trampas ner av människor.”⁸

Hur kan vi förlora vår sälta? Ett sätt är att sluta upp med att vara annorlunda än världen. Många medlemmar är på drift i riktning mot världen och ser alltmer ut som och blir alltmer lika världen. Vi måste sluta vara på drift.

Äldste Robert D Hales sade: ”Som sista dagars heliga behöver vi inte se ut som världen. Vi behöver inte underhålla oss på världens sätt. Våra

personliga vanor borde vara annorlunda. Våra fritidsaktiviteter borde vara annorlunda.”⁹

I vår tids moraliska relativism måste vi vara beredda att ta ställning och säga: ”Det här är rätt och det där är fel.” Vi kan inte följa mängden! Nu menar jag förstås inte att vi ska flytta ut i vildmarken och låsa dörren. Vi kan leva i världen, gå i skolan, gå till arbetet, vara med i goda samhällsorganisationer och så vidare. Men vi måste hålla oss till Herrens normer.

Jag har en kär vän som är en aktad läkare. Han skriver regelbundet en rikstäckande artikel om hälsa. Han skriver ofta om näringsriktig kost. Han har ett problem. Han älskar munkar — de är härligt goda, men räknas vanligtvis inte bland den mest näringsrika maten i världen.

För att lösa detta problem har han kommit fram med vad han kallar sin 80:20-teori. Teorin går ut på att om du äter bra 80 procent av tiden så kan du äta vad du vill de andra 20 procenten.

Nu går det kanhända att göra så med maten, men 80:20-principen är inte acceptabel när det gäller hasardspel, pornografi eller ärlighet. Bröder och systrar, är vi ibland 80:20-medlemmar i kyrkan?

Ta till exempel kvinnan som håller sabbatsdagen helig tills hon behöver något från affären. Eller mannen som är ärlig i allt men inte kan motstå frestelsen att överdriva sina skatteavdrag eftersom det innebär mer än 1 000 dollars förtjänst. Eller fadern som är vänlig och mild mot sin hustru och sina barn utom när han har haft en svår dag på kontoret.

Bröder och systrar, låt oss sälja sommarstugan i Babylon. Låt oss inte vara sista dagars heliga på deltid utan på heltid.

I Joseph Smiths översättning av Lukasevangeliet 14:28 säger Herren: ”Bestäm er därför i ert hjärta att ni tänker göra det som jag skall lära och befälla eder.” Jag älskar orden ”bestäm er”. Syskon, det är min bön att vi ska

bestäm oss för att följa Herren. Det finns dyrbara välsignelser som endast kommer av att helt och hållet foga hjärtat efter Guds vilja.

President Heber J Grant sade: ”Det finns bara en trygg stig för de sista dagars heliga, och det är pliktens stig. Det handlar inte bara om vittnesbörd, inte bara om underbara manifestationer, inte bara om att veta att Jesu Kristi evangelium är sant ... Det handlar inte bara om att veta att Frälsaren är vår Återlösare, att Joseph Smith var hans

profet, utan det som frälser dig och mig är att hålla Guds bud och leva ett liv som anstår en sista dagars helig.”¹⁰

Nu, mina unga män och unga kvinnor, när ni börjar fastställa era prioriteter i livet, kom då ihåg att den enda sanna tryggheten i livet ligger i att hålla buden. Ekonomisk trygghet och ställning i samhället är ihåliga om man inte också är rättfärdig. Jag lovar er att det är så.

Ni bodde hos er himmelske Fader i föruttillvaron. Ni var där hos honom.

Er ande vet hur det är att leva i celestiala boningar. Ni kan aldrig bli riktigt lyckliga i en miljö som inte är celestial. *Ni vet för mycket.* Det är en av anledningarna till att ogudaktighet aldrig kan bli lycksalighet för er.¹¹ Vilken stor sak det är att en gång för alla bestämma tidigt i livet vad ni tänker göra och vad ni inte tänker göra när det gäller ärlighet, anständighet, kyskhet, visdomsordet och tempeläktenskap.

Bröder och systrar, håll er på den raka och smala vägen. Nej, håll er i *mitten* på den raka och smala vägen. Låt er inte driva bort, gå inte vilse, fuska inte, var försiktiga.

Kom ihåg att inte leka med det onda. Håll er borta från djävulens mark. Låt inte Satan få fördelen av hemmaplan. När ni följer buden får ni den glädje som alltför många letar efter på andra platser.

Som äldste Nelson lärde oss i morse, detta är fullheten av Jesu Kristi evangelium. Detta *är* hans kyrka. Återställelsen *bände!* Det finns ingen anledning att tveka.

Jag vet att president Gordon B Hinckley är Herrens profet idag. Jag är tacksam att kunna stå tillsammans med honom och jag tackar honom för hans undervisning, ledarskap och underbara exempel på styrka. Jag vet att Gud lever och att han är vår Fader. Jag vittnar om att Jesus är Kristus. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "The Human Soul's Quest for God", *Brigham Young Magazine*, feb 1995, s 26.
2. *Världsomfattande ledarskapsmöte*, jan 2003, s 13.
3. L&F 88:22.
4. *Psalmer*, nr 200.
5. Se *The Neal A. Maxwell Quote Book*, sammanst av Cory H Maxwell (1997), s 25.
6. Matt 6:24.
7. "The Price of Peace," *Nordstjärnan*, feb 1984, s 6.
8. Matt 5:13.
9. "Gifts of the Spirit", *Ensign*, feb 2002, s 17.
10. "The President Speaks", *Improvement Era*, nov 1936, s 659; Se även *Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J Grant*, s 30.
11. Se Alma 41:10.

Profeterna kommo åter i landet

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Det är ingen liten sak för denna kyrka att förkunna profetia, siarord och uppenbarelse för världen, men det gör vi.

In te långt efter det att vår vän Carolyn Rasmus hade blivit medlem av Brigham Young-universitetets fakultet, blev hon inbjuden av en grupp nya lärarkollegor att följa med på en lördagshajk till bergen ovanför Provo. Carolyn tillhörde inte Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, men hon kände sig mycket välkommen bland sina nya kolleger. Så hon följde gärna med.

De vandrade uppför bergssluttningen i takt med att solen steg. När klockan närmade sig tio började gruppen leta efter en plats där de kunde sätta sig ner. Carolyn tänkte: "Toppen! Hur visste de att jag behövde vila?" Och även hon började leta efter en

bekväm plats där hon kunde sträcka ut sig. Men deltagarna verkade så allvarliga när det gällde den här rasten. Några av dem tog fram papper och penna medan en annan ivrigt försökte ställa in en transistorradio.

Det som sedan hände blev en vändpunkt i hennes liv med eviga följder. En av vännerna sade: "Carolyn, det är något vi behöver förklara för dig. Det här är första lördagen i oktober och för oss innebär det inte bara vackert väder och träd i höstfärger utan också att det är kyrkans generalkonferens. Var vi än är eller vad vi än gör så stannar vi sista dagars heliga upp och lyssnar. Så nu kommer vi att sitta här bland ekarna och tallarna och se ut över dalen och lyssna på Guds profeter i ett par timmar."

"I ett par timmar!" tänkte Carolyn. "Jag visste inte att det fanns Guds profeter som fortfarande var i livet", sade hon, "och absolut inte att de var så många att de kunde fylla två timmar!" Föga anade hon att de skulle komma att rasta igen klockan två den eftermiddagen — i ytterligare två timmar — och sedan föreslå henne att dagen därpå ställa in radion hemma för ytterligare fyra timmar.

Ni anar säkert resten. Med hjälp av skrifterna i skinnband som hennes studenter skänkte henne, vänners och familjers kärlek i den sista dagars

heliga församling hon började gå i och andliga upplevelser som vi vill att alla ska få som är på väg in i evangeliets ljus, döptes Carolyn och konfirmerades som medlem i kyrkan. Ni anar säkert resten. I och med att hon fick stifta bekantskap med generalkonferensen den där dagen högt uppe på Brigham Young-universitetets hemmaberg, såg hon för egen del Jesajas profetiska inbjudan gå i uppfyllelse: ”Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.’ Ty undervisning skall gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem.”¹

Vi närmar oss slutet av ytterligare en underbar generalkonferens. Vi har välsignats med budskap från våra ledare, däribland och i all synnerhet president Gordon B Hinckley, den man som vi ger vårt stöd som Guds orakel på jorden, vår levande profet, siare och uppenbarare. I likhet med vad profeter gjort i tidsutdelningar från Adam till vår tid har president Hinckley bildligt talat församlat oss i ett slags global motsvarighet till dalen Adam-ondi-Ahman. Han har älskat oss och undervisat oss och skänkt oss sin välsignelse.²

Jag tror att man lugnt kan säga att alla brödernas och systrarnas böner för oss när de har talat denna helg är att generalkonferensen ska ha varit en lika upplyftande och om nödvändigt lika livsförändrande upplevelse för var och en av oss som den var för syster Rasmus och otaliga andra som en gång i halvåret lyder uppmaningen i vår sista dagars heliga psalm: ”Kom, lyssna till profetens röst! Hör ordet sänt från Gud!”³

När jag nu själv ger uttryck för mitt vittnesbörd och min tacksamhet vad beträffar generalkonferensens budskap och betydelse, får jag då föreslå tre ting som dessa sammankomster två gånger om året förkunnar för hela världen.

För det första: De förkunnar ivrigt

och otvetydigt att det på nytt finns en levande profet på jorden som talar i Herrens namn. Hur väl behöver vi inte sådan vägledning! Vår tid är orolig och svår. Vi ser krig utomlands och nöd i det egna landet. Grannar runt omkring oss har personliga sorger, har bedrävelser i familjen. Människor i tusentals vet vad rädsla och olyckor av hundrade slag vill säga. Detta påminner oss om att när de mörka dimmorna i Lehis syn om livets träd höljde vandrarna i töcken, höljde det *alla* i töcken — såväl rättfärdiga som orättfärdiga, unga jämte gamla, både den nyomvända och den erfarna medlemmen. I den liknelsen ställs alla inför motgång och möda, och endast ledstången av järn — Guds förkunnade ord — kan föra dem genom

mörkret i säkerhet. Vi behöver *alla* den ledstången. Vi behöver *alla* det ordet. Ingen är trygg utan det, för utan det kan *alla* ”[komma] in på förbjudna stigar samt [gå] förlorade”, som det står i uppteckningen.⁴ Vi är djupt tacksamma över att ha hört Guds röst de senaste dagarna under denna konferens och känt hur stadigt denna ledstång av järn är.

Inte ofta men under årens lopp har några källor menat att bröderna i sina tillkännagivanden saknar kontakt med verkligheten, att de inte förstår problemen, att somliga av deras riktlinjer och tillvägagångssätt är förlegade och otidsenliga.

Som den ringaste bland dem som ni har gett ert stöd åt att personligen få bevittna hur denna kyrka leds, är

det med brinnande iver jag säger att jag aldrig i mitt privatliv eller yrkesliv har umgåtts med någon grupp som är *så* i kontakt med verkligheten, som så ingående känner till de problem vi står inför, som forskar så djupt i det förflutna, är så öppen för det nya, samt i bön så noga och eftertänksamt överväger allt däremellan. Jag vittnar om att den insikt som denna grupp män och kvinnor besitter i moraliska och samhällsliga frågor överträffar varje expertgrupp på jorden som jag känner till som sysselsätter sig med liknande frågor. Jag bär vittnesbörd om hur alltigenom goda de är, hur hårt de arbetar och hur anspråkslöst de lever. Det är ingen liten sak för denna kyrka att förkunna profetia, siarord och uppenbarelse för världen, men det gör vi. Det är ett sant ljus som lyser i en mörk värld, och det lyser från dessa sammankomster.

För det andra: Var och en av dessa konferenser innebär ett upprop om handling inte bara i vårt eget liv utan också på andras vägnar, de som tillhör vår egen familj och tro och de som inte

gör det. I morse påminde president Hinckley oss på ett inspirerande sätt om att det är 150 år sedan som handkärrekompanierna, när generalkonferensen skulle börja i oktober 1856 här i Saltsjödal, pulsade genom de sista isiga kilometrarna i Nebraska för att snart fastna i Wyomings ogenomträngliga snömassor högt uppe bland bergen. Han citerade president Brigham Youngs inspirerade generalkonferensbudskap till de heliga, att "ge [sig] av och hämta hem dessa människor som är därute på slätten".⁵

Lika säkert som generalkonferensens tema i oktober 1856 var att undsätta dem som var i nöd, är det också temat för denna konferens och föregående konferens och för den som kommer nästa vår. Det må vara att det inte vid den här konferensen handlar om snöstormar och begravingar i frusen mark, men de behövande finns fortfarande därute, de fattiga och kraftlösa, de nedstämda och modlösa, de som "komm[er] in på förbjudna stigar", som vi talade om tidigare, och skaror som "hållas borta

från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den".⁶ De är alla därute med matta knän och slappnande händer⁷, och det drar ihop sig till oväder. De kan bara undsättas av dem som har mer och vet mer och kan hjälpa mer. Och fråga inte: "Var är de någonstans?" De finns överallt, till höger och till vänster om oss, i vårt grannskap och på vår arbetsplats, i varje ort och län och land i denna värld. Ta er häst och vagn, lasta den med er kärlek, ert vittnesbörd och en andlig säck mjöl och kör sedan åt vilket håll som helst. Herren ska leda er till de behövande, om ni bara omfattar det Jesu Kristi evangelium som predikats vid denna konferens. Öppna ert hjärta och er hand för dem som sitter fast i tvåtusentalets motsvarighet till Martin's Cove och Devil's Gate. Om vi gör det hör sammar vi Mästarens återkommande vädjan för förlorade får och förlorade mynt och förlorade själar.⁸

Till sist: En kyrkans generalkonferens förkunnar för hela världen att Jesus är Kristus, att han och hans Fader, allas vår Gud och Fader, visade sig för den unge profeten Joseph Smith i uppfyllelse av det forntida löftet att den återuppståndne Jesus från Nasaret på nytt skulle återställa sin kyrka till jorden och "komma igen på samma sätt som [dessa judiska heliga] sett honom fara upp till himlen".⁹ Denna och varje liknande konferens förkunnar att han i sin nåd kom till jorden i fattigdom och ödmjukhet, för att lida och förkastas, uppleva besvikelser och dö, så att vi skulle räddas från just dessa öden på vår väg mot evigheten, att vi "genom hans sår är ... helade".¹⁰ Denna konferens förkunnar för varje nation, släkt, tungomål och folk det kärleksfulla messianska löftet att "hans nåd varar i evighet".¹¹

Till alla som tror att ni är förlorade eller utan hopp, eller som tror att ni alldeles för länge har gjort alldeles för mycket som var alldeles fel, till alla som oroar er för att ni sitter fast i

snön på livets slätter med en trasig handkärra, ropar denna konferens ut Jehovas ständiga budskap: "[Min] hand är ännu uträckt."¹² "Jag uträcker min arm till dem", sade han, "[och även om de] förneka mig ... skall jag vara barmhärtig emot dem ... om de vilja omvända sig och komma till mig, ty min arm är uträckt hela dagen, säger Herren, Härskarornas Gud".¹³ Hans nåd varar i evighet och hans hand är ännu uträckt. Hans kärlek är Kristi rena kärlek, den kärlek som aldrig sviker, det medlidande som uthärdar allting även när all annan styrka tynar bort.¹⁴

Jag vittnar om denne Jesus som räcker ut armen, som undsätter, som är barmhärtig. Jag vittnar om att detta är hans återlösande kyrka grundad på hans återlösande kärlek, och att det i enlighet med vad man förkunnade i Mormons bok, "kommo profeter ibland folket, vilka voro sända av Herren [att förkunna det] ... [ja], profeterna kommo åter i landet".¹⁵ Jag vittnar om att president Gordon B Hinckley i alla avseenden, från topp till tå, är en sådan profet, en man vars liv och röst vi älskar och som vi bett så mycket för. Han kommer nu att avsluta denna halvårssammankomst. För denna välsignelse — och *alla* dessa välsignelser och många, många fler — är jag personligen tacksam för varje gång det är generalkonferens, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes 2:3.
2. Se L&F 107:53–56.
3. "Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9.
4. 1 Nephi 8:28; se även v 23–24.
5. *Deseret News*, 15 okt 1856, s 252; se även LeRoy R Hafen och Ann W Hafen, *Handcarts to Zion* (1960), s 120–121.
6. L&F 123:12.
7. Se L&F 81:5.
8. Se Luk 15.
9. Apg 1:11.
10. Jes 53:5.
11. Se Ps 136:1.
12. Se Jes 5:25; 9:17, 21.
13. 2 Nephi 28:32.
14. Se Moroni 7:46–47.
15. Ether 7:23; 9:28.

Avslutande ord

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

*Vi ger er vår kärlek och vår välsignelse.
Må Herrens ande vistas i era hem.*

Mina älskade bröder och systrar, vilka underverk dessa konferenser är. De kan inte jämföras med något annat i världen. När man tänker på hur vi samlas här i denna stora konferenssal och att det vi säger förs ut över hela världen så att personer på varje kontinent tillsammans kan dyrka den levande Guden, så är det i sanning ett underbart mirakel. Alla som har talat har gjort det mycket bra. Vi önskar att vi hade hunnit lyssna till alla generalauktoriteter. Tyvärr har det inte varit möjligt. Representanter från biorganisationerna har inspirerat oss med sina budskap.

Bönerna har också inspirerat oss. Musiken har varit helt enkelt enastående.

Vi är så tacksamma för detta magnifika konferenscenter, denna

stora sal som vi träffas i, och för tekniken som gjort det möjligt för våra ord att färdas över hela världen till vårt folk i många länder och nejder.

Vi önskar att det var fred på jorden och ber ständigt om att den ska komma.

Nu, våra kära medarbetare, ger vi er vår kärlek och vår välsignelse. Må Herrens Ande vistas i ert hem. Må kärlek råda i era familjerelationer.

Om detta ber vi när vi tar farväl för att mötas igen om sex månader, i vår Återlösares heliga namn, och lämnar vår kärlek och välsignelse med er, i hans namn, ja, i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

För evigt omsluten av hans kärlek

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Jag vet att [vår himmelske Fader] älskar oss, systrar, liksom hans Son, Jesus Kristus gör. Den kärleken kommer aldrig att förändras — den är beständig.

När jag fick detta kall värdade jag till vår himmelske Fader att hjälpa mig veta vad systrarna i kyrkan behöver. Jag fick ett starkt vittnesbörd om att vi, hans döttrar, behöver veta att han älskar oss. Vi behöver veta att han ser det goda i oss. När vi känner hans kärlek uppmuntras vi att sträva framåt, vi försäkras om att vi är hans och vi får bekräftat för oss att han vårdar sig om oss även när vi snarar och upplever tillfälliga bakslag.

Jag fick detta budskap bekräftat när jag bar mitt vittnesbörd under söndagseftermiddagens session av generalkonferensen i april 2002. På morgonen den dagen fick jag höra

att äldste David B Haight kanske inte skulle kunna delta i konferensen. Om det blev så skulle jag få ytterligare fem minuter till att bära mitt vittnesbörd. Jag bad mycket ihärdigt för äldste Haight den dagen! På söndagsmorgonen såg jag honom komma till konferenscentret, och jag började slappna av — ända tills han gick ut under församlingssången. När jag stod i talarstolen den eftermiddagen var teleprompterskärmen helt tom! Men budskapet som gång på gång kommit till mitt sinne och hjärta var att kvinnor behöver känna Herrens kärlek i sitt dagliga liv. Det var det budskapet jag visste att jag behövde förmedla den dagen, och det fortsätter att vara vårt budskap.

Jag har blivit ödmjukare av er kärleksfulla och personliga reaktion på detta budskap. Tack för att ni berättar om hur budskapet har välsignat ert liv. Era ord har bekräftat att var och en av oss är berättigad till — och behöver — Herrens kärlek i sitt dagliga liv.

Vår himmelske Fader älskade oss innan vi kom till den här jorden. Jag vet att han älskar oss, systrar, liksom hans Son, Jesus Kristus gör. Den kärleken kommer aldrig att förändras — den är beständig. Ni kan lita på det. Vi kan förtrösta på det.

Precis som Hjälpföreningens motto påminner oss om att kärleken aldrig

upphör, måste vi tro att Kristi kärlek till oss aldrig kommer att upphöra. Allt vi gör i Hjälpföreningen bör återspegla vår Frälsares kärlek och vår himmelske Faders kärlek. Denna stora kärlek bör utgöra källan till vår motivation att tjäna andra. Den måste vara både det som får oss att handla och vårt mål!

Jag känner en ung mor med fem barn som ringde till en äldre syster, hennes högt uppskattade mentor, och frågade: ”Kan vi gå en runda?” Hennes vän förstod att hon menade att hon behövde tala med någon. Halvvägs i en slinga på drygt en mil, sade till slut den unga mamman: ”Jag kan helt enkelt inte tro att vår himmelske Fader älskar mig. Jag har gjort massor av misstag i livet. Jag känner bara inte att jag är värdig hans kärlek. Hur kan han älska mig?” Detta var en kvinna som hade ingått förbund i templet och var aktiv i kyrkan. Och ändå kände hon sig ovärdig hans kärlek. Den äldre systemen svarade genast: ”Naturligtvis älskar han dig. Du är hans dotter.”

Brukar vi stöta bort Herrens kärlek, den som han utguter över oss i mycket rikligare mått än vi är villiga att ta emot? Tror vi att vi måste vara fullkomliga för att förtjäna hans kärlek? När vi tillåter oss att känna att vi är ”för evigt omslutna av hans kärleks armar”¹ så känner vi oss trygga, och vi inser att vi inte behöver bli fullkomliga med en gång. Vi måste inse att fullkomlighet är en process. Detta evangelium är en evig process, och vi måste komma ihåg att värdesätta resans gång. *Evig* betyder ”utan början och slut”, så hans omslutande kärlek finns där för oss varje dag. Kom ihåg att den är beständig — även när vi inte inser det. Jag älskar Nephis beskrivning av denna stora gåva: ”Det är Guds kärlek, som utgutes i människornas barns hjärtan, och därför är den det mest önskvärda som finnes till ... *Ja, och den som fröjdjar själen mest.*”² Jag vittnar om att detta är sant.

Jag vet att det kan finnas en del som har svårt att föreställa sig hur hans kärlek känns. Tänk på en mor med sitt nyfödda barn. Värmen, tryggheten, omvårdnaden och friden i en mors famn kan hjälpa oss förstå hur det känns att vara omsluten av hans kärleks armar. En syster i Hjälpföreningen, som tillhör Unga vuxna, skrev: "Endast genom min mors kärlek kan jag börja förstå omfattningen av och kraften i Frälsarens kärlek."

Mödrar, förstår ni hur viktiga ni är när ni undervisar era barn om denna sanning? När ni omsluter era barn med er kärlek så ser de en glimt av hans kärlek. President Gordon B Hinckley råder oss: "Älska Herren din Gud, och älska hans Son, och var alltid tacksam för deras kärlek till oss. Närhelst annan kärlek slocknar, kommer denna storslagna, enastående, eviga kärlek som Gud hyser för var och en av oss att bestå, liksom den kärlek som hans Son har, han som gav sitt liv för var och en av oss."³

En mor som förstår sitt släktskap med Gud hjälper sina barn att lära känna honom och omslutas av hans kärlek. Jag blev rörd av det en dotter berättade när hennes 100-åriga mor begravdes: "När jag som tonåring försökte planera mitt studieschema, brukade jag gå ut i köket där min mor stod och strök. Jag brukade lägga fram tänkbara alternativ för mina studier ... och hon lyssnade på dem alla. Vi brukade diskutera möjligheterna ... och sedan brukade hon säga: 'Okej, Cathy, har du bett om vägledning?' Det kändes lite genant för mig, och jag brukade tveka och sedan säga: 'Måste man be om allting?' Hon svarade bara: 'Det gör jag.'⁴

Denna mor lyssnade. Hon delade med sig av sin tro på Herren, hon var ett exempel, hon berättade om sina förväntningar att hennes dotter ständigt skulle vända sig till Herren. När vi närmar oss Herren känner vi att hans kärlek för oss närmare honom. Mödrar, lär era barn att alltid räkna

med Herren i sitt liv och hjälp dem att känna igen hans kärleksfulla inflytande.

Min mor och jag fick våra patriarkaliska välsignelser samtidigt. Jag var tjugo och mor var fyrtionio. Jag ska aldrig glömma den dagen — hur patriarken lade händerna på mors huvud och berättade för henne hur många gånger hennes liv hade sparats i samband med reumatisk feber, hjärtsjukdom och många andra sjukdomar. Han berättade om hennes liv, räknade upp gånger då hon hade välsignat andra. Han berättade om det som Herren hade i beredskap åt henne och gav vägledning om vad hon behövde göra. Jag kände till min mors liv, och jag lyssnade när denne patriark, som inte var bekant med henne, beskrev hennes liv. Denna upplevelse var ett vittnesbörd för mig om att Gud lever, att han älskar oss och att han känner oss personligen. Jag kände Herrens kärlek till min mor — och till

mig — denna minnesvärda dag.

Det största beviset på vår Frälsares kärlek till oss är hans försoning. Hans kärlek överflödar av nåd, tålmod, långmodighet, barmhärtighet och förlåtelse

Som far- och mormödrar har vi ett heligt ansvar att omsluta våra barnbarn i kärlek. När en treårig flicka var uppnosig tillrättavisade hennes mormor henne: "Tala inte på det sättet till din mormor — för vi ska vara vänner i miljoners miljoner år." Visst är det underbart att vara farmor och mormor? Kom ihåg, systrar, att kärlek och förbund binder oss samman som eviga familjer.

Herrens kärlek framförs ofta av andra människor när de reagerar på Andens maningar. Hör vi och följer vi dessa maningar?

På grund av ekonomiska svårigheter var en syster tvungen att flytta från sitt älskade hem och den församling där hon bott i tjugotvå år. Det var

smärtsamt. Första söndagen i sin nya församling sade hon: "Jag kände mig mycket ensam fastän jag kände en del medlemmar. Jag var bland de första som kom till Hjälpföreningen den morgonen. Jag satt där och såg syst-rarna komma in och ta plats. De tycktes alla behöva ha sin egen rad, inte bara sin egen plats. De satt inte bredvid varandra och de satt inte bredvid mig. Det kändes som om jag var på en öde ö." Systrar, varför gör vi så mot varandra?! Systemen fortsatte: "Sedan kom Lisa in. Hennes ansikte lyste upp när hon såg mig och hon kom med raska steg över till mig, satte sig bredvid mig, lade armen om mig och gav mig en stor kram. Det är förunderligt att en liten gest som denna kan betyda så mycket. Hennes värme — och jag skulle vilja säga hennes kärlek — tog bort min ensamhet."

Jag är rädd att vi ibland ser Herrens kärlek endast i de stora händelserna i vårt liv. Vi måste också se hans kärlek i det lilla. Underskatta inte er förmåga att ge av hans kärlek genom en så enkel, uppriktig gest som att sitta bredvid en annan syster och få henne att känna sig välkommen.

Känner *du* Herrens kärlek i *ditt* liv? Det sätt varpå jag känner hans kärlek kan skilja sig från hur du upplever den. Det viktiga är att komma till insikt om hur *du* känner denna kärlek. Och när du väl har känt den, var då villig att dela med dig av den.

Som presidentskap besökte vi kusten längs Mexikanska golfen som härjats av orkanen Katrina. Vid en brasafton en kväll stod jag i talarstolen och kände på mig att alla de närvarande systrarna behövde någon som bokstavligen gav henne styrka. Efter mötet stod syster Hughes, syster Pingree och jag vid varsin dörr och kramade varje syster på hennes väg ut. Vi ville bara uttrycka vår kärlek till dem. Till var och en av dessa systrar som lyssnar i kväll: Vi gick ifrån ert kapell och kände oss förnyade tack vare den Guds kärlek som ni delade med er av till oss. Tack för att ni tar hand om varandra — och oss tre!

I mina morgonböner ber jag vår himmelske Fader fylla mig med sin kärlek så att jag kan utföra hans verk med större innerlighet. Jag vet att jag har blivit välsignad på grund av denna

dagliga vädjan. Som systrar i Hjälpföreningen måste vi sträva efter att visa kristuslik kärlek. Kristus sökte alltid behaga sin Fader genom att göra hans vilja. Systrar, vi måste anstränga oss till det yttersta att följa hans ojämförliga exempel — att visa sådan kärlek genom våra tankar, vårt tal, våra handlingar — i allt vi gör och är. Vi får inte låta stolthet eller fåfänga, själviskhet eller den egna kalendern tränga undan vår strävan att hjälpa andra med kärlek. Vi måste bara innerligt låta oss själva omslutas av Guds kärlek. Detta gör vi bäst genom att ta till oss Frälsarens eviga försoning. Sedan kan vi utvidga den kretsen till att omfatta vår familj och alla andra. En sådan krets är verkligen himmelsk.

Mina kära systrar, må Herren välsigna er att ni må känna hans kärlek dagligen när ni håller era förbund, utövar kristuslik kärlek och stärker familjen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 1:15.
2. 1 Nephi 11:22–23; kursivering tillagd.
3. Se "Ord från den levande profeten", *Nordstjärnan*, dec 1996, s 8.
4. Egen korrespondens.

Minns Herrens kärlek

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi måste söka efter att känna igen och uppleva Herrens kärlek i vårt liv.

Konstverket *Kristus i en röd dräkt* av Minerva Teichert tycktes vara den fullkomliga skildringen av vårt tema ur skriften i kväll. "Jag är för evigt omsluten av hans kärleks armar." (2 Nephi 1:15) Kristus ser så välkomnande ut med sina armar utsträckta mot oss. Liksom han inbjöd nephiterna att "stå upp och komma hit till mig", (3 Nephi 11:14) så inbjuder han var och en av oss att en i taget komma till honom, så att vi också må veta "att [han] är ... hela jordens Gud, som har blivit dödad för världens synder". (3 Nephi 11:14.) Vi får veta hur det känns att vara omsluten av hans kärlek när vi tackar ja till denna inbjudan.

Jag är säker på att ni alla vid något tillfälle har känt er omsluta av Kristi armar. Men om ni är som jag finns det perioder när ni känner er rädda, när livets stress och jäkt överväldigar er, när ni känner att ni är på väg bort från Anden. Kanske tycker ni också att ni blivit övergivna. När jag får sådana känslor är det bästa motgiftet minnet av de stunder när Kristi frid har kommit för att stärka mig. Därför inbjuder jag er i kväll att *minnas* tillsammans med mig hur det känns att uppleva Herrens kärlek i ert liv och vara omsluten av hans armar.

Min mamma dog när jag var en ungdom. Jag behövde fortfarande hennes råd och hjälp. Hon levde bara sex veckor efter det att hon fått veta att hon hade cancer. I början var jag mest bekymrad för min far. Jag var tacksam för att mamma inte behövt lida länge och att hennes död varit en fin upplevelse för oss. Men några veckor senare närmade sig Mors dag och hennes födelsedag, och jag saknade henne förfärligt. Jag ville ha hennes armar omkring mig och jag ville veta att hon hade det bra. Jag ville säga henne att jag älskade och saknade henne.

En kväll när jag bad och grät (vilket jag ofta gjorde då), uppfylldes jag av en stor trösterik känsla — plötsligt och kraftfullt. Känslan återställde mig,

den gav mig frid. Fysiskt varade den inte länge, men den var oerhört tröstande. Jag visste vad det var — det var Herrens kärlek som omslöt mig och gav mig frid och styrka. Men lika viktigt är att den stunden har förblivit i minnet som en härlig gåva som jag kan öppna och *minnas* när livet är jobbigt.

Ibland har också stunder av kärlek och frid kommit oväntat och när jag inte speciellt behövde det — jag hade inga särskilda problem eller frågor. En ljuvlig höstsöndag satt jag i stolen jag använder för skriftläsning och såg hur de gula löven dalade från grannens aprikosträd. Jag tittade upp från mina skrifter och plötsligt översköldes jag av en känsla av frid och förnöjsamhet. Stunden var flyktig, men minnet av kärleken jag kände har bestått. Det är en minnets gåva jag kan erinra mig när livet och tiderna är svåra.

När jag varje dag *söker* Herrens kärlek så upplever jag den och känner hans armar omsluta mig. Jag ser bevis på Herrens kärlek på min morgonpromenad när luften är klar och de första solstrålarna syns i öster. Jag känner hans kärlek när en vers i skrifterna kommer upp i sinnet och talar till mig på ett nytt sätt. Jag känner hans kärlek när jag undervisar av goda kvinnor i Hjälpföreningen eller av besökslärare som bryr sig om mig. Jag förnimmar hans närhet när mitt hjärta reagerar på vacker musik eller ett minnesvärt tal. Systrar, Herren finns överallt när vi öppnar våra ögon och vårt hjärta för hans kärlek.

Men jag är säker på att det finns kvinnor ibland er som tänker: "När har jag någonsin tid till en morgonpromenad? När hade jag senast tio minuters lugn och ro till att läsa i skrifterna?" Eller, "När hade jag senast en dag fri från smärta? eller oro? eller sorger?" Och jag inser hur sant det är att livet ofta känns som en stor hög med skyldigheter, frustration och besvikelser. Men Herren finns där, alltid densamme, hans armar är

utsträckta. När vi känner oss överväldigade, måste vi *minnas* friden han gett oss vid tidigare tillfällen. *Hans* frid ger oss tröst och styrka. Världen kan inte ge oss det.

Som trofasta kvinnor i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga har vi välsignats med den Helige Anden. När vi bjuder Frälsaren att komma in i vårt liv bär den Helige Anden vittne för oss om den kärlek Fadern och hans Son, vår Frälsare, har till oss alla. Men att känna deras kärlek är inte bara beroende på vår önskan utan också på våra handlingar. Och handlingarna vi måste göra känner vi väl till: uppriktig, detaljerad och ödmjuk bön, varefter vi lyssnar i stillhet på Herrens svar, regelbundna skriftstudier och tid till att begrunda det vi har läst, och slutligen villighet att utforska vårt inre och förlita oss på Herrens löfte att han ska "göra det svaga starkt för [oss]". (Ether 12:27) När vi studerar och mediterar är vi

berättigade till Andens maningar, och när vi blir allt bättre på att hörsamma dessa maningar ser vi dagligen Herrens hand i vårt liv. Vi kommer att finna honom, som äldste Maxwell sade, "i vårt livs detaljer". (Neal A Maxwell, "Becoming a Disciple", *Ensign*, jun 1996, s 19) Och när den insikten kommer upplever vi hans frid och inser att vi verkligen är omslutna av hans kärleks armar.

Under det världsomfattande ledarutbildningsmötet i januari 2004 uppmanade president Gordon B Hinckley kyrkans kvinnor att "stå starka och orubbliga" emot det onda som växer i världen. ("Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20) Systrar, det är därför vi måste söka efter att känna igen och uppleva Herrens kärlek i vårt liv. Det är därför vi måste minnas och värdesätta våra egna upplevelser av hans frid och den styrka den för med sig. Och det är

därför vi måste berätta för våra barn och dem som inte har föräldrar eller nära anförvanter om våra egna upplevelser av tro och vittnesbörd.

Vår familj behöver Guds frid, och om vi inte kan eller inte vill bjuda Herren att komma in i vårt liv, då blir familjen en återspeglning av vårt eget kaos. Kvinnan är ombedd att ta hand om sin familj, men vi måste också vara fasta — vi måste vara den bergfasta grunden som våra hem kan stå på. Det är viktigt att vi talar frid till vår familj, liksom Herren talar frid till oss. Vårt hem måste vara en plats där familj och vänner vill vara, där alla som kommer in kan hämta styrka och mod till att möta utmaningen att leva i en allt ondare värld. Våra barn behöver höra oss "tala om Kristus ... fröjda oss i Kristus [och] predika om Kristus" (2 Nephi 25:26), så att de kan veta var de kan hitta den frid som "övergår allt förstånd". (Fil 4:7)

Kom ihåg, systrar, att Frälsarens inbjudan är klar och direkt, och viktigast för oss är att den är beständig: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor ... Ta på er mitt ok ... ty ... min börda är lätt." (Matt 11:28–30) Detta är vad Herren lovar mig och er.

Min bön för var och en av oss är att vi ska minnas när Herren har talat frid till oss och har omslutit oss med sin kärleks armar. Och lika viktigt, om ni inte har känt denna kärlek på ett tag, sök efter den och upplev den när ni utför livets vardagliga uppgifter. När ni gör det kommer minnena av dessa känslor från Herren att bli till ljuvliga gåvor under ert livs dagar, månader och år, som kan öppnas en andra gång — eller många gånger — för att ge er stöd när livet är svårt.

"Min frid ger jag er", lovar Herren. "Inte ger jag er en sådan frid som världen ger." (Joh 14:27) Frid. Styrka. Det är det vi längtar efter och det är det som är möjligt. Vi behöver bara vända oss mot hans utsträckta armar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Att fästa blicken på, sträcka oss ut mot och komma till Kristus

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Messias räcker ut sin barmhärtighets armar mot oss, alltid ivrig att ta emot oss — om vi väljer att komma till honom.

I Minerva Teicherts magnifika målning *Kristus i en röd dräkt* står Mänsklighetens Frälsare, med märken efter spikar i sina händer, majestätiskt med uträckta armar. Med ömhet och kärlek ser han ner på kvinnorna som sträcker sig upp mot honom.

Jag älskar symboliken med att kvinnor sträcker sig upp för att vidröra Frälsaren. Vi längtar efter att vara nära

Herren, för vi vet att han älskar var och en av oss och vill att vi ska vara "för evigt omslutna i [hans] kärleks armar".¹ Hans händer kan bota andliga, känslomässiga eller fysiska åkommor. Han är vår Förespråkare, vårt Föredöme, vår gode Herde och Återlösare. Finns det någon annan att fästa blicken på, någon annan att sträcka oss ut till, någon annan att komma till förutom Jesus Kristus, "trons upphovsman och fullkomnare"?²

Han förkunnade: "Ja, sannerligen ... om I viljen komma till mig, så skolen I hava evigt liv. Se, min barmhärtighets arm är uträckt emot eder, och den som vill komma, honom skall jag mottaga."³ Hans löfte är inte bara en inbjudan att sträcka oss ut efter honom utan också att ta det viktigaste nästa steget: att komma till honom.

Detta är en sådan motiverande, uppmuntrande lära. Messias räcker ut sin barmhärtighets armar mot oss, alltid ivrig att ta emot oss — om vi väljer att komma till honom. När vi kommer till Frälsaren med "hjärtats fulla uppsåt",⁴ får vi uppleva hans

kärleksfulla beröring på de mest personliga sätt.

En "[viss] kvinna"⁵ fattade det beslutet och fick känna hans beröring. "Där fanns en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år [som spenderat allt hon ägde på många läkare] och som ingen hade kunnat bota.

Hon närmade sig Jesus bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel, och genast stannade blödningsen.

Jesus frågade: 'Vem var det som rörde vid mig?' Då alla nekade, sade Petrus: 'Mästare, folkmassan trycker och tränger sig in på dig.'

Men Jesus sade: 'Någon rörde vid mig. Jag kände att kraft gick ut från mig.'

När kvinnan såg att hon var upptäckt, kom hon darrande fram och föll ner för honom och förklarade inför allt folket varför hon hade rört vid honom och hur hon genast hade blivit botad.

Jesus sade till henne: 'Min dotter, [var vid gott mod], din tro har frälst dig. Gå i frid.'⁶

Jag har ofta undrat vad som skulle ha hänt om den här kvinnan med sina blödningar inte hade haft en tillräckligt stark tro på Frälsaren för att göra det som krävdes för att kunna röra vid hörntofsen av hans mantel. I en sådan folkmassa antar jag att det inte var lätt att komma nära honom. Men "utan att tvivla"⁷ framhärdade hon.

På samma sätt måste vi visa att vår tro på Herren har genomträngt vårt hjärta djupt nog för att få oss att handla.

En vän berättade för mig om en gång när hon var otröstlig. Hon kände sådan sorg över en tragedi i familjen att hon en dag inte ens kunde lämna hemmet. En syster från Hjälpföreningen kom oväntat till hennes dörr och sade: "Jag kände att du behövde mig." Systemen ställde inte några ingående frågor utan stället omfamnade hon sin vän och frågade: "Vill du att vi ber tillsammans?" Efter bönen gick systemen därifrån. Systemens vänliga beröring och finkänsliga

bemötande gjorde mycket för att hjälpa min väns brustna hjärta.

Denna kärleksfulla hjälpförenings-syster lyssnade inte bara till Anden utan följde också dess maning. Hon visade på ett mycket verkligt sätt att dygden i frälsningens lära påverkat henne så djupt att hon dagligen arbetade på att bli kristuslik. Hennes gärningar återspeglade hennes personliga insikt om att "kärleken förgår aldrig".⁸

Om de miljontals trofasta systrar i Hjälpföreningen som, likt denna medkännande syster, återspeglar Kristi eviga kärlek,⁹ sade president Gordon B Hinckley: "Det är omöjligt att räkna det som dessa underbara och osjälviska kvinnor har gjort för att hjälpa de nödställda, förbinda såren på skadade, ge uppmuntran och tröst åt betryckta ... samt lyfta upp dem som fallit och ge dem kraft och stöd och en önskan att gå vidare."¹⁰

Denna vilja att gå framåt mot

Frälsaren kräver ibland ögonblicklig omvändelse. Det betyder att vi inser att vi gjort fel eller inte gjort det vi kunnat för att uppmuntra eller hjälpa andra. Dessa personliga kursjusteringar i tanke, ord eller handling är väsentliga för alla som önskar komma till Kristus. De representerar de val vi gör om hur vi ska beröra varandra både bokstavligt och bildligt.

Vi närmar oss Frälsaren när vi omfamnar varandra i kärlek. Eller så gör vi det inte. Vi lägger balsam på känslomässiga eller fysiska sår. Eller så gör vi det inte. Vi ser på varandra med kärleksfulla istället för kritiska ögon. Eller så gör vi det inte. Vi ber om förlåtelse om vi sårat någon, även om det var oavsiktligt. Eller så gör vi det inte. Vi kämpar med det svåra andliga arbetet att förlåta dem som sårat oss. Eller så gör vi det inte. Vi rättar snabbt till våra misstag eller försumligheter i personliga relationer när vi blir medvetna

om dem. Eller så gör vi det inte.

Liksom ni vet jag vad det innebär att göra viktiga kursjusteringar. Jag minns en gång när jag utan att mena det sårade en syster i min församling. Jag behövde rätta till denna sak, men jag måste erkänna att min stolthet hindrade mig från att söka upp henne och be om förlåtelse. Familjen, andra förpliktelser och så vidare — jag hittade alltid en ursäkt till att skjuta upp min omvändelse. Jag var säker på att allt skulle ordna sig av sig självt. Men det gjorde det inte.

I stillheten av inte bara en natt, utan flera nätter, vaknade jag med den klara insikten om att jag inte höll den kurs som Herren ville att jag skulle hålla. Jag handlade inte efter min tro att hans barmhärtighets arm verkligen var utsträckt mot mig — om jag handlade rätt. Jag bad om styrka och mod, ödmjukade mig och begav mig till systers hem och bad om förlåtelse. Det

blev för oss båda en ljuvlig och helande upplevelse.

Ibland är en personlig kursjustering lika omedelbar som när vi i stället för att hastigt gå mot utgången efter kyrkans möten, går tvärs över hallen för att hälsa på en ensam syster som vi vet tycker om att prata länge. Men ofta är det lika långvarigt som när vi regelbundet övervinner harmsna känslor för någon i familjen som behandlar oss tanklöst — medan vi försöker bygga en positiv relation. Dessa individuella kursjusteringar, som är ytterst viktiga omvändelsesteg, ger oss regelbundet ”frid och rättfärdighet som frukt”.¹¹

När vi söker efter rättfärdighetens frukt är det inte att undra på att vi, liksom kvinnorna i Minerva Teicherts härliga målning, sträcker oss mot Frälsaren med längtan och kärlek, för vi vet att han räcker ut ”barmhärtighetens arm till alla dem som förtrösta på honom”.¹² Eftersom detta härliga löfte är sant, vem kunde vi annars fästa blicken på, vem kunde vi annars sträcka oss ut till, vem kunde vi annars komma till, förutom Jesus Kristus, världens Ljus, Guds Lamm, vår Messias?

Jag vet att ”Rättfärdighetens Son uppstig[er] med läkedom under sina vingar”¹³ inte bara för kvinnan med blödningar utan också för var och en av oss. Han önskar leda och välsigna och samla oss — om vi *väljer* att komma till honom. Må vi göra det varje dag i vårt liv.

I Jesu Kristi namn. Amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 1:15.
2. Hebr 12:2.
3. 3 Nephi 9:14.
4. 3 Nephi 10:6.
5. Mark 5:25.
6. Luk 8:43–48.
7. Jak 1:6.
8. Moroni 7:46.
9. Se Moroni 8:17.
10. ”Mormon betyder ’mycket gott’, *Nordstjärnan*, jan 1991, s 55.
11. Hebr 12:11.
12. Mosiah 29:20.
13. 3 Nephi 25:2.

I hans kärleks armar

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Detta är den förnämsta kvinnoorganisationen i hela världen. Den har skapats av Gud.

Mina kära systrar, vilket fantastiskt tillfälle det är för mig att få tala till er vid denna storlagna konferens för Hjälpföreningen. Vi har i kväll fått höra underbara predikningar av kvinnor med stor tro och begåvning. Jag vill att Hjälpföreningens presidentskap ska veta att vi har fullt förtroende för dem. Vi uppskattar dem på alla sätt och vis. Vi är tack samma för det tema som de har valt från Mormons bok, från 2 Nephi — ”För evigt omsluten av hans kärleks armar”. (Se 2 Nephi 1:15.) Kvinnor i Hjälpföreningen är bokstavligt talat evigt omslutna av vår Herres armar.

Enligt min uppfattning är detta den förnämsta kvinnoorganisationen i hela världen. Den har skapats av Gud.

Joseph Smith talade och handlade som profet när han år 1842 organiserade Hjälpföreningen. Vid det tillfället sade han: ”Kristi kyrkas organisation var inte fullständig förrän kvinnorna hade organiserats.” (Sarah M Kimball, ”Early Relief Society Reminiscences”, 17 mars 1882, Relief Society Record, 1880–1892, kyrkans arkiv)

I dag har Hjälpföreningen omkring fem miljoner medlemmar. Den finns i många länder och undervisar på många språk. Den omfattar alla kvinnor i kyrkan som är 18 år och äldre. Bland dessa finns ensamstående unga kvinnor, kvinnor som aldrig gift sig, änkor eller frånskilda, kvinnor med make och barn, äldre kvinnor av vilka många förlorat sin eviga livskamrat.

En vän som inte är medlem i vår kyrka sade en gång till mig: ”Sista dagars helig står för kärlek, hängivenhet och tjänande.” Vad står Hjälpföreningen för? Vad betyder den? Låt mig få försöka säga något om detta.

Hjälpföreningen står för kärlek. Det är förunderligt att bevittna den kärlek goda kvinnor hyser till varandra. De förenas av kärlekens band med vänskap och respekt för varandra. Denna organisation är i själva verket för många kvinnor den enda möjligheten till vänskapligt umgänge.

Det är en medfödd instinkt hos

kvinnor att kärleksfullt ta sig an dem som är i nöd. Kyrkans välfärdsprogram beskrivs som ett program grundat i prästadömet, men det skulle inte fungera utan Hjälpföreningen.

Hjälpföreningen står för utbildning. Det är varje kvinnas plikt i denna kyrka att skaffa sig så mycket utbildning hon kan. Det kommer att göra hennes liv innehållsrikare och öka hennes möjligheter. Det ger henne yrkesfärdigheter om hon en dag skulle behöva dem.

I förra veckan fick jag ett brev från en ensamstående mor. Jag skulle vilja läsa upp en del av det. Hon säger:

”Det är tio år sedan du talade om vår familj på oktoberkonferensen 1996 ... Dina goda råd och uppmuntrande ord åt mig och andra ensamstående systrar har varit ett mönster för mig i mitt dagliga liv. De ord som har blivit mitt motto och min paroll är ... ’gör ditt allra bästa’, och det är just det mina söner och jag försöker göra.

Alla mina fyra söner har gått ut high school och seminariet. Två av dem var heltidsmissionärer. Vi bidrar alla till vår försörjning och fortsätter att vara trofasta i evangeliet. Det är en

härlig känsla att veta att vi har klarat oss på egen hand i många år ... Man känner att man har presterat något när man än en gång kan stå på egna ben och tillgodose familjens behov ...

Jag uppmuntrades att börja studera igen ... Det är inte lätt att arbeta heltid och ta kvällskurser. Det har vidgat mitt perspektiv på livet och hjälpt mig att bli en bättre människa. Min familj, medlemmar i församlingen och kollegor har alla gett mig mycket stöd. Jag utexamineras i december.

När jag begrundade min patriarkaliska välsignelse under fasta och bön, kunde jag sätta upp realistiska mål som jag har använt som vägkarta för att hålla mig på rätt spår när det gäller evangeliets principer. Jag går till mina möten, ber dagligen och betalar tionde. Jag ... tar min kallelse som besökslärare på mycket stort allvar ...

Kyrkan är sann och det är en förmån och en ära att räknas som en värdig och välsignad medlem av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi leds genom inspiration från en kärleksfull himmelsk Fader som känner oss och vill att vi ska utvecklas och

gå framåt. Jag tackar dig för dina vänliga, uppmuntrande ord för tio år sedan och för de många inspirerande ord som fortsätter att komma från Herren genom hans tjänare. Jag vet att jag är ett Guds barn och att mitt liv välsignas genom medlemskapet i hans kyrka.”

Hjälpföreningen står för självständighet. Det bästa matförrådet finns inte i välfärdsprogrammets spannmålssilor utan i konserver och flaskor i våra medlemmars hem. Det är så glädjande att se behållare med vete och ris och bönor under sängar eller i skafferier hemma hos kvinnor som med egna händer tar ansvar för sin välfärd. Sådan mat är kanske inte den godaste, men den är närande om den måste användas.

Med Hjälpförening menas offer. Jag rörs alltid av dessa enkla ord som Anne Campbell skrev till sitt barn. Hon sade:

*Du är den resa som inte blev av,
de pärlor jag aldrig kan köpa.
Du är soliga stränder vid fjärran
hav,
genom dig får jag himlen möta.*
(”To My Child”, citerad i Charles L Wallis, *The Treasure Chest*, [1965] s 54.)

Många av er är mödrar. Ni har ansvaret för era barns fostran. När ni åldras och ert hår vitnar kommer ni inte att fråga efter de modekläder ni en gång bar, de bilar ni hade eller det stora hus ni bodde i. Den brännande frågan kommer att vara: ”Hur gick det för mina barn?”

Om det gick bra är ni tacksamma. Om inte, finns det inte mycket tröst.

På ett annat ställe har jag skrivit: ”Gud välsigne er, mödrar. När man räknar ihop det mänskliga bemödandets alla segrar och nederlag, när dammet från livets strider börjar lägga sig, när allt det vi kämpar så hårt för i denna värld av erövringar förbleknar inför vår syn, kommer ni att finnas, måste ni finnas, som styrka åt den nya

generationen, människosläktets ständiga rörelse framåt.” (*One Bright, Shining Hope*, s 18)

För några år sedan ledde äldste Marion D Hanks en paneldiskussion i tabernaklet i Salt Lake City. I panelen deltog en attraktiv och begåvad ung kvinna som var frånskild och mor till sju barn i åldrarna sju till sexton. Hon sade att hon en kväll gick tvärs över gatan för att ge något till en granne. Lyssna till hennes ord, som jag minns dem:

”När jag vände mig om för att gå hem såg jag ljusen som brann i mitt hus. Jag hade hört mina barns röster eka när jag några minuter tidigare gick ut genom dörren. De sade: ’Mamma, vad får vi till middag?’ ’Kan du köra mig till biblioteket?’ ’Jag måste ha papper till en affisch i kväll.’ Utmattad såg jag på huset och ljuset som brann i vart och ett av rummen. Jag tänkte på alla dessa barn som var hemma och väntade på att jag skulle

komma hem och tillgodose deras behov. Min börda kändes tyngre än jag orkade bära.

Jag minns att jag i tårar såg upp mot himlen och sade: ’Käre Fader, jag klarar det inte i kväll. Jag är för trött. Jag orkar inte med det. Jag kan inte gå hem och ta hand om alla dessa barn ensam. Kan jag inte få komma till dig och vara hos dig bara för en enda natt? Jag återvänder i morgon.’

Egentligen hörde jag inte orden jag fick till svar, men jag hörde dem i mina tankar. Svaret var: ’Nej, mitt barn, du kan inte komma till mig nu. Du skulle aldrig vilja återvända. Men jag kan komma till dig.’”

Det finns så många som denna unga mor, som var ensam och förtvivlad men hade lyckan att tro på Herren som kunde älska och hjälpa henne.

Hjälpföreningen står för tro. Den står för att göra det viktigaste först. Den står för att betala tionde.

Äldste Lynn Robbins i de sjuttios

kvorum berättar om en stavsresident från Panama.

När han som ung man återvände hem från missionen fann han den flicka som han ville gifta sig med. De var lyckliga men mycket fattiga.

Det kom en särskilt svår tid när maten och pengarna började tryta. Det var lördag och skafferiet var helt tomt. René oroade sig över att hans unga hustru var hungrig. Han beslöt sig för att han inte hade något annat val än att ta deras tiondepengar och gå och köpa mat.

När han var på väg ut ur huset hejdades han av hustrun som frågade vart han tänkte gå. Han sade att han skulle gå och köpa mat. Hon frågade honom var han hade fått tag på pengar. Han sade att det var deras tiondepengar. Hon sade: ’Det är Herrens pengar — du ska inte köpa mat med dem.’ Hennes tro var starkare än hans. Han lade tillbaka pengarna och den kvällen

Systrar i S:t Petersburg samlas till Hjälpföreningens allmänna möte.

gick de till sängs hungriga.

Nästa dag åt de ingen frukost och gick fastande till kyrkan. René gav tiondepengarna till biskopen, men han var för stolt för att tala om för biskopen att de behövde hjälp.

Efter mötena lämnade han och hans hustru kapellet och började gå hemåt. De hade inte kommit långt förrän en ny medlem ropade på dem från sitt hus. Mannen var fiskare och sade att han hade fångat mer fisk än han behövde för egen del. Han slog in fem små fiskar åt dem i tidningspapper. De tackade honom. När de fortsatte hemåt hejdades de av en annan medlem som gav dem tortillas. Och sedan hejdades de av någon annan som gav dem ris. Och en annan medlem såg dem och gav dem bönor.

När de kom hem hade de nog med mat för två veckor. Och de blev ännu mer förvånade när de vecklade upp paketet med fisk och fann två stora fiskar i stället för fem små som de trodde sig ha sett. De skar fisken i portionsbitar och förvarade dem i grannens frys.

De har upprepade gånger sagt att de aldrig sedan dess behövt gå hungriga.

Mina kära systrar, alla dessa underbara egenskaper som Hjälpföreningen står för är exempel på hur ni är evigt omslutna av hans kärleks armar.

Det är det vi alla önskar oss. Det är det vi alla hoppas på. Det är det vi alla ber om.

Mina kära systrar, några avslutande ord. Jag påminner om att ni inte är andra klassens medborgare i Guds rike. Ni är hans gudomliga skapelse. Män bär prästadömet. Ni har en annan roll som också är oerhört viktig. Utan er skulle vår Faders lyckalighetsplan omintetgöras och vara betydelslös. Ni utgör femtio procent av kyrkans medlemsantal och är mödrar till de övriga femtio procenten. Ingen kan utan vidare avfärda er.

Häromdagen fick jag ett brev från en kär vän. Hon heter Helen och hennes make heter Charlie. Hon skriver bland annat följande:

”I dag talade Charlie och jag på sakramentsmötet. I mitt tal berättade jag om det råd du gav mig när jag gick ut Idaho Falls High School och hade planer på att gå på Ricks College. Du sade att jag hellre borde gå på kyrkans college på Hawaii där jag skulle ha större chans att träffa och gifta

mig med en ung man av kinesisk härkomst.

Jag lydde ditt råd och studerade på Hawaii där jag träffade och gifte mig med Charlie. Vi har varit gifta i 37 år och har fem barn. Alla våra fem barn har varit på mission ... Tre av våra barn har gift sig i Hawaii-templet. Vi har två ensamstående barn, och vi hoppas att de snart ska finna värdiga personer att gå till templet med. Vi har sex underbara barnbarn och ytterligare två på väg.

Jag har välsignats med en trofast make som ärar sitt prästadöme och som har varit värdig att tjäna Herren som biskop, stavsresident och missionspresident. Jag har haft förmånen att få stödja honom i alla hans uppgifter i kyrkan. Jag har verkat som Hjälpföreningens president i staven i nästan fem år.

När jag i dag var tacksam över allt som jag har fått kunde jag inte låta bli att tänka på det stora inflytande som du har haft på mitt liv. Jag ville bara att du skulle veta att jag följde ditt råd och att jag tack vare det blivit rikligen välsignad. Jag tackar dig för att du tog dig tid att följa min utveckling när jag lämnade Hongkong för att komma till Amerika.”

Det är detta Hjälpföreningen gör för kvinnor. Den ger dem tillfälle att växa och utvecklas. Den ger dem en drottningens rang i det egna hushållet. Den ger dem en plats och en ställning där de kan växa genom att använda sina talanger. Den ger dem stolthet över familjelivet och vägledning i det. Den ger dem större uppskattning för en god, evig livskamrat och fina, eviga barn.

Vilken underbar organisation Hjälpföreningen är! Det finns inget liknande i hela världen.

Må Herren välsigna var och en av er med dessa underbara egenskaper som ni kan få genom att vara aktiva i Hjälpföreningen. Det ber jag ödmjukt om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Lärdomar för vår tid

Följande anvisningar för fjärde söndagens lektioner för prästadömet och Hjälpföreningen ersätter anvisningarna i *Information för prästadömet och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008*.

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen varje månad ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Alla lektioner från "Lärdomar för vår tid" tas från tal i det senaste generalkonfe-

rensnumret av *Liabona*. Dessa nummer ges ut i maj och november varje år. Talen finns också på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Ett eller flera tal kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskoparna och grenspresidenterna. Dessa prästadömsledare bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och

systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar. Lärarna bör fråga sina ledare om det är något särskilt de ska betona under lektionerna.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen. Församlings- och grensledarna bör se till att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidningar.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kanske ibland frestas att lägga konferenstalen åt sidan och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.
- Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden

från talet/talen som hjälper dig att undervisa om principerna och lärdomarna.

- Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:
  - titta efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar om.
  - tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
  - berätta om sina insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd om principerna och lärdomarna.
  - tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.
- Gå igenom kapitel 31–32 i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet." (*Handledning för undervisning [2001]*, s 12)

Skicka kommentarer om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; e-post: cur-development@lds.church.org. ■

Månader

Fjärde söndagens lektionsmaterial

November 2006–
april 2007

Tal i novembernumret 2006 av *Liabona**

Maj 2007 –
oktober 2007

Tal i majnumret 2007 av *Liabona**

*Dessa tal finns på Internet (på många språk) på www.lds.org.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

Följande kan vara till hjälp vid personliga studier eller samtal under familjens hemafton. (Numret inom parentes hänvisar till talets första sida.) Listan över berättelser kan också vara till hjälp.

FÖR BARN

Leta i talen

1. Fyll i tomrummet: "Jag vittnar för er att uppståndelsen inte är en _____." (Ledtråd: Leta i äldste Joseph B Wirthlins tal på sidan 28.) Vad betyder detta? Hur kan ett vittnesbörd om återställelsen ändra på det sätt vi lever var dag?

2. Vad gjorde vandrarna som äldste Jeffrey R Holland talade om när generalkonferensen började? (Ledtråd: Talet börjar på sidan 104.) Vad kan du göra när det är generalkonferens?

3. Liksom Pahoran i Mormons bok behöver vi inte vara ohövlige bara för att andra är det. Vad skulle du säga om någon är ohövlige mot dig? (Ledtråd: Leta i äldste David A Bednars tal på sidan 89.)

Aktiviteter

1. President James E Faust undervisar om att lärjungar lyder Frälsaren. Han sade: "Lärjungeskapets välsignelser finns lätt tillgängliga för alla som är villiga att betala priset." Vik ett papper på mitten. Skriv på ena sidan vad du måste "betala" för att vara en Kristi lärjunge, till exempel studera skrifterna, gå till kyrkan, tala sanning och vara vänlig. På andra sidan skriver du ner välsignelserna

som kommer av att följa Kristus, till exempel glädje, frid, skydd, vägledning och eviga familjerelationer. Kom ihåg din lista av välsignelser och hur mycket de betyder för dig varje gång du måste välja mellan rätt och fel.

2. Syster Elaine S Dalton sade: "Till alla ungdomar av ädel härkomst säger jag: Se in i evighetens fönster! Föreställ er i Herrens heliga tempel. Se er leva värdiga och rena liv. Framtida släkten är beroende av er!" Rita en bild på dig framför ett tempel, eller sätt fast en bild på ett tempel på en spegel som du tittar i varje dag. Påminn dig själv dagligen om dina rättfärdiga mål och hur du kan fortsätta att vara värdig så att du kan uppnå dem.

FÖR UNGDOMAR

1. Finns det personer i din klass eller ditt kворum som har det svårt?

Vad kan du göra för att hjälpa dem? Läs vad president Thomas S Monson och äldste Henry B Eyring sade om att utföra vår plikt och ta hand om andra (s 56 och 43).

2. Läs biskop Richard C Edgleys berättelse om hotellhanddukarna (s 72). Vilka

BERÄTTELSER ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

I talen som börjar på sidorna som du ser här nedanför finns det berättelser som du kan återge och insikter som du kan dela med dig av.

Far och son bowlar klockan fem på morgonen, s 9

Far visar tålmod mot son som välter motorcyklar, s 15

Rafael Monroys och Vincente Morales martyrskap, s 20

Diakon tar med sig inspelning av prästadömslektion till en annan diakon, s 43

Far gör uppoffringar för att köpa en mangel till sin fru, s 46

Marcus B Nash fångar en fisk, s 49

Pojke välsignas efter ett fall från trampolin, s 51

Präst ger insamlad mat till en ensamstående mor, s 53

Pojke finner kungens smaragd när han utför sin plikt, s 56

Thomas S Monson manas att besöka och välsigna en vän på sjukhus, s 56

Unga kvinnor bär Jami Palmer med sig på en hajk, s 62

Servitris talar om evangeliet med en långtradarchaufför, s 69

Richard C Edgley återlämnar tre handdukar han tagit, s 72

Rik man tar dagstidningar från en tidningsautomat, s 72

Martha Paxman finner sin förlorade vigselring, s 82

Handkärrekompanier räddade på slätten, s 82

Pionjärledare reser ett baner för folken, s 85

Man inspirerad att hjälpa blind bonde, s 97

Kvinna lyssnar på generalkonferensen under en hajk med vänner, s 104

Ung mor känner sig ovärdig Guds kärlek, s 108

Kvinna manas att besöka en hjälpföreningssystem som är nedbruten av sorg, s 113

Anne C Pingree ber någon hon sårat om förlåtelse, s 113

Ensamstående mor med sju barn ber om en ledig kväll, s 115

Ungt par betalar tionde och behöver inte svälta, s 115

göms under betet i äldste Marcus B Nashs tal på sidan 49.

FÖR VUXNA

1. Varför hoppas president Gordon B Hinckley att nästa generation kommer att minnas pionjärerna? Hur hedrar vi vår "arvedel" — de trofasta offer som de första sista dagars

heliga gjorde? Vad kan vi göra för att fortsätta det verk de påbörjade? (s 82)

2. Hur påverkade äldste Joseph B Wirthlins och hans hustrus insikt om försörjningen deras liv? (s 28) Hur tröstade denna insikt äldste

Wirthlin när hans hustru gick bort? Överväg att ta upp äldste Wirthlins tal med någon du känner som har förlorat en kär vän.

3. Läs äldste Robert C Oaks berättelse om pojken som välte motorcyklarna (s 15). Hur reagerade pojkens far? Hur kan du visa mer tålmod gentemot familjemedlemmar och andra? Vilka fyra förslag ger äldste Oaks på hur man kan bli mer tålmodig? ■

exempel på redbarhet kan du berätta om av egen erfarenhet? Besluta dig idag för att vara ärlig mot andra människor.

3. Fråga dig själv om du har attityden "här är jag, inspirera mig". Om så är fallet, hur kan du ändra på det? Studera talet som Söndagsskolans generalpresident A Roger Merrill gav

om att få ut mer av tal och lektioner (s 92).

4. Nämn sådant som är ont eller orent som du måste undvika för att inte luras bort från ett "lyckligt, evangelieinriktat liv". Läs om "kroken" som

Resurshandledning för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet 2* och *Unga kvinnor 2*. I hänvisningarna står *Plikt mot Gud* för handledningarna *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud. Personlig tillväxt* står för häftet *Unga kvinnor. Personlig tillväxt*. Ungdomarna kan arbeta på några av aktiviteterna i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* under lektionstid, eller så kan du uppmana kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma. Fler undervisningsförslag finns i *Liabona* på sidan 1 och i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påskdagen, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

För att hitta de här handledningarna på Internet på vissa språk kan du gå till www.lds.org och klicka på ikonen med världskartan och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*" och sedan på novembernumret 2006. Den engelska versionen av resurshandledningarna hittar du på www.lds.org genom att klicka på "Gospel Library". Det finns länkar till de senaste resurshandledningarna i den högra kolumnen.

Resurshandledningarna finns med i maj- och novembernumret av *Liabona*. Kyrkans tidningar finns på Internet (på vissa språk) på www.lds.org.

Resurshandledning för Unga kvinnor 2

För användning 2007, lektionerna 1–25

Lektion 1: Kom närmare Jesus Kristus

Gordon B Hinckley, "På dessa tre tror jag", *Liabona*, juli 2006, s 2. Använd artikelns avsnitt om Jesus Kristus som tillägg till "Varje ung kvinna behöver lära känna Jesus Kristus".

Dieter F Uchtdorf, "Kristuslika egenskaper — vinden under våra vingar", *Liabona*, nov 2005, s 100. Använd de tre sista styckena i artikeln som avslutning av samtalet om hur man blir mer lik Kristus.

Keith B McMullin, "Jesus, när tanken flyr till dig", *Liabona*, maj 2004, s 33. Använd som tillägg till lektionsdelen "Genom att anstränga sig kan en ung kvinna komma närmare Frälsaren".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 5.

Lektion 2: Andliga gåvor

Julie B Beck, "En ström av välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 11. Använd artikeln som ett exempel på helandets gåva.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 7.

Lektion 3: Bygg upp Guds rike

Stephen B Oveson och Dixie Randall Oveson, "Personlig helgelse", *Liabona*, sep 2005, s 16. Använd artikeln i samband med "Uppoffringar hjälper till att bereda oss för att leva i Guds närhet".

Kathleen H Hughes, "Så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans", *Liabona*, nov 2005, s 110. Använd exempel från artikeln för att visa uppoffringar som görs för kyrkan.

Lektion 4: Lydnad till buden hjälper oss fullgöra vår gudagivna uppgift

Gordon B Hinckley, "Hur kan jag bli den kvinna som jag drömmer om att bli?" *Liabona*, juli 2001, s 112. Använd artikeln under hela lektionen för att förklara vad gudomligt värde innebär.

Jeffrey R Holland, "Till unga kvinnor", *Liabona*, nov 2005, s 28. Använd äldste Hollands råd om hur man blir en kristuslik kvinna när ni diskuterar lydnad mot buden.

Elaine S Dalton, "Stråva framåt och var ståndaktiga", *Liabona*, maj 2003, s 105. Använd berättelserna i artikeln för att illustrera hur man fullgör sina gudagivna uppgifter.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 2.

Lektion 5: Hemmets miljö

Susan W Tanner, "Stärk våra framtida mödrar", *Liabona*, juni 2005, s 16. Ta med de fem olika punkterna

för att visa hur unga kvinnor kan berika miljön i hemmet.

Julie B Beck, "Ett 'modershjärta'", *Liabona*, maj 2004, s 75. Används i samtalet om moderns roll.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 3.

Lektion 6: Dela arbetet i hemmet

L Tom Perry, "Ett högtidligt ansvar att älska och ta hand om varandra", *Liabona*, juni 2006, s 56. Använd avsnittet med rubriken "Engagera familjen" i början av lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 1.

Lektion 7: Lev i kärlek och harmoni

Susan W Tanner, "Har jag sagt ...?" *Liabona*, maj 2003, s 73. Överväg att använda artikeln som introduktion till lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 3.

Lektion 8: Utveckla förmågan att kommunicera

"Frågor och svar", *Liabona*, feb 2004, s 30. Använd förslagen i början av artikeln i lektionsdelen "Vi kan hjälpa till med att förbättra kommunikationen i vår familj".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 3.

Lektion 9: Den unga kvinnan som fridstiftare i hemmet

Susan W Tanner, "Jag är det ljus, som i skolen hålla upp", *Liabona*, maj 2006, s 103. Överväg att använda berättelsen om Raluca i stället för berättelsen i lektionen.

Personlig tillväxt, "Normer till vägledning för de unga: Språk".

Lektion 9: Den unga kvinnan som fridstiftare i hemmet

Susan W Tanner, "Jag är det ljus, som i skolen hålla upp", *Liabona*, maj 2006, s 103. Överväg att använda berättelsen om Raluca i stället för berättelsen i lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 7.

Lektion 10: Prästadömet: en stor välsignelse

James E Faust, "Alltings återställelse", *Liabona*, maj 2006, s 61. Använd artikeln i början av lektionen.

Julie B Beck, "En ström av välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 11. Använd artikeln när ni tar upp de välsignelser som vi får genom prästadömet.

Lektion 11: Uppskatta biskopen

Gordon B Hinckley, "Israels herdar", *Liabona*, nov 2003, s 60. Ersätt det första citatet i lektionen med president Hinckleys beskrivning av biskopar.

Lektion 12: En fars välsignelser

L Tom Perry, "Faderskap: En evig kallelse", *Liabona*, maj 2004, s 69. Diskutera avsnittet i artikeln som handlar om faderns roll i lektionsdelen "En far kan välsigna sina barn genom prästadömet".

Merrill J Bateman, "Prästadömet, nycklarna och kraften att välsigna",

Liabona, nov 2003, s 50. Överväg att ta med äldste Batemans berättelse om Michael när ni diskuterar välsignelserna med att gå i skolan.

Lektion 13: Patriarkaliska välsignelser

Julie B Beck, "Ni är av ädel härkomst", *Liabona*, maj 2006, s 106. Ta med syster Becks råd angående patriarkaliska välsignelser när ni läser upp citaten i lektionen.

"Om patriarkaliska välsignelser", *Liabona*, mars 2004, s 18. Använd svaren i artikeln för att besvara de unga kvinnornas frågor om patriarkaliska välsignelser.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 6.

Lektion 14: Tempelns välsignelser

Russell M Nelson, "Unga vuxna och templet", *Liabona*, feb 2006, s 10. Använd artikelavsnittet "Fortlöpande uppenbarelser" som tillägg till er diskussion om uppenbarelse.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 1.

Lektion 15: Tempeläktenskap

Gordon B Hinckley, "Det äkten-skap som består", *Liabona*, juli 2003, s 2. Överväg att ersätta LeGrand Richards berättelse med artikelavsnittet "Gift dig rätt och lev rätt".

Robert D Hales, "Förbered dig för ett himmelskt äktenskap", *Liabona*, feb 2006, s 16. Ta med äldste Hales råd om att fastställa en evig kurs i slutet av lektionen.

Lektion 16: Dagböcker

Gordon B Hinckley, "Sök Guds rike", *Liabona*, maj 2006, s 81. Återge delar av president Hinckleys dagboks-anteckningar i den del av lektionen där ni diskuterar uppmaningen från profeterna att skriva dagbok.

Lektion 17: Att föra släktuppteckningar

James E Faust, "Fenomenet som är du", *Liabona*, nov 2003, s 53. Återge president Fausts berättelser för att betona syftet med släktforskning i början av lektionen.

Boyd K Packer, "Din släktforskning: Hur du börjar", *Liabona*, aug 2003, s 12. Använd avsnittet "Hur man börjar" som tillägg till "Släktuppteckningar börjar med ett antavleblad och ett familjeblad" i lektionen.

Henry B Eyring, "Förenade hjärtan", *Liabona*, maj 2005, s 77. Använd artikeln som introduktion till lektionsdelen "Du kan bli en sammanbindande länk i din släktkedja".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 5.

Lektion 18: Ett arv av rättfärdiga traditioner

Ronald A Rasband, "Vårt uppväxande släkte", *Liabona*, maj 2006, s 46. Använd berättelsen om dop för de döda som tillägg till president Kimballs berättelse.

H Ross Workman, "Att krossa syndens bojar", *Liabona*, juli 2006, s 36. Använd äldste Workmans tankar om frihet i motsats till fångenskap i lektionsdelen "Att skilja mellan rättfärdiga och världsliga traditioner".

Lektion 19: Förbered dig för att undervisa

M Russell Ballard, "Att skapa ett hem där evangeliet sprids", *Liabona*, maj 2006, s 84. Överväg att använda tankarna i artikeln i lektionsdelen "Vi kan utveckla färdigheter som hjälper oss att undervisa om evangeliet".

M Russell Ballard, "En till", *Liabona*, maj 2005, s 69. Ta med önskelistan från missionärsskolan efter rollspelet i lektionsinledningen.

Shanna Butler, Adam C Olson och Roger Terry, "Predika hans evangelium", *Liabona*, sep 2005, s 10. Använd förslagen under "Förbered dig, förbered dig, förbered dig" i artikeln för att göra lektionen mer tillämpbar.

Lektion 20: Dela med dig av evangeliet

Thomas S Monson, "Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme", *Liabona*, nov 2005, s 67.

Använd president Monsons principer rörande de olika egenskaperna när ni diskuterar vikten av att vara ett föredöme när det gäller missionärsarbete.

Dallin H Oaks, "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 7. Använd förslagen under "Hur det ska gå till" i artikeln som tillägg till er diskussion om hur en ung kvinna kan förbereda sig för att dela med sig av evangeliet.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 7.

Lektion 21: Stöd missionärerna genom brev

David A Bednar, "Att bli en missionär", *Liabona*, nov 2005, s 44.

Använd lämpliga delar i artikeln när ni diskuterar en missionärs ansvar.

Lektion 22: Rådfråga Herren

Joseph B Wirthlin, "Förbättra dina böner", *Liabona*, aug 2004, s 16. Använd artikelavsnittet "Ett mönster för bön" i er diskussion om bön.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 1.

Lektion 23: Fastan medför välsignelser

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, juli 2001, s 88. Använd

artikeln som tillägg till de unga kvinnornas svar angående fasta.

Ronald T Halverson, "Himlarna regnade", *Liabona*, aug 2004, s 42. Överväg att använda den här berättelsen i stället för Matthew Cowleys berättelse.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 6.

Lektion 24: Uppenbarelse i vårt dagliga liv

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2. Använd president Fausts tankar om hur man får uppenbarelse i den andra delen av lektionen.

Dallin H Oaks, "Åtta anledningar till uppenbarelse", *Liabona*, sep 2004, s 8. Använd de åtta anledningarna som avslutning på lektionen.

Lektion 25: Offerlagen

M Russell Ballard, "Offerlagen", *Liabona*, mars 2002, s 10. Använd artikeln som tillägg till den första delen av lektionen.

Won Yong Ko, "Uppoffringar är till glädje och välsignelse", *Liabona*, nov 2005, s 92. Använd artikeln i slutet av lektionen som ett exempel på hur upppoffringar ger välsignelser.

Resurshandledning för Aronska prästadömet 2

För användning 2007, lektionerna 1–25

Lektion 1: Vem är jag?

James E Faust, "Vem tror du att du är? — Ett budskap till de unga", *Liabona*, jun 2001, s 2. Använd artikeln som tillägg till lämpliga delar av lektionen.

Joseph B Wirthlin, "Att växa i prästadömet", *Liabona*, jan 2000, s 45. Ta hjälp av artikeln i diskussionen om hur vi blir mer lika vår himmelske Fader.

Plikt mot Gud (Präst), "Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 7.

Lektion 2: Att känna vår Fader i himmelen

Gordon B Hinckley, "Inspirerande tankar", *Liabona*, mar 2006, s 2. Använd avsnittet "Tro på Gud" som inledning till lektionen. Använd "Ett kungligt prästadöme" och "Var lojala mot kyrkan" i lektionsdelen som handlar om prästadömet ansvar.

James E Faust, "Att de känner dig,

den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liabona*, feb 1999, s 2.

Använd artikeln som tillägg under lektionens gång.

Elaine S Dalton, "Han vet vad du heter", *Liabona*, maj 2005, s 109. Använd artikeln som tillägg till lektionsdelen som handlar om att Gud känner till vårt namn.

Lektion 3: Tro på Jesus Kristus

Gordon B Hinckley, "På dessa tre tror jag", *Liabona*, juli 2006, s 2. Använd artikeln som tillägg till "Vi bör tro på Jesus Kristus" i början av lektionen.

Earl C Tingey, "Den stora lyckalighetsplanen", *Liabona*, maj 2006, s 72. Använd artikeln som hjälp till att förklara försoningen.

"Från örtagården till den tomma graven", *Liabona*, apr. 2006, s 8. Använd artikeln som tillägg till er diskussion om försoningen.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 1 och 2.

Lektion 4: Den Helige Andens sällskap

Joseph B Wirthlin, "Den outsägliga gåvan", *Liabona*, maj 2003, s 26. Använd artikeln som hjälp till att

förklara den Helige Andens gåva och hur den verkar.

David A Bednar, "Att vi alltid må hava hans Ande hos oss", *Liabona*, maj 2006, s 28. Använd artikeln som tillägg under hela lektionen.

Carlos E Asay, "Den Helige Anden som ledsagare", *Nordstjärnan*, aug 1988, s 34. Använd äldste Asays punkter när du ska förklara vad vi bör göra för att ha Anden med oss.

Lektion 5: Den fria viljan

Robert D Hales, "Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och

välsignelser", *Liabona*, maj 2006, s 4. Använd artikeln i början av lektionen som hjälp till att förklara vad handlingsfrihet är.

Wolfgang H Paul, "Handlingsfrihetens gåva", *Liabona*, maj 2006, s 34. Använd artikeln som tillägg under hela lektionen.

"Bevara din frihet", *Liabona*, feb 2003, s 33.

Lektion 6: Kristuslikt tjänande

Gordon B Hinckley, "Behovet av större vänlighet", *Liabona*, maj 2006, s 58. Använd president Hinckleys

exempel på vänlighet som tillägg till lektionen.

Joseph B Wirthlin, "Vänlighetens dygd", *Liabona*, maj 2005, s 26.

Använd äldste Wirthlins exempel på vänlighet som inledning till lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 3; (*Präst*), "Andlig utveckling", nr 9.

Lektion 7: Familjens eviga betydelse

Thomas S Monson, "Att bli sitt bästa jag", *Liabona*, apr 2006, s 2. När ni diskuterar vad klassdeltagarna har lärt sig av sin familj kan du läsa avsnittet "Välj familjevägen" i artikeln.

M Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liabona*, nov 2005, s 41. Använd artikeln som tillägg till lektionsinledningen.

Ronald A Rasband, "Vårt uppväxande släkte", *Liabona*, maj 2006, s 46. Inled lektionen med den andliga upplevelsen äldste Rasband och hans familj hade i Preston i England.

Plikt mot Gud (Diakon), "Samhällstjänst och social utveckling", nr 4.

Lektion 8: Andlighet

Dieter F Uchtdorf, "Som på örnvingar", *Liabona*, juli 2006, s 14. Använd avsnittet "Ni måste lära er självkontroll" i artikeln som tillägg till berättelsen och diskussionen.

"Avkläda sig den naturliga människan", *Liabona*, juli 2006, s 30.

Använd artikeln som tillägg under hela lektionen.

Lektion 9: Omvändelse och Jesu Kristi försoning

Boyd K Packer, "Jag kommer icke ihåg era synder mera", *Liabona*, maj 2006, s 25. Använd artikeln som tillägg till er diskussion om Alma och Corianton.

Jeffrey R Holland, "Det blev helt som trasigt var", *Liabona*, maj 2006, s 69. Använd äldste Hollands andra punkt om hur man kommer till Kristus genom omvändelse.

Richard G Hinckley, "Omvändelse, en välsignelse som kommer av vårt medlemskap", *Liabona*, maj 2006, s 48. Överväg att använda berättelsen om undersökarens omvändelse i stället för berättelsen i lektionen.

Lektion 10: Studera skrifterna

L Tom Perry, "Välsignelser som kommer av att läsa Mormons bok", *Liabona*, nov 2005, s 6. Använd artikeln som tillägg till diskussionen om Nephi, Lehi och mässingsplåtarna.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare och Präst), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 11: Satan och hans frestelser

James E Faust, "Andens röst", *Liabona*, juni 2006, s 2. Använd avsnittet "Lyssna till rättfärdiga röster" i artikeln när ni diskuterar hur man motarbetar Satan.

Dallin H Oaks, "Låt ingen bedra er", *Liabona*, nov 2004, s 43. Använd äldste Oaks tankar om Satans bedrägerimetoder när ni diskuterar "Satan verk är att förgöra oss" i lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 12: Bön

Joseph B Wirthlin, "Förbättra dina böner", *Liabona*, aug 2004, s 16.

Överväg att använda "Ett mönster för bön" i artikeln, i stället för berättelsen i början av lektionen.

Plikt mot Gud (Diakon, Lärare och Präst), "Prästadömetts plikter och normer", nr 3.

Lektion 13: Fasta

Carl B Pratt, "Välsignelserna av att fasta på rätt sätt", *Liabona*, nov 2004, s 47. Använd äldste Pratts beskrivning av vad en fasta innebär när ni diskuterar "Fasta är mer än att avstå från mat" i lektionen.

Ronald T Halverson, "Himlarna regnade", *Liabona*, aug 2004, s 42. Överväg att använda artikeln i stället för en av fasteberättelserna.

Plikt mot Gud (Diakon), "Kvorumaktiviteter", nr 2.

Lektion 14: Lydnad till Gud

Henry B Eyring, "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liabona*, nov 2005, s 37. Diskutera äldste Eyrings förslag på hur vi kan förbereda oss nu i lektionsdelen "Lydnad medför frihet och lycka".

Vår plikt mot Gud (Präst), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 15: Upphøjelse genom att hålla förbunden

Richard J Maynes, "Att hålla våra förbund", *Liabona*, nov 2004, s 92. Ta med exemplet om ammoniterna i er diskussion om att hålla förbunden.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 16: Tionde och offergården

Earl C Tingey, "Fastställandet av eviga mönster", *Liabona*, okt 2004, s 20. Överväg att använda tankarna i artikeln om tionde och offergåvor som inledning till lektionsdelen "Vi bör lära oss att betala tionde och offergården".

Stephen B Oveson och Dixie Randall Oveson, "Personlig helgelse", *Liabona*, sep 2005, s 16. Använd

SÖNDAGSSKOLAN

avsnittet "Mer än tionde" i artikeln innan du återger president Packers berättelse i lektionsinledningen.

Kathleen H Hughes, "Av det ringa", *Liabona*, nov 2004, s 109. Inled lektionsdelen om tiondets välsignelser med att återge motsvarande avsnitt i artikeln.

Plikt mot Gud (Diakon),

"Prästadömet s plikter och normer", nr 7 och 9; (*Lärare, Präst*), "Prästadömet s plikter och normer", nr 8.

Lektion 17: Patriarkaliska välsignelser

Julie B Beck, "Ni är av ädel härkomst", *Liabona*, maj 2006, s 106. Ta med syster Becks råd om hur man förbereder sig för att få sin patriarkaliska välsignelse när fråga 8 ska besvaras i lektionens frågesport.

"Om patriarkaliska välsignelser", *Liabona*, mar 2004, s 18. Använd informationen i artikeln som tillägg till svaren i frågesporten.

Vår plikt mot Gud (Präst),

"Familjeaktiviteter", nr 3.

Lektion 18: Plikter för en lärare inom aronska prästadömet

"Prästadömet återställt", *Liabona*, apr 2004, s 30. Använd tankarna i artikeln om en lärares plikter för att betona lektionsdelen om samma ämne.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 19: Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande

D Todd Christofferson, "När du har omvänt dig", *Liabona*, maj 2004, s 11. Använd tankarna i artikeln om ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande för att ge ytterligare kraft åt lektionsdelen "Ett nytt offer".

Robert K Dellenbach, "Offer och lydnad välsignelser skänker", *Liabona*, nov 2002, s 33. Ta med tankarna i artikeln om offer för att ge ytterligare kraft åt lektionsdelen "Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande".

Lektion 20: Välsigna och utdela sakramentet

James E Faust, "Ett konungsligt prästerskap", *Liabona*, maj 2006, s 50. Använd berättelsen om de vårdlösa diakonerna i lektionsdelen "Välsigna och utdela sakramentet på ett vördnadsfullt sätt".

Robert C Oaks, "Vem kämpar Herrens kamp?" *Liabona*, maj 2005, s 48. Använd första halvan av artikeln som tillägg till lektionsdelen "Sakramentet är en helig förordning".

Plikt mot Gud (Diakon),

"Kvorumaktiviteter", nr 7.

Lektion 21: Att förbereda sig för melkisedekska prästadömet

James E Faust, "Nyckeln till kunskap om Gud", *Liabona*, nov 2004, s 52. Diskutera artikeln s tre krav för hur man ärar prästadömet i slutet av lektionen.

Russell M Nelson, "Prästadömet s nycklar", *Liabona*, okt 2005, s 26. Ta med äldste Nelsons definition av nycklar när ni diskuterar melkisedekska prästadömet s förmåner.

Plikt mot Gud (Präst),

"Kvorumaktiviteter", nr 4.

Lektion 22: Patriarkaliskt ledarskap i hemmet

James E Faust, "En far som bryr sig", *Liabona*, sep 2006, s 2. Använd avsnittet "Stärk fadern" när ni diskuterar hur man kan stödja fäder.

F Melvin Hammond, "Pappa, är du vaken?" *Liabona*, nov 2002, s 97. Ta med artikeln när ni diskuterar hur man kan förbereda unga män för deras framtida familj.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 11.

Lektion 23: Praktiska förberedelser för en mission

Richard G Scott, "Kraften i Predika mitt evangelium", *Liabona*, maj 2005, s 29. Använd artikeln under hela lektionen för att diskutera vikten av att vara insatt i *Predika mitt evangelium*.

David A Bednar, "Att bli en missionär", *Liabona*, nov 2005, s 44. Diskutera äldste Bednars råd om hur man förbereder sig för en mission i början av lektionen.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 9 och 10; (*Lärare*), "Andlig utveckling", nr 8 och 9; (*Präst*), "Andlig utveckling", nr 8.

Lektion 24: Arbetets välsignelser

Dieter F Uchtdorf, "Se änden från begynnelsen", *Liabona*, maj 2006, s 42. Ersätt berättelsen om grevinnan med äldste Uchtdorfs berättelse om tvätten.

W Rolfe Kerr, "Den onyttige tjänaren", *Liabona*, okt 2003, s 26. Överväg att ersätta det första citatet i lektionen med äldste Kerrs berättelse om gården.

Plikt mot Gud (Lärare),

"Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 4; (*Präst*),

"Utbildning, personlig utveckling och yrkesval", nr 3.

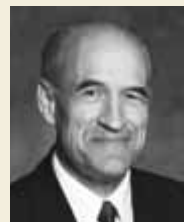
Lektion 25: Personlig renhet genom självdisciplin

James E Faust, "Fienden inom oss", *Liabona*, jan 2001, s 54. Ersätt det första citatet med president Fausts tankar om vår egen fiende.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5. ■

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andra rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Lifferth
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andra rådgivare

President Hinckley och kyrkan är i gott skick

Kate McNeil, kyrkans tidskrifter

Under den 176:e halvårskonferensen rapporterade president Gordon B Hinckley att både han och kyrkan är i gott skick.

”Jag känner mig frisk”, sade den 96 år gamle profeten. ”Min hälsa är hygglig.”

President Hinckley citerade sina läkare som säger att hans tillfrisknande från operationen i januari och påföljande behandlingar har varit ”mirakulösa”. I början av november kommer president Hinckley att vara äldst bland återupprättade kyrkans alla presidenter. President David O McKay (1873–1970) dog när han var 96 år och 132 dagar gammal. President

Hinckley firade sin 96-årsdag den 23 juni.

Över 100 000 personer deltog i sessionerna i konferenscentret i Salt Lake City, och miljoner fler över hela världen tittade på dem. Konferenstalen översattes till 85 språk, med turkiska som det senaste.

På lördagsmorgonens session gav president Hinckley en rapport om kyrkans utveckling. ”Jag kan bara rapportera att Herren rikligen välsignar sin kyrka”, sade president Hinckley. ”Vår plikt är att göra allt vi kan för att föra den framåt.”

Kyrkans 123:e och 124:e tempel invigdes nyligen i

Överst: Medlemmar står i kö i hela tempelområdet för att få tillfälle att närvara vid konferensen. Ovan: President Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson i första presidentskapet hälsar på konferensbesökare.

Sacramento i Kalifornien och i Helsingfors. President Hinckley sade att kyrkan nu äger 6 066 satellitmottagare i 83 länder, jämfört med 300 år 1982.

President Hinckley sade också att tabernaklet i Salt Lake City, byggnaden på Temple Square som

Tabernakelkören normalt använder för veckoutsändningarna *Music and the Spoken Word*, håller på att renoveras. Byggnaden öppnas på nytt våren 2007, sade han. Kören har sänt sina framträdanden från konferenscentret under renoveringen.

Under lördagens eftermid-

dagssession avslöstes åtta medlemmar i de sjuttios andra kворum från sin heltidsverksamhet som kyrkans generalauktoriteter. De som avslöstes är äldsterna Ronald T Halverson, Dale E Miller, H Bryan Richards, Donald L Staheli, David R Stone, H Bruce Stucki, Robert J Whetten och Richard H Winkel.

Därutöver kallades Erich W Kopischke, 49 år, från Frankfurt i Tyskland, som områdesjuttio. Tre områdesjuttio avslöstes också under lördagen: Äldsterna Cesar A S

Milder, Hyae-Kee Min och Masayuki Nakano.

År 2006 firar vi minnet av att det är 150 år sedan pionjörerna kom med handkärror till Saltsjödalen.

”Deras tro är vår arvedel”, sade president Hinckley om pionjörerna. ”Deras tro är en påminnelse för oss om det pris de betalade för den bekvämlighet vi åtnjuter.” Avslutningsvis sade han: ”I ... detta stora verk är större tro det som behövs allra mest. Utan den skulle verket stagnera. Med den, kan ingen hejda [kyrkans] framgång.” ■

Elisa Young Rogers Wirthlins bortgång

Elisa Young Rogers Wirthlin, hustru till äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum, avled den 16 augusti 2006 av orsaker i samband med ålderdom.

Äldste Wirthlin talade om sin eviga följeslagare på lördagens eftermiddagssession (se s 28): ”Hon var min styrka och min glädje. Tack vare henne blev jag en bättre man, make och far ... Jag har min hustru att tacka för mer än jag kan säga. Jag vet inte om det någonsin funnits ett fulländat äktenskap, men ur min synvinkel sett menar jag att vårt äktenskap var det ... Elisa var min stora glädje i livet, nu är hennes bortgång min stora sorg.”

Elisa Rogers, yngst av fyra barn, föddes den 22 juni 1919 i Salt Lake City. Hon och äldste Wirthlin vigdes i Salt

Elisa Young Rogers Wirthlin

Lake-templet den 26 maj 1941 av David O McKay, vid den tiden rådgivare i första presidentskapet. Äldste Wirthlin kallades som apostel 1986.

Syster Wirthlin är en direkt ättling till Utahs pionjärer. Hennes far, Orson Madsen Rogers, var sonson till Aurelia Spencer Rogers, Primärföreningens första president när

den organiserades i Utah 1878. Hennes mor, Bernice Young, var barnbarn till Joseph Young, president Brigham Youngs bror.

Syster Wirthlin tog handlexamen vid University of Utah och arbetade sedan som sekreterare på universitetets administrativa kontor tills hon fick sitt första barn. Senare hjälpte hon sin make i hemmet med kontorsarbetet medan han skötte familjens företag.

Äldste och syster Wirthlin är föräldrar till sju döttrar och en son. Alla deras barn har varit elever vid Uintah Elementary School, Roosevelt Junior High School och East High School — samma skolor som syster Wirthlin gick i när hon var ung. Medan hennes barn gick i skolan var hon aktiv i PTA (motsvarande hem och skola-förening), och som medlem i en operaklubb höll hon en kurs för barn som lärde dem uppskatta denna slags musik.

Hon reste inte så ofta när barnen var små utan flög för första gången när hon var i 50-årsåldern. Sedan dess har hon rest till många länder tillsammans med sin make på uppdrag för kyrkan. Familjen Wirthlin bodde i Tyskland i fem år där hon utvecklade en stor kärlek till landet och folket.

Under den tid hon tjänade i kyrkans biorganisationer berördes hon djupt när hon fick tillfälle att hjälpa familjer som led av sjukdomar eller hade andra behov. Med filosofin att vi tjänar bäst där vi befinner oss, tog hon varje tillfälle att ge av sig själv.

På en särskild plats i syster

Wirthlins hem finns en antik stol som hon fick av sin mor. Hon satt ofta i den stolen och läste skrifterna och andra böcker till tröst, uppmuntran och glädje. Att spela tennis, sticka och ta promenader tillhörde också syster Wirthlins intressen. Hon gladdes också åt det umgänge som hon och hennes make hade med deras 8 barn, 46 barnbarn och 49 barnbarnsbarn. ■

Nytt tema för veckoträffarna 2007

Under 2006 delade kyrkans ungdomar med sig av sina talanger och vittnesbörd medan de höll aktiviteter kring temat för veckoträffarna: ”Sannerligen säger jag eder alla: Stån upp och lysen att edert ljus må vara ett baner för folken.” (L&F 115:5)

Under 2007 fokuseras temat på den enskildes andliga styrka. Det nya temat för veckoträffarna kommer från en uppenbarelse till profeten Joseph Smith som han fick i sin djupaste förtvivlan i Liberty-fängelset: ”Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud.” (L&F 121:45)

I ett gemensamt uttalande säger generalpresidentskapen för Unga kvinnor och Unga män att ungdomar som kämpar med osäkerhet och tvivel kommer att finna hopp i det nya temat. ”Att ha ’ett frimodigt medvetande inför Gud’

Profeten Joseph Smith avbildas från tiden i Libertyfängelset där han fick uppenbarelserna som står i Läran och förbunden, kapitel 121 och 122. Temat för veckoträffarna 2007 har tagits från L&F 121:45.

är verkligt självförtroende”, står det i uttalandet. ”Om man känner gott självförtroende i Guds närhet kan man känna ha gott självförtroende inför vem som helst.”

Eftersom ”Herren ser till hjärtat” (1 Sam 16:7) kommer ungdomar vars tankar är dygdiga att lita på att Herren gottar dem och det är troligare att de lever dygdiga liv. Generalpresidentskapen för Unga kvinnor och Unga män uppmanar ungdomarna att söka vägledning för att leva dygdigt i *Vägledning för de unga* (artikelnr 36550 180).

Hur kan ungdomarna pryda sina tankar med dygd? President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, säger att ”dygd kan definieras på många sätt: moralisk kvalitet, att handla och tänka rätt, en god karaktär eller kyskhet.” (”Så nära änglarna”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s 97)

”Det finns många som inte helt förstår innebörden av ordet *dygd*”, sade president Faust. ”En vanlig uppfattning är att det innebär att vara kysk eller moraliskt ren, men *dygd* i sin fulla innebörd omfattar

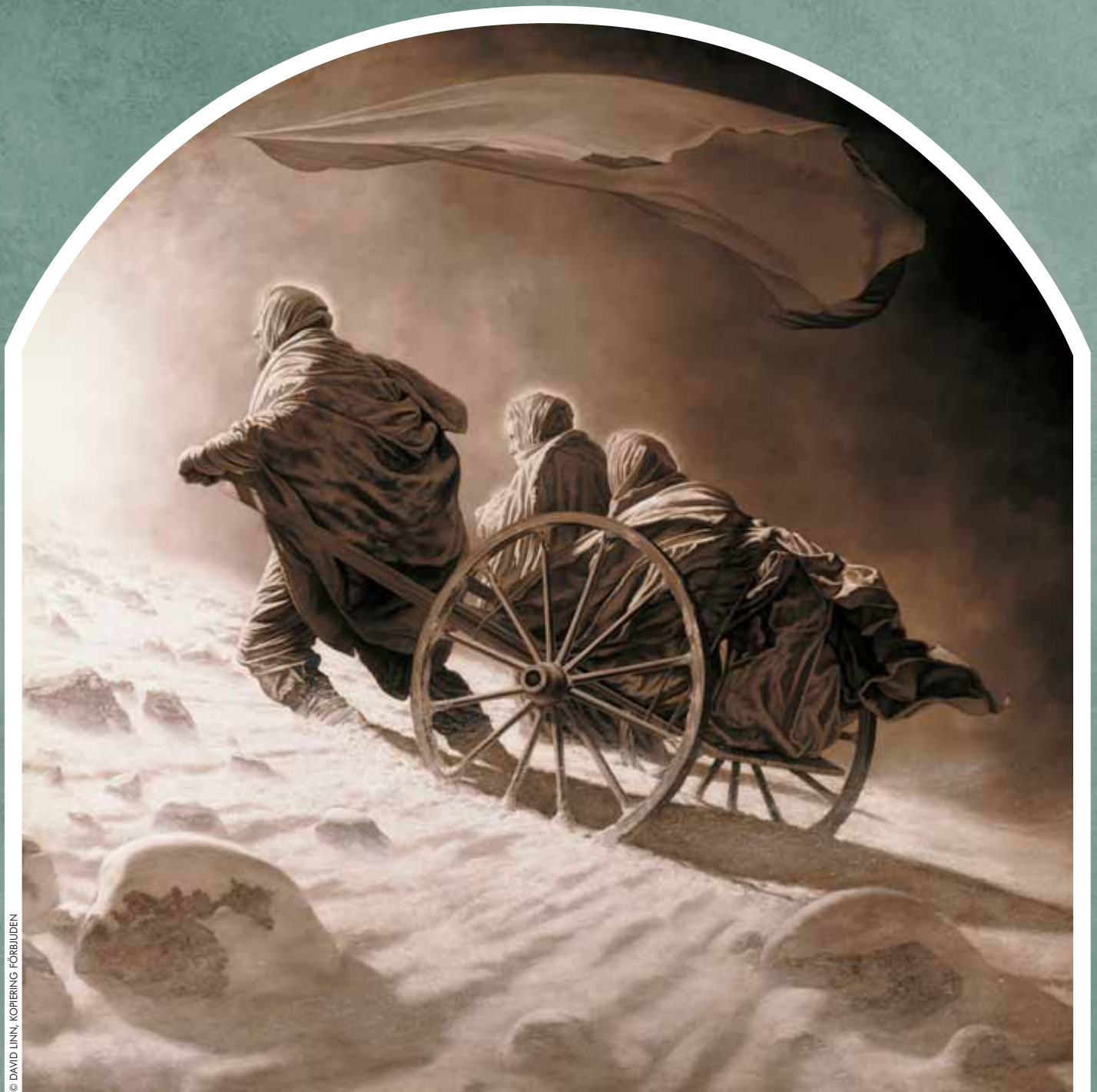
alla rättfärdiga egenskaper som hjälper till att forma karaktären.” (”Rättfärdiga Guds döttrars dygder”, *Liabona*, maj 2003, s 108)

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum förklarade hur rättfärdighet påverkar vårt självförtroende: ”När vi gör det som är rätt känner vi oss inte försagda eller tveksamma att söka gudomlig vägledning. Vi vet att Herren besvarar våra böner och hjälper oss med våra behov.” (”Personlig red-barhet”, *Nordstjärnan*, juli 1990, s 29)

Ett dygdigt liv ger den Helige Andens sällskap, vilket ger inspiration från Herren och förtröstan i hans närhet.

I ett brev den 1 augusti 2006 där temat för veckoträffarna 2007 tillkännagavs, uppmanade första presidentskapet ledarna för Unga män och Unga kvinnor att betona temat på veckoträffarnas inledning och på andra ungdomsaktiviteter.

Mer resursmaterial för temat kommer att finnas i januarinumret 2007 av *Liabona* och *New Era*. ■

© DAVID LINN, KÖPERING FÖRBJUDEN

Den heliga slutfningen, av David Linn

Den 23 oktober 1856 färdades Willies handkärrekompani 8 kilometer uppför Rocky Ridge i snö och tjutande vind. Trots att de virat in sig i filter var det flera som dog. Men kompaniet strävade hoppfullt vidare.

Till sin son Helaman sade Alma: 'Predika omvändelse för dem samt tro på Herren Jesus Kristus, lär dem att ödmjuka sig och att vara saktmodiga och ödmjuka i hjärtat, lär dem att motstå varje djävulens frestelse medelst sin tro på Herren Jesus Kristus.' (Alma 37:33) Må Herren välsigna oss med tro på det stora verk som vi är en del av. Må tron vara som ett ljus till att leda oss genom natten. Må den gå framför oss som ett moln om dagen", sade president Gordon B Hinckley på söndagens morgonsession under kyrkans 176:e halvårskonferens.